

Giới thiệu Bang Chủ Biết Yêu

Nội Dung Truyện:

Nó và hắn, hai con người, hai thế giới khác nhau. Bất ngờ đụng chạm, gặp mặt rồi đem lòng yêu thương nhau, Nhưng hạnh phúc không chỉ đơn giản như thế. Hai người bắt đầu xảy ra mâu thuẫn. Liệu tình yêu của hai người sẽ đến đâu??? Câu chuyện tình cảm đặc sắc đang được nhiều bạn trẻ theo dõi. Câu chuyện nói về một cặp tình nhân do duyên trời sắp đặt, đi xen đó là những tình huống truyện không kém phần hấp dẫn của các nhân vật khác. Đọc truyện và cảm nhận.

Giới thiệu nhân vật:

1.Lý Khánh Long (Dragon Lee): hắn.

18 tuổi cao 1m85 là Bang chủ Hắc Long Bang (bang hội lớn nhất Đài Loan). Ba mẹ bị sát hại khi chỉ mới 14 tuổi. Đẹp trai, lạnh lùng, bất cần và hơi thô lỗ. Giỏi võ, dùng súng rất thành thạo.

2.Nguyệt Tiểu Vy (nó): 17 tuổi cao 1m68 là cô gái có ba mẹ đều là cảnh sát nhưng họ qua đời khi cô mới 10 tuổi. Từ nhỏ đã rất mạnh mẽ : đai đen taekwondo, đai đen karate,... Xinh đẹp, luôn thu hút người khác phái. Dễ thương, học cực kỳ giỏi.

3.Đỗ Tử Thiên (King): 18 tuổi cao 1m83 là bạn thân từ nhỏ của hắn và cũng là thành viên của Hắc Long Bang. Siêu đẹp trai, hay lăng nhăng và quen rất nhiều bạn gái.

4.Lâm Cát Chi: 17 tuổi, là bạn thân của nó, tiểu thư tập đoàn Lâm thị, xinh xắn, học giỏi, rất thích chơi game.

5.Dương Chí Phong (Wind): 18 tuổi cao 1m82 là bạn thân cũng như là cánh tay đắc lực của hắn. Đẹp trai, body chuẩn như Lê Duẩn. Tốt bụng và vui vẻ.

6.Trương Khả Di: 17 tuổi cao 1m64 tiểu thư độc nhất của tập đoàn mỹ phẩm Trương thị. Rất hiếu động và nghịch ngợm. Đai đen Karate. Là bạn mới của nó khi nó đến trường mới.

7. Đường Hàn Quân: 18 tuổi cao 1m80 là con trai của Bang Chủ Kim Long Bang - Bang hội đối đầu với Hắc Long Bang. Đẹp trai như sao Hàn, vui tính và rất dễ thương. Luôn bất bình với những việc làm của cha nên sống riêng. Kết nó ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

8. Hà San San: lớp trưởng, xinh đẹp, dễ mến, hiền lành. Cũng trở thành bạn của nó tại trường mới.

*p/s: Một số nhân vật khác mình viết đến đâu giới thiệu đến đó nhá! Do lần đầu nên chắc còn nhiều sai sót, mong các bạn thông cảm và ủng hộ. Nếu bạn nào muốn chia sẻ truyện này vào các web khác thì nhớ để tên tác giả là mình nha. Mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Buổi gặp gỡ không tốt đẹp!

*Trung học phổ thông K

8:00 am

- Tiểu Vy! Cát Chi! Hiệu trưởng gọi hai cậu kìa! - một cậu bạn hót ha hót hải chạy vào thông báo.

- Mình biết rồi! Cảm ơn cậu! - nó bước đến bàn Cát Chi - Đi thôi!

Cát Chi đưa bộ mặt yếu xiu ra nhìn nó:

- Mình sợ quá! Nếu không được thì tính sao đây?

- Thì đi bụi chứ sao? Đi! Nhanh lên! - nó kéo tay Cát Chi lôi đi xềnh xệch.

*Phòng hiệu trưởng:

"cộc...cộc...cộc"

- Mời vào!

Một giọng nói ôn tồn vang lên, nó đẩy cửa bước vào, cả hai lễ phép:

- Chúng em chào thầy ạ!

- Chào hai em! Hai em ngồi đi thầy có việc muốn thông báo!

- Dạ!!!

Thầy lấy trong ngăn bàn ra một tờ giấy rồi tiếp:

- Kết quả kì thi giành học bổng Paradise School đã có rồi!

Nghe đến đây, chán Cát Chi đầy mồ hôi còn trống ngực nó thì thúc liên hồi, cả hai chỉ biết siết chặt tay nhau mà cầu nguyện.

- Hai em chính thức là nữ sinh của Paradise School kể từ hôm nay!

Hai đứa tụi nó không tin vào tai mình nữa. Nó lấp bấp:

- Thầy...cho...em mượn bảng kết quả ạ!

- Đây hai em cứ xem! Thầy tự hào về hai em lắm! - giọng thầy phấn khởi.

Nó với Cát Chi xin phép ra ngoài.

- Nguyệt Tiểu Vy 600 điểm, Lâm Cát Chi 597 điểm! - nó đọc to.

- YEAHHHHHHHHHHHHH! - Cát Chi hét um lên.

Cả hai ôm nhau nhảy cẫng lên sung sướng. Cũng may là đang ở phía sau trường, nếu không chắc tụi nó phải lên văn phòng gặp hiệu trưởng một lần nữa. Sau 5 phút ôm nhau như thế thì buông nhau ra và đọc tiếp:

- Sau 1 tuần nhận được thông báo, các học sinh phải đến trường để làm thủ tục nhập học.

- Một tuần hả? Sao nhanh dzậy? - Cát Chi nhăn nhó.

- Về lớp thông báo ọi người thôi nào!

Nói rồi cả hai chạy về lớp. Lòng ai cũng vui sướng và rất háo hức.

.....

*Đêm trước khi đi:

"Tiểu Vy dễ thương nghe điện thoại...Tiểu Vy dễ thương nghe điện thoại"

Chuông điện thoại của nó vang lên.

- alo! Vy nghe!

- Tớ Chi nè! Bố mẹ tớ đã đặt vé máy bay rồi! Sáng mai 7:30 máy bay cất cánh đấy!

- Tụi mình sẽ ở đâu?

- Ở nhà anh họ tớ! Ba mẹ tớ bảo thế!

- Cho tớ gửi lời cảm ơn ba mẹ cậu nhé!

- Không có gì! Thôi ngủ sớm đi! Ngủ ngon nha!

- Ừ tạm biệt cậu!

Đầu dây bên kia cúp máy, nó đặt điện thoại xuống rồi cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, nó dậy sớm chuẩn bị. Nó nhìn một lượt ngôi nhà thân yêu ba mẹ để lại, nơi nào cũng có kỉ niệm cả. Những chiếc cúp nó thi đấu mang về, đám thú nhồi bông thân yêu ba mẹ mua cho làm lòng nó rạo rực. Nó rơi nước mắt:

- Bố mẹ hãy tin ở con! Con nhất định sẽ thành công!

Nó kéo vali đi ra ngoài..

.....
*9:00 thành phố X:

Cả hai vừa xuống máy bay xong, mệt rũ rồi còn gì. Đang ngồi ở hàng ghế nghỉ thì Cát Chi bảo:

- Mình đi hoàn tất một số thủ tục, ngồi đây đợi mình nha!

- Ok.

Nó lấy cái vòng tay bằng bạc mẹ mua cho ra ngắm, nó toan đứng lên mang vali ra ngoài cổng thì có tiếng người kêu la thất thanh:

- CUỐP! LÀM ƠN BẮT LẠI GIÙM TÔI!

Nó quay sang thì nó đâm vào một người, cả hai té nhào đầu và chiếc vòng nó đang cầm văng xuống đất. Đồ đạc trong vali người kia cũng bị đổ đầy ra. Trong hân có vẻ rất hồi hộp, nhất đồ nhanh đến chóng mặt rồi chạy vụt đi. Nó ngăn người ra nhìn cho đến khi nhớ ra là tên kia đã nhặt luôn chiếc vòng. Nó lập tức đuổi theo, thấy nó đuổi tên kia còn chạy nhanh hơn. Kết quả là hân lên một chiếc ô tô đen và rồ ga. Nó bay lên và tung một cước vào kính xe trông rất đẹp mắt.

"Xoảng"

Người và xe không ai còn nguyên vẹn. Tên đó lộn tròn mắt bị nó lôi ra ngoài giao cho bảo vệ. Nó lấy lại chiếc vòng và trả lại cái túi cho khổ chủ. Nó phải tay trước sự tán thưởng nhiệt liệt của mọi người.

- Cái gì đây? - Giọng nói nghiêm nghị pha chút uy quyền vang lên.

Nó xoay người lại thì thấy một tên con trai style tóc Hàn Quốc, mặc vest đen, gương mặt thì ôi thôi đẹp trai hết chỗ nói đang trừng mắt nhìn nó. Đẹp thì đẹp thật nhưng cái bản mặt thì lạnh tanh cứ như vừa ở Nam Cực chơi với chim cánh cụt về vậy.

- Há??? - nó không hiểu gì hết ráo.

- Là cô làm sao? - hân nghiêm giọng hỏi.

- Ờ thì....- mắt nó đảo qua đảo lại suy nghĩ.

- Đúng thật là xui xẻo! - hân bắt đầu thấy bức.

- Thưa cậu chúng ta phải đi ngay bây giờ ạ! - một trong số những tên áo đen đứng sau lưng hân lên tiếng.

- Tôi biết rồi! - hân đáp - Sáng sớm ra đường gặp kẻ phá hoại! Tránh ra! - hân nhìn nó không chút thiện cảm.

- Anh làm gì dữ vậy? Ai bảo anh không chịu khóa cửa xe? Bây giờ bày đặt quất phụ nữ à? Đúng là cái đồ phách lối! - nó tuôn một tràng.

- Cô...cô...- háp háp bắp.

- Cô sao con? Cô đẹp quá chớ gì! - nó vênh mặt lên thách thức.

- Giữ cô ta lại! - hân ra lệnh.

5 tên áo đen bậm trợn tiến về phía chỗ nó. Mặt ai cũng hầm hầm.

"Định hành hung phụ nữ à? Các người chết chắc" Nó cười đắc ý.

"Bóp...phịch...bình...bóp"

5 tên thuộc hạ của hân đổ đất, hân khễ nhú đôi chân mày anh tú lại.

- Muốn bắt tôi à? Còn lâu! - nó trêu hân.

- Cô giỏi lắm! Đừng bao giờ để tôi gặp lại cô lần nữa! - hân nhấn mạnh từng chữ rồi bỏ đi.

Đám thuộc hạ bước theo sau, lần đầu tiên có kẻ dám ăn nói với hân như vậy mà lại là con gái nữa chứ. Hân ra lệnh với đám thuộc hạ:

- Điều tra con nhóc đó cho tôi!

- Vâng thưa Bang Chủ!

.....hết chap 1.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Oan gia!!!!

.....

Đến khi vụ việc kết thúc thì mới thấy Cát Chi xuất hiện, xem ra cô nàng vẫn không biết gì. Cả hai kéo vali ra cổng, Cát Chi cần nhân:

- Sao anh Wind lâu thế không biết!

- Anh phải là người nói câu đó chứ!

Một giọng nói cất lên, nó xoay người lại và không khỏi đứng hình. Một chàng trai hết sức phong độ đang đứng dựa lưng vào chiếc xe hơi bóng loáng, anh nở nụ cười đẹp như thiên thần làm nó xém xịt máu mũi. Cát Chi hét lên:

- ANH WIND! - vừa hét vừa chạy đến ôm người đó - Em nhớ anh Wind lắm!!!

- Anh cũng vậy nữa! Lâu rồi không gặp em lớn quá chừng!

Người đó vừa nói vừa quay sang nhìn nó:

- Bé này là...

- Dạ em tên Nguyệt Tiểu Vy! Mong anh giúp đỡ! - nó gật đầu lễ phép.

- Chào em! Anh tên Dương Chí Phong cứ gọi anh là Wind!

Cát Chi nhăn nhó mặt mày:

- Mình về nhà đi! Em mệt quá rồi!

- Ok.

Cả ba lên xe về nhà. Ngôi nhà sang trọng khiến nó không khỏi ngạc nhiên. Vì Wind học chung trường với tụi nó nên thủ tục chuyển trường chắc chắn là sẽ đơn giản hơn nhiều. Đêm đó nó ngủ ngon lắm, trong lòng không khỏi háo hức chờ đón những chuyện vui sẽ đến với mình.

*Sáng hôm sau:

Quần gia của Wind bước xuống lầu và theo sau là hai đứa tụi nó. Wind phấn khởi:

- Chào buổi sáng nha hai nhóc! Hai em mặc đồng phục trông dễ thương lắm đấy!

- Dạ cảm ơn anh! - đồng thanh.

- Ăn sáng đi rồi anh chở đến trường luôn nhé!

- Dạ. - tiếp tục đồng thanh.

*Paradise School:

Hôm nay là ngày khai trường nên học sinh bu đông bu đổ, cổng trường toàn là xe hơi để đưa rước các cô cậu con nhà giàu. Không khí có vẻ rất náo nhiệt, tiếng nói cười riu rít. Bỗng một chiếc xe dừng lại, điều đó lập tức thu hút tất cả các học sinh phải hướng mắt nhìn. Một trong số đó reo lên, mặt xanh lại:

- Dra..Dragon...Lee trở lại trường rồi sao?

- Học chung với anh ta có ngày bị bệnh tim mất!

- Ồ, đẹp trai mà nguy hiểm quá chừng!

- Trách sao được, trường này do anh ta xây mà.

- Nè! Cậu ngừng học hai năm rồi mà! Sao năm nay lại đòi đi học vậy?

- Đi học để đòi lại công bằng! - hấn trả lời bằng chất giọng không chút biểu cảm.

King vẫn không hiểu hấn đang nói gì, hấn nở nụ cười lạnh nguy hiểm làm King rùng mình.

"Phen này tôi không tìm cô mà cô tự vác xác đến tìm tôi đấy nhé!"

.....

"Reng...reng"

Tiếng chuông báo giờ học vang lên, tất cả học sinh đã ổn định lớp học.

*Tại phòng hiệu trưởng:

- Do hai em đạt điểm cao nên thầy xếp cho hai em học lớp chuyên của trường! Hai em có ý kiến gì không?

- Dạ không ạ!

Một cô giáo bước vào phòng hiệu trưởng:

- Dạ thầy cho gọi tôi!

- À cô Hân đấy hai em này về lớp cô giúp tôi!

- Dạ vâng!

Cô giáo quay sang chúng nó cười dịu dàng:

- Hai em xinh quá! Đi theo cô nhé!

- Dạ.

Tụi nó bước theo cô, dãy phòng học thật sang trọng và hiện đại. Cô dừng trước lớp 11A dặn tụi nó đứng ngoài chờ, cô bước vào lớp:

- Các em trật tự! Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới này.

Cả lớp im phăng phắc. Cô vẫy tụi nó:

- Hai em vào đây!

Tụi nó bước vào, miệng nở nụ cười tỏa nắng khiến mấy nam sinh trong lớp xém té ghế.

- Đẹp gái dã man!!!!

- Phải chi mình chưa có bạn gái!!! - vừa nói xong thì ăn nguyên cả chiếc dép của người yêu ngồi bên cạnh.

Hắn đã thấy được mục tiêu, hắn đi học chẳng qua là vì nhận được tin nó chuyển vào đây, xem ra phen này nó sống không yên rồi. Hắn nhếch mép:

- Đẹp cái khi gì? Lũ hám gái!

Cô cười nhẹ nhàng:

- Hai em tự giới thiệu về mình đi!

- Chào mọi người! Mình tên là Nguyệt Tiểu Vy!

- Mình tên Lâm Cát Chi!

Cả đám nam sinh trong lớp bỗng bắt nháo lên:

- NỤ CƯỜI THIÊN THẦN NGUYỆT TIỂU VY!!!!

- MỸ NHÂN THANH KHIẾT LÂM CÁT CHI!!!!

Cả bọn cứ hò hét như thế cho đến khi cô bắt đầu nổi cáu, dọa là sẽ cho ra sân trường quỳ gối thì mới chịu im. Cô giáo nói tiếp:

- Theo nguyên tắc thì một bàn là một nam một nữ, bây giờ lớp ta chỉ còn bàn của King, Hàn Quân, Dragon Lee là còn trống thôi! Hai em tự chọn nhé!

Đám nữ sinh rầu rĩ vì ghen tị, hai đứa tụi nó mới vào mà đã may mắn đến vậy. Nó cười vui vẻ bước xuống cuối lớp và tiến về bàn của hắn.

Theo phản xạ, khi nó vừa bước đến bàn của hắn, hắn nhích người vào trong nhường chỗ. Nhưng ai ngờ nó đi luôn không dừng lại, nó bước tiếp xuống cái bàn phía sau lưng hắn - nơi có thằng con trai đang gây người nhìn nó:

- Bạn ơi! Mình ngồi đây được không?

Hắn bị một phen ê mặt vì cái hành động nhích người không tự chủ ấy nên đâm ra cay cú : " Cầu trời cho thằng đó trả lời không"

- Rất sẵn lòng, người đẹp!

Hắn ngó người nhìn xuống thấy nó đã yên vị bên cạnh Hàn Quân, cả lớp cười rộ lên làm hắn quê muốn điếng người. Nó cười tít mắt nhưng trong lòng thì cảm thấy không mấy dễ chịu:

"Tự dung gập lại tên này, xui xẻo hết sức"

Cát Chi thấy bộ mặt hết sức "đáng yêu" của hân cũng không dám lên tiếng xin ngồi chung, cô bước đến bàn của King:

- Chào bạn! Mình có thể...

King đang nghe điện thoại thì nhích người vào trong không để cô nói gì thêm. Cát Chi hơi ngạc nhiên nhưng cũng cho qua rồi bước vào chỗ ngồi trong ánh mắt đầy ghen tức và đố kỵ của Yến Nhi.

*Mai Yến Nhi: con gái của tập đoàn mai thị, là hội trưởng fanclub hâm mộ hot boy của trường. Rất hay ghen tị và nham hiểm.

.....hết chap 2.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chú Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bạn mới và trận chiến đầu tiên!

.....
"Reng...reng...reng"

Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đã đến, Hàn Quân nhìn nó mất hình trái tim:

- Chào cậu! Mình là Hàn Quân!

- Hân hạnh được làm quen với cậu! - nó cũng tươi cười lại.

Bọn hân kéo nhau ra ngoài, riêng Quân thì tìm chỗ đọc sách. Bỗng một cô bé xinh xắn, mái tóc nâu cắt ngắn trông rất cá tính tiến lại bàn của nó và Cát Chi:

- Chào cậu!

- Mình là Trương Khả Di! Tụi mình làm bạn nha!

Có lẽ nó bị nụ cười trong sáng kia thu hút nên gật đầu không ngần ngại. Cát Chi hỏi:

- Cho mình tham gia nữa!

- Tất nhiên rồi!

Thế là cả ba bắt đầu bắt chuyện với nhau. Khả Di mở đầu cuộc trò chuyện:

- Hai cậu giỏi ghê! Nhận được học bổng luôn cơ đấy!

- Chẳng qua là tụi mình may mắn thôi! - nó khiêm tốn.

- Cậu ngồi cùng bàn với anh Wind đúng không? - Cát Chi hỏi.

- À đúng rồi! Mà cậu quen biết Wnd hả? - Khả Di thắc mắc.

- Tớ là em gái họ của anh ấy! - Cát Chi cười tươi.

- Oh! Bất ngờ quá! Em gái của hot boy cơ đấy! Thôi tụi mình đi uống gì nha, tớ khát quá!

- Uhm, tớ cũng khát quá! Tụi mình đi thôi! - Nó trả lời rồi cùng hai cô bạn đi ra căn tin.

- Dây thần kinh xấu hổ của tụi bây bị đứt tập thể à? Ý đông hiếp yếu vậy mà coi được sao?

Con nhỏ cảm đầu không ai xa lạ chính là Yến Nhi. Cô ta cười khẩy rồi nói:

- Ai bảo nó không biết điều dám lại gần Hàn Quân của tao, lại còn dám ngả vào người anh ấy nữa!

Nó cười lại vào mặt Yến Nhi:

- Bộ cô mua đứt thân thể của Hàn Quân rồi hả? Trên người của Hàn Quân có chỗ nào viết tên cô đâu? Đúng là ranh rồi sinh nông nổi, xấu mà ham đóng vai ác.

Lún này Wind, King và Dragon Lee đang ngồi tại gốc cây đối diện với nơi ấy nhưng không ai trong tụi nó phát hiện. Yến Nhi định xông tới tát nó thì:

"bật"

Khả Di cầm tay cô ta lại và:

"bóp"

Tất cho cô ta một phát nổ đom đóm. Ba anh chàng được xem phim miễn phí thì tỏ ra rất thích thú. Yến Nhi gầm lên:

- Tụi bây xông lên dạy cho con nhỏ vừa tát tao một bài học đi!

- Lui vào! Để cho tở!

Thế là 5 phút sau, 10 con nhỏ mặt mày thâm tím, quần áo te tua, đầu tóc bới xối đã nằm lăn lộn trên đất. Khả Di phui tay quay sang Yến Nhi:

- Chỉ thế thôi à?

Yến Nhi mở điện thoại gọi điện, không lâu sau đó khoảng 20 nam sinh đã đứng sau lưng cô ta. Xem ra bộ phim càng ngày càng gay cấn khiến ba hot boy nhà ta không dám rời mắt. Hấn nghĩ thầm: "Phen này xong đời cô rồi!"

Wind đứng dậy:

- Phải ra tay thôi! Tiểu Vy và Khả Di đang gặp nguy hiểm!

- Đúng đó! Xem vậy đủ rồi! - King cũng đứng lên theo.

- Cứ ngồi xuống đó đi rồi xem tiếp ai là người gặp nguy hiểm, lúc đó xông ra vẫn chưa muộn.

Hấn vẫn ung dung nhăm nháp lon bia. Wind và King tuy không hiểu cho lắm nhưng vẫn nghe lời hấn ngồi xuống.

Nó bảo Khả Di:

- Vào nghỉ ngơi đi! Minh tiếp 20 tên này giúp cậu!

- Được không đó??? - Khả Di nhìn nó nghi hoặc.

Nó nháy mắt tinh nghịch rồi quay sang Yến Nhi:

- Chơi một mình không lại nên rủ dòng họ đến à?

- Còn lắm lời há con kia? - Yến Nhi quát.

- Làm gì ghê vậy? Chạy nọc rồi nên muốn cắn người à?

Yến Nhi tức điên lên:

- Mấy người còn đứng đó làm gì? Xông lên giết nó cho tôi!

- Còn ông nội, bà ngoại gì nữa hong kêu tới luôn đi! Hay là cô muốn lên!

Yến Nhi xanh mặt quát:

- Hôm nay coi như may gặp may! Đi thôi tụi bây!

Nói rồi cả đám bỏ đi nói đúng hơn là bỏ chạy. Nó phui tay:

- Xong rồi!

Khả Di nhìn nó ngưỡng mộ:

- Không ngờ Vy giỏi vậy đấy! Very good!

- Cảm ơn quá khen rồi!

Phía ba chàng mất chữ A mồm chữ O vì màn võ đẹp mắt vừa được xem. Wind lẩm bẩm:

- Nhóc...cừ...thật!

Còn King làm rớt luôn cả lon bia trên tay:

- Huyền thoại Paradise school : "1 chọi 20"

- Này cậu gì đó ơi! Làm ơn tỉnh lại đi!

Cô bé từ từ mở mắt nhìn nó rồi nhìn Khả Di và Cát Chi:

- Cảm ơn các cậu!

- Cậu là lớp trưởng San San phải không? - Khả Di hỏi.

Cô bé gật đầu, nhìn cô rất yếu. Quân đã đến và hỏi:

- San có sao không?

- Chỉ là ngoài da thôi!

Nói đến đây thì bỗng cô ngất đi. Nó giục:

- Mau đưa cô ấy lên phòng y tế!

Quân bế San lên rồi chạy đi. Trong lòng không khỏi lo lắng.

.....hết chap 3.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Món nợ từ trên trời rơi xuống!!!!!!

.....

Sau khi Quân đi khỏi thì tụi nó cũng quay lưng toan đi vào lớp.

-Ê!

Nó quay lưng lại thấy hấn đang nhìn nó trân trân. Nó ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lấy tay chỉ vào mặt mình:

- Gọi tôi hả?

- Cô đứng yên đó!

Hấn ra lệnh cho tất cả vào lớp trước, giờ chỉ còn nó và hấn.

- Có gì nói lẹ đi! - nó không mấy thân thiện.

- Còn nhớ tôi chứ?

- Cái mặt mốc của anh đến chết tôi vẫn còn nhớ đấy!

- Từ hôm nay cô phải làm vệ sĩ cho tôi!

- CÁI GÌ???? - nó hét khi hấn vừa dứt lời.

- Cô có nhớ đã làm những gì không?

- Không nhớ gì cả! - nó trả lời cho có lệ.

- Cô làm hư xe của tôi bây giờ thì đền đi! - hấn yêu cầu.

- Nhiều??? - nó hỏi.

- 5 triệu đô.

- WHAT??? - nó hét.

- Sao? Đền không nổi chứ gì?

- Anh...anh...

- Đền không nổi thì tôi kiện! Đơn giản thôi mà! Cô nên nhớ là hôm đó có rất nhiều người làm chứng đấy nhé! - hấn cười gian làm nó tức muốn trợn bân họng.

- Đúng là quá đáng mà!!! - nó mắng.

- Sao? Bây giờ một là làm vệ sĩ hai là ngồi tù cô chọn cái nào thì tùy!

Đầu óc nó bắt đầu lộn xộn cả lên, hấn quay lưng bước đi thì bị lời nói của nó cản lại:

- Thôi được! Làm thì làm! - mắt nó nảy lửa nhìn hấn - Nhưng khi nào thì chuyện đó kết thúc?

- Khi cô tốt nghiệp! - giọng hấn lạnh tanh vang lên.

- Coi ai sợ ai cho biết! - nó quay lưng bỏ đi

Hấn đắc chí vô cùng khi kế hoạch trả thù đã thành công bước đầu nhưng như thế vẫn chưa vui lắm.

- Cô phải đến nhà tôi ở để làm việc.

Nó dừng bước, nó chỉ muốn xoay người lại mà tung vài cước vào mặt hấn cho hả giận nhưng vì 5 triệu đô nên nó cố nhịn. Nó rửa thắm trong bụng: "Tên chết tiệt, tên đáng ghét, đồ cơ hội, tôi nguyện rửa anh"

- Biết rồi! - nó bỏ đi một nước.

- Alô!

Bên kia vang lên giọng nói trầm trầm của một người đàn ông trung niên:

- Bang Chủ! Có chuyện không hay xảy ra rồi! Xin cậu về gấp!

Hấn cúp máy rồi tức tốc lái xe về nhà.

*Phòng họp Hắc Long Bang:

Phó Bang Chủ báo cáo:

- Thời gian vừa qua có một số kẻ làm loạn, chúng còn buôn bán ma túy và vũ khí trái phép nữa ạ!

"Bộp"

Cả phòng họp giật mình, ai nấy đều run cầm cập trước vẻ mặt không thể nào đáng sợ hơn của hấn. Tuy hấn là người nhỏ tuổi nhất ở đây nhưng tài lãnh đạo và bộ óc mưu trí của hấn không thể không công nhận.

- Điều tra ngay cho tôi! Phải giữ mạng kẻ đó lại mang về đây gấp tôi! - cái giọng nói sồn gai óc lại vang lên, khắc sâu vào tâm trí của từng người.

.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Món nợ từ trên trời rơi xuống!!!!!! (2)

*Tại lớp học:

Nó cứ lo nhiều chuyện với Hàn Quân mà không thèm để ý đến sự vắng mặt của hấn, chỉ biết hấn nhắn lại hết giờ học sẽ đích thân đưa nó đến nhà của mình.

*Tại bàn của Khả Di và Wind:

- Cậu lợi hại thật đấy!

- Chuyện gì? - Khả Di không khỏi ngạc nhiên.

- Thì lúc nãy ở sau trường đấy!

- À...ừ...thì - Khả Di gãi đầu, mặt hơi ửng hồng.

Khả Di nghĩ thầm: "Chết rồi! Để người ta nhìn thấy hết rồi! Còn gì là hình tượng thực nữ nữa! Haizz"

Bỗng nhìn thấy mắc cỡ, tìm Wind đập loạn cả lên.

*Tại bàn của Kìng và Cát Chi:

Kính cứ ngồi nói chuyện điện thoại với mấy cô bạn gái suốt buổi. Cát Chi thấy không thoải mái cho lắm và bắt đầu có ấn tượng không tốt về anh.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông hát giờ vang lên và đây cũng là lúc cuộc đời nó rơi vào bàn tay ác quỷ. Nó ừ ừ xách cặp đi ra nhưng nó thấy có một cô gái rất xinh đẹp đang đứng trước cửa đợi ai đó. Kính đi ra khoác tay lên vai cô gái ấy và quay lại chào Wind:

- Hôm nay tớ có việc, về trước nhé Wind!

Cát Chi thấy cảnh đó thì liếc xéo Kính. Đơn giản vì cô rất dị ứng với những kẻ trăng hoa, háo sắc. Rồi Hàn Quân bước đến bên cạnh nó:

- Về thôi Vy! Sao trông cậu buồn vậy?

No thiếu não, u sầu vừa đi vừa kể lại ọi người cùng nghe. Nghe xong, cả bọn phá lên cười, Khả Di lên tiếng hù dọa:

- Cậu khó sống rồi! Dragon Lee nổi tiếng tàn ác đấy!

- Nè đừng hù nhóc như vậy chứ! Vy nè, em đừng lo! Dragon Lee cũng không xấu lắm đâu! Chỉ là có sở thích hay đánh đập với hành hạ con gái thôi!

Wind chọc làm nó nức nở:

- Huhu...em không muốn đâu...huhu!

Cát Chi thấy nó khóc nên lên tiếng an ủi nó:

- Thôi đừng có khóc! Để mình xin anh ấy qua ở chung với cậu nhé!

- Ồ được đó!!! - nó nín hắt.

- Để anh nói với Dragon Lee giúp em!

- Cảm ơn anh Wind lắm lắm! - nó mừng rơn.

Bước ra cổng trường, một chiếc xe hơi trắng lại ngay trước mặt họ. Còn ai ngoài hấn nữa. Hấn ra hiệu bảo nó lên xe, nó lì lợm không chịu lên. Hấn móc điện thoại ra, miệng lầm bầm:

- Số của luật sư là số nào ta?

Nó luống cuống mở cửa và leo lên xe. Hấn chìa ra trước mặt nó tấm giấy.

- Gì đây? - nó hỏi.

- Hợp đồng của cô đấy! Ký vào để chắc là cô không bỏ trốn!

- Xùy, lắm chuyện! - nó ký vào rồi trả cho hấn.

Hấn quay sang Cát Chi:

- Em về thu dọn đồ đạc của nhóc giúp anh nha!

Nó nhìn Wind tha thiết, Wind hiểu ngay:

- Hay cậu cho Cát Chi sang ở chung với nhóc luôn nha! Tớ thường xuyên vắng nhà nên chắc Cát Chi sẽ buồn lắm!

Hấn suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, nó mừng hết lớn. Cả hai ghé nhà Wind thu dọn đồ đạc rồi chuyển đến nhà mới.

.....

Nó đang đứng trước một ngôi biệt thự sang trọng nhưng không khí lại rất u ám, nhìn đâu cũng thấy cận vệ canh gác. Nó lạnh dọc cả sống lưng và cũng không khỏi thắc mắc. Hấn mở toan cánh cửa lớn và cảnh vật đẹp lung linh hiện ra. Theo sau đó là hai ông bà đứng tuổi cùng 20 cô người hầu xếp hàng dài chào đón. Hấn bảo:

- Quân gia Lâm đưa hai cô ấy lên phòng giúp tôi!

- Dạ vâng!

Sau khi họ đi lên lầu, hấn quay lại căn dặn bà quản gia và các cô người hầu:

- Hai cô ấy có cần gì thì phải chuẩn bị thật cẩn thận và chu đáo. Rõ chưa?

- Dạ rõ!

*Tại phòng nó:

Nó quăng cặp lên bàn và nằm phịch xuống giường, trông có vẻ rất mệt mỏi. Bỗng có tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói quen thuộc:

- Vy à! Tớ Chi nè!

Nó mở cửa rồi cùng Cát Chi ngồi xuống giường. Giọng nó thắc mắc:

- Tên Dragon Lee là người như thế nào vậy?

Cát Chi cười hiền và kể lại:

- 4 năm trước tớ đã có thời gian gặp anh ấy khi đang ở chơi nhà anh Wind vào dịp hè. Anh ấy lạnh lùng lắm nhưng được cái rất tốt bụng, tuy có hơi thô lỗ nhưng thật sự anh đối xử với tớ rất tốt và coi tớ như em gái.

- Tại sao nhà hắn lại có nhiều người canh gác vậy?

- Thật ra...anh...ấy...là...

- Là gì? Sao cậu lại ấp úng?

- Thực ra...anh ấy là...Bang Chủ Hắc Long Bang! - Cát Chi nói bằng tất cả can đảm.

Nó đứng hình, tuy không phải là sợ nhưng nó vẫn bị shock.

- Bang hội lớn nhất Đài Loan á hả? - nó nói trong vô thức, vẻ mặt thất thần thấy rõ.

Cát Chi hiểu tâm trạng của nó nên cười nhẹ trấn an:

- Xã hội đen không hẳn là đã xấu, rồi cậu sẽ hiểu.

Cát Chi ra khỏi phòng bỏ lại nó với đồng suy nghĩ vẩn vơ. Nó tức vì hắn chơi kiểu này quá ác. Chẳng khác nào bắt nó làm bia đỡ đạn. Nó tưởng tưởng đến những lần hắn bị "hành thích", nó sẽ là người lãnh những phát đạn hoặc những nhát dao hoặc những thứ đại loại như vậy. Haizzzzzz! Tội nghiệp thân nó, nhưng mà những lúc ấy nó sẽ lòi hắn ra đỡ, hehe nó cười vì nghĩ bản thân quá thông minh. Tự ki một lát thì nó lẩn ra ngủ như chết, cuộc sống của nó đã sang trang mới. Rồi nó sẽ đương đầu với những gì tiếp theo???

.....hết chap 4.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô là vệ sĩ của tôi!!!

.....

*Sáng hôm sau tại phòng khách nhà hắn:

- Quản gia Lâm lên gọi Tiểu Vy xuống đây!

- Vâng thưa cậu chủ!

Nó từ trên lầu đi xuống cùng Cát Chi:

- Không cần gọi đâu!

- Mời hai cô ăn sáng! - Quản gia kính cẩn.

Nó ngồi vài bàn ăn một cách thản nhiên mà không thèm nhìn hắn một cái nào. Hắn mĩa mòi:

- Bộ cô bị bỏ đói mấy chục năm à?

- Sáng sớm ngựa miệng đứng không? - nó ngẩng đầu lên nhìn hắn bằng ánh mắt thật sắc.

Hai ánh mắt này lờn nhìn nhau, cả hai nói sốc nhau đủ điều, tranh nhau thức ăn trên bàn mặc dù mình không ăn. Tình hình ấy kéo dài cho đến khi Cát Chi ăn xong và nói:

- Hai người cứ từ từ đi nha! Dù gì còn 5 phút nữa mới vào học mà!

Cô xách ba lô đi thẳng ra cổng rồi lên xe Wind, nó và hấn tá hỏa chạy đi lấy cặp. Nó định chạy theo Cát Chi nhưng bị hấn níu lại:

- Cô phải đi chung xe với tôi!

- Chung đồ cái mỗ anh á! Không có chuyện đó đâu nhé!

Nó bỏ chạy thì bị hấn nắm lấy cái cặp đang đeo sau lưng níu lại:

- Cái đó là do cô nói đấy nhé! Tôi gọi cho luật sư à!

- Ờ thì đi! Trời ạ! - nó chán nản.

Nó chửi lầm bầm trong miệng:

" đồ âm binh, đồ tâm thần, ý thế hiệp người,..

"

Nó âm ức để Cát Chi đi xe của Wind còn mình thì lên xe của hấn. Nó cứ đưa cái mặt muốn giết người suốt đường đi còn hấn tức cười mà không dám cười. Nó bước xuống xe trong sự ngạc nhiên hầu hết của những kẻ đang hiện diện tại sân trường. Những lời bàn tán bắt đầu vang lên.

- Đó chẳng phải là con nhỏ vừa nhận được học bổng đó sao?

- Sao nó lại xuất hiện cùng Dragon Lee? Chẳng lẽ nó cũng là....

- Nghe nói ngày đầu tiên đi học nó đã dẹp loạn phe của Yến Nhi đấy! Gan thật!

- Chắc là dựa hơi anh Dragon Lee đây mà!

- Im đi! Anh ấy nghe thấy bây giờ.

Nó cũng hơi khó chịu nhưng biết sao được, nó đang làm việc kiếm tiền trả nợ mà. Chưa gì hết đã bị gán mác xã hội đen rồi. Nhưng miệng đòi thì làm sao mà trách được. Nó ủ rũ bước đi sao lưng hấn. Bỗng Hàn Quân từ đâu đi tới quàng vai nó:

- Vy

"yêu dấu

" mới tới hả? - vừa nói vừa cười vui vẻ.

Đám nữ sinh bắt đầu xám mặt, giọng lắp bắp:

- Cái gì vậy? Anh Hàn Quân vừa nói gì vậy?

- Anh ấy bị nó mê hoặc rồi sao?

- Thật trơ trẽn! Tức quá mà!

Nó cười nói với Hàn Quân và cố gắng làm lơ đi những lời bàn tán ấy. Hấn quay lại:

- Cô đi nhanh lên coi!

Nó quay sang nói với Hàn Quân bằng giọng hết sức ngọt ngào:

- Một lát mình gặp nhau trong lớp nha!

Quân gật đầu, nó chạy lên chỗ của hấn mà quát:

- Anh đi đâu thôi hả gì mà nhanh quá dzậy??? (thái độ thay đổi 180 độ)

Cả hai bắt đầu gây nhau tóe lửa cho đến khi vào lớp. Wind và Cát Chi đã yên vị trong lớp từ 8 năm về trước rồi. Cát Chi hỏi khi thấy nó vào:

- Sao cậu đi lâu vậy?

Nó chỉ vào mặt hấn:

- Cậu đi hỏi tên khủng dờ hơi ấy!

Mọi người căng mắt ra nhìn nó. Trời ạ! Nó dám mắng thẳng vào mặt Bang Chủ Hắc Long Bang cơ đấy! Đã thế còn ung dung thế kia nữa. Hấn không nói gì chỉ bước vào chỗ ngồi. Hàn Quân đã vào đến lớp chia ra trước mặt nó cây kẹo mút:

- Cho Vy nè!

Nó nhận lấy mà cảm ơn rồi rút. Khả Di cũng vào lớp và vào chỗ ngồi không chào hỏi ai câu nào. Mọi chuyện sẽ vẫn bình thường nếu Wind không thốt lên:

- Mặt cậu sao vậy?

Nó lập tức phóng đến bàn của Wind nâng cằm của Khả Di lên. Điều nó nhìn thấy là gương mặt baby của Khả Di đã được trang trí bằng một miếng băng keo, nơi khóe miệng còn có một vết xước nhỏ. Nó lo lắng:

- Mặt cậu bị sao vậy hả???

- Cậu nói đi ai đã làm gì cậu? - Cát Chi cũng chạy đến.

- Tại tụi con Nhi...

- Được lắm! Tớ sẽ cho nó một trận! - nó đập bàn cái rầm rồi đi ra cửa.

- Từ đây đến bệnh viện xa lắm đấy! - Khả Di nói làm nó ngừng bước.

- HẢ???? - cả đám đồng thanh.

- Nó nhập viện rồi! - Khả Di nói khá vô tư

- Cậu thắng nó? - Cát Chi hỏi.

Khả Di gật đầu:

- E là khoảng tháng nữa nó mới đi học lại được!

- Vậy là được rồi! Làm tớ cứ tưởng... - nó vừa nói vừa trở về chỗ ngồi.

Hắn lại sốc nó:

- Con gái con đũa gì mà hung dữ thấy sợ!

Nó trừng mắt lên:

- Bộ tôi hung dữ rồi ảnh hưởng đến kinh tế nhà anh à? Có tin tôi cho anh vào nằm kế con Yến Nhi không hả?

Hắn đeo headphone vào làm lơ nó, nó tức anh ách lên. Quân phải dỗ mãi nó mới bình tĩnh. Lúc này, King nhà ta mới xuất hiện và bên cạnh là một cô gái xinh đẹp khác. Anh cất giọng ngọt ngào chào người yêu:

- Bye baby nha!

- Honey học vui về! - cô gái kia cũng chào rồi quay đi.

Cát Chi nhận ra đây không phải là cô gái hôm qua nên đưa cặp mắt khó chịu nhìn King. Anh chàng đã yên vị vào chỗ ngồi, nhận ra nét mặt của Cát Chi thì mỉm cười:

- Sao nhìn anh kì vậy? Nhóc con thích anh rồi hả?

Cằm của Cát Chi sắp rớt xuống đất. Đúng là hết thuốc chữa mà. Cô tức giận đáp:

- Anh có bị gì không vậy? Nghĩ sao mà nói tôi thích anh? Đúng là cái đồ đầu óc rung rinh thần kinh có vấn đề!

Cô tức giận lôi sách vở ra học bài. King ngạc nhiên hết cỡ, đúng là một cô nhóc thú vị! Chắc miễn dịch với trai đẹp rồi nên mới hét vào mặt hot boy như thế.

*Tại bàn của nó và Hàn Quân:

- Vỵ thích ăn kem hong vậy?

- Thích lắm luôn ấy chứ! - Hai mắt nó sáng rỡ.

- Vậy tối nay hai đứa mình đi ăn kem nha! - Quân đề nghị.

Nó chụp tay Hàn Quân tỏ vẻ rất vui:

- Quân đẹp trai! Yêu cậu quá cơ!

Thái độ đáng yêu của nó làm Hàn Quân đỏ cả mặt:

- Cô..cô...vào rồi kìa! - anh đánh trống lảng.

Hắn nghe thấy hết nhưng vẫn không tỏ thái độ gì. Hắn chỉ phán hai từ gọn lỏn để miêu tả về nó:

- Ham ăn!!!!!!!!

.....hết chap 5.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô là vệ sĩ của tôi!!! (phần tiếp theo)

.....
"Reng...reg...reg"

Tiếng chuông của giờ giải lao, nó ngáp dài ngáp ngắn chống cằm xuống bàn. Hàn Quân cười toe toét nhìn nó:

- Mình đi xuống căn tin uống nước nha!

- Ủm đi!

Nó gật đầu rồi đứng lên cùng Quân bước đi, bất ngờ nó bị hấn kéo lại:

- Xin lỗi nhưng cô ấy phải đi với tôi!

Hấn nắm tay lỗi nó đi trong khi Hàn Quân vẫn còn ngỡ ngàng. Nó cố hết sức vùng vẫy nhưng vẫn không rút tay ra được vì hấn quá mạnh. Hấn vừa bước vào căn tin thì mọi người hoảng sợ bỏ đi hết, không còn ai ngoài hai người. Hấn ngồi xuống bàn và bảo:

- Đi mua cho tôi lon coca!

- Vệ sĩ chứ không phải ở độ nhá! - nó nhấn mạnh từng chữ rồi ngồi xuống đối diện với hấn.

- Nhưng tôi muốn cô đi mua! - hấn gằn từng chữ.

- Được! Khi nào anh có giấy chứng nhận bị liệt toàn thân thì tôi mua cho anh! - nó vẫn đứng đưng trước thái độ của hấn (đúng là to gan thật).

Lần đầu tiên có kẻ không sợ lời nói của hấn, con nhóc này đúng là không sử dụng biện pháp mạnh không được mà. Hấn móc điện thoại ra, nó thay đổi thái độ hậm hực đứng dậy:

- Anh gọi lắm!

Rồi nó bỏ đi mua coca. Thấy tụi con trai lớp trên đang đứng xung quanh cái máy bán hàng tự động, nó lễ phép:

- Máy anh cho em mua trước được không ạ?

Cả đám nam sinh đang nhao nhao quay lại nhìn nó không chớp mắt. Sau vài phút thộn mặt thì bảo:

- Cô bé xinh đẹp cứ tự nhiên!

Nó mua xong thì quay sang:

- Em cảm ơn!

Một tên hỏi nó:

- Bé học lớp 11 hả? Trường ta cũng có cô bé dễ thương như vậy sao?

Nó chỉ cười không nói gì, một tên đặt lên tay nó lon nước ngọt:

- Cho em này!

Tên đó bỏ đi rồi mấy tên còn lại cũng vậy. Mỗi tên cho nó một lon và kết quả là nó ôm hơn 10 lon đi về bàn của hấn. Nó đứng trước mặt làm hấn giật mình:

- Tôi bảo cô mua một lon coca thôi mà!

Nó chìa lon coca ra đưa cho hấn:

- Của anh nè!

Nó nở nụ cười giả tạo không tả nổi. Đố mọi người nó đã làm gì với lon coca ấy?

"Xi...i.i.i.....phụt"

Mặt mày, quần áo hắn toàn là coca. Thì ra nó lén xúc lon coca và kết quả là như thế này đây. Nó phá lên cười hả hê khi mặt hắn đang từ từ đỏ lên.

- Còn cười nữa hả? Tôi cần mở cô bây giờ!

- Tôi cứ cười đấy thì sao? Hahaha.....

Nó không những không nín cười mà còn lè lưỡi chọc quê hắn nữa.

- Còn lêu lêu nữa tôi cần cụt lưỡi cô bây giờ!

- Bộ anh là chó hay sao mà cứ đòi cắn người ta thế hả? Hiii....hihi!

- Cô...cô...

Hắn toan đứng dậy thì nó ôm lấy lon nước ngọt bỏ chạy. Hắn mở điện thoại gọi điện:

- Mang đến trường một bộ đồng phục gấp!

- Vâng thưa Bang Chủ!

Hắn thay đồng phục xong thì bước vào lớp. Nó đang uống nước thì phun ra và phá lên cười. Kể cả Wind, King, Quân, Chi, Khả Di, San San cũng vậy. Hắn lườm một cái làm cả đám im bật, riêng nó không sợ nên vẫn ngồi cười như điên. Hắn giận tím mặt bước vào chỗ ngồi.

- Ở đâu mà Vy có nhiều nước ngọt quá vậy? - Quân hỏi khi đang nhâm nhi lon nước trên tay.

- Ở đúng ừi đó! - Di và Chi đồng thanh trong khi cả hai cũng đang uống.

- À mấy anh lớp trên ừ.

- Nhờ nhóc mà uống no nê luôn này. - Wind bảo.

- Mà sao không có coca vậy Vy? - King hỏi.

Như gãi đúng chỗ ngứa, nó lại phá lên cười và ho sặc sụa:

- Hồi này Dragon Lee giành "tắm" hết rồi đó!

- Ồ há!

Cả đám được một phen cười vỡ bụng còn hắn thì tức như điên.

Trong giờ học, Quân nói đủ để hắn nghe thấy:

- Cho Quân số điện thoại của Vy đi!

Quân đưa cho nó cái điện thoại để bấm số rồi nhanh chóng cất vào, nó nhìn Quân cười tươi. Hắn nghĩ thầm "Phen này cô chết chắc! Đợi đó đi!"

.....hết chap 6.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bang chủ hay trẻ con???

.....

*7:00 pm tại nhà hắn:

- Quân gia Lâm lên gọi Tiểu Vy xuống đây giúp tôi!

- Vâng thưa cậu chủ!

"Cốc...cốc...cốc"

- Ai đó?

- Dạ thưa cô cậu chủ cho gọi!
- Con sẽ xuống ngay!

Khoảng 15 phút sau, nó chạy lon ton xuống lầu. Hần ngỡ ngàng trong vài giây, lại là cái mái ngó đáng yêu ấy nhưng phần tóc phía sau đã cột cao về một bên. Nó mặc áo thun với quần sooc ngắn, chân đi giày bata trông dễ thương vô cùng. Nó đứng trước mặt hẳn:

- Ê! Gọi tôi có chuyện gì?
- Cô định đi đâu đấy?
- Đi chơi.
- Với ai?
- Hot boy Hàn Quân!
- Nói cho cô biết 10 giờ là tôi đóng cửa đấy!

Ông quản gia thắc mắc trong đầu: "Nhà mình có luật đó bao giờ nhỉ?"

- Tùy anh. - nó nói rồi bỏ đi một nước.

Ông quản gia cười nhẹ lên tiếng:

- Nếu đã không muốn cho cô ấy đi thì sao cậu không chịu giữ lại?
- Mặc xác cô ta! - hẳn bỏ lên lầu.

Về phần nó vừa ra đến cổng thì đã thấy Quân ngồi đợi sẵn trên xe mô tô. Khi vừa nhìn thấy nó, mặt Quân cũng đơ ra vì nó quá dễ thương. Nó lay lay người Quân:

- Quân à! Cậu sao vậy?

Quân giật mình tỉnh ra cười trừ:

- Hì hì hong có gì đâu! Mình đi thôi!

Quân đưa mũ bảo hiểm cho nó rồi cả hai lên xe phóng đi.

*Tại quán kem SWEET:

- Dạ chị cho em một dâu và một sôcôla! - nó gọi.
- Còn em một vani, cảm ơn chị! - Quân đưa lại cho chị phục vụ cái menu.

Chị ấy mỉm cười rồi đi vào trong. Quân nhìn sang nữ rồi lí nhí trong cổ họng:

- Hôm nay Vy xinh quá!
- Hừm? Quân nói gì?
- À không có gì! - Quân ngượng ngùng.
- Mình nghe Quân nói rõ ràng mà!
- Hong có gì đâu mà! Kem ra rồi kìa! - anh đánh trống lảng.

Chị phục vụ bung kem ra rất đúng lúc. Nó thấy kem thì mắt sáng lên, đưa vào miệng ăn ngon lành và quên đi chuyện lúc nãy. Nó vừa ăn vừa nhìn kem cười thật tươi làm Quân suýt làm rơi cả cái muỗng đang cầm trên tay. Ăn kem xong, Quân đưa nó đến khu trò chơi, Nó kéo anh đi chơi hết trò này đến trò khác làm anh một muốn bờ hơi tai. Bỗng nó ngừng lại tại một tiệm thú nhồi bông và đưa ánh mắt thèm thuồng nhìn con gấu bự nhất, xinh nhất. Quân nhìn nó và như đã nhận ra điều nó muốn, anh giả vờ kéo tay nó lỏi đi. Đến một cái ghế đá, Quân bảo:

- Ngồi đây đợi Quân đi mua nước nhé!

Nó ngoan ngoãn gật đầu, có vẻ nó vẫn còn tiếc con gấu hời nãy lắm. Vài phút sau, con gấu xinh đẹp ấy thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt nó và bên cạnh là Hàn Quân đang cười toe toét.

- Cho Vy!
- Cảm ơn nha! Dễ thương quá đi!

Nó đỡ lấy con gấu mà cười híp cả mắt. Quân ân cần:

- Mệt chưa?

- Cũng hơi mệt! Thấy buồn ngủ quá! Hihi.... - nó cười méo xệch.

- Vậy mình về thôi!

Cả hai lấy xe rồi đi về nhà. Thoáng một chút đã đến nơi, Quân xoa đầu nó:

- Ngủ ngon nha!

- Ừm! Quân về cẩn thận!

Hắn chứng kiến cảnh đó từ trên lầu nên ra lệnh kích hoạt hệ thống khóa cửa. Nó đứng vẫy tay cho đến khi Quân đi khuất, quay sang mở cửa bước vào nhưng không được.

- Tên điên này làm trò gì thế không biết! Bực mình thật! Tên âm binh!

Bỗng dung cái đầu nó sáng lên bởi cái bóng đèn 1200W. Nó vòng ra sau vườn vớt con gấu bông vào trước rồi bắt đầu leo vào. Trong một lần tình cờ, nó vô tình phát hiện nơi có cái bờ tường khá thấp này. Thế là nó leo vào trong một cách dễ dàng sau một hồi khó nhọc. Nó lên phòng không ai hay. Hắn thì cứ nghĩ nó không vào được chắc tức tối lắm. Đâu ai ngờ rằng nó đã yên vị trong phòng và đang chuẩn bị yên giấc. Nó ôm con gấu bông và từ từ chìm vào giấc ngủ. Hắn đợi mãi chẳng thấy động tĩnh gì. Với tính cách như thường ngày thì nó sẽ giải tỏa nhà hắn hay tìm cách làm sập cái cổng chứ. Nhìn đồng hồ thì đã hơn 12 giờ, nhìn xuống dưới thì chẳng thấy nó đâu. Hắn bắt đầu sốt ruột nên lấy điện thoại ra nhắn tin cho nó.

Hắn: Cô chết mất xác ở đâu rồi?

Nó vừa ngủ được một lúc thì nghe điện thoại reo nên mở mắt bật lên xem. Nó đọc xong thì tỉnh cả ngủ mà ngồi dậy lấy sức trả lời.

Nó: Tôi về trễ thấy cửa đóng nên sang nhà Quân ngủ luôn. Không cần đợi!

Send tên âm binh...

Nó cười đắc chí, hắn đọc xong tin nhắn thì tức lồng lộn lên.

Hắn: Có ngon thì đi luôn đi đừng về nữa! Làm gì có cái kiểu vệ sĩ đi chơi không về nhà bảo vệ cho thân chủ hả?

Nó: Nếu anh muốn thì ngày mai tôi sẽ về dọn đồ! Tôi không muốn nhìn thấy cái mặt mốc của anh nữa đâu!

Hắn bắt đầu thấy có lỗi khi đã nhốt nó ở bên ngoài. Hắn nhắn cho nó tin cuối cùng rồi đi xuống lầu.

Hắn: Tôi cho cô 10 đề về nhà. Không thì đừng trách!

Nó tức anh ách lên, miệng chửi rủa:

- Ngon nhĩ? Còn dám ra lệnh cơ đấy!

Nó bước về phía cửa sổ nhìn xuống, đúng là hắn đang đợi nó thật. Nó cười khoái chí:

- Dám nhốt tôi ở ngoài hả? Cho anh đợi chết luôn!

Nó leo lên giường ngủ tiếp, nó thiếp đi lúc nào cũng không hay, chỉ biết là khi nó giật mình thức dậy thì đã hơn 2 giờ sáng rồi. Nhìn điện thoại thì 49 cuộc gọi nhờ của tên âm binh, nó nhào lại cửa sổ nhìn xuống dưới. Hắn vẫn còn đứng ở dưới. Nó mặc vội cái áo khoát rồi chạy xuống nhà:

- Đúng là ngốc thật!

Hắn hất xì liên tục, không biết vì lạnh hay bị ai kia chửi nữa. Hắn đi qua đi lại rồi tự nói một mình:

- Nhóc đáng ghét không về thật đấy à?

- Ừ!

- Cô giỏi lắm, dám không nghe lời tôi đấy!

- Ừ!

- Bắt tôi đứng đây 2 tiếng đồng hồ, cô vừa lòng rồi chứ gì!

- Tất nhiên!

Hắn bỗng giật mình: "Nãy giờ ai trả lời mình vậy chứ?"

Hắn quay người lại, nó đang ngồi trên bậc cầu thang chống cằm nhìn hắn với một ánh mắt hết sức khó hiểu. Hắn vừa định mở miệng thì bị nó chặn họng:

- Anh uống thuốc chưa? Biết mấy giờ rồi không mà đứng đây lăm bằm như thằng điên vậy hả?

- Tôi đợi cô đấy! Mà sao cô lại ở trong nhà?

- Tôi về này giờ ngủ được tám giấc rồi anh hai ạ!

- Sao cô vào nhà được? Tôi đã cho người đóng cửa lúc cô còn đứng ngoài cổng với thằng Hàn Quân rồi mà...hơ! - hần biết mình lỡ lời nên che miệng.

Nó đưa ánh mắt đầy căm phẫn nhìn hần rồi tự nhiên bật cười:

- Bắt anh đứng đây hai tiếng coi như tôi trả được thù rồi, à mà không lời là đằng khác!

- Cô đúng là độc ác!

- Mà tôi đã bảo là không về rồi mà! Anh còn đứng đây làm gì?

- Tôi cứ nghĩ là cô sẽ về! - mặt hần xụ xuống trông đáng yêu phết.

Tự nhiên tim nó đập loạn xạ, nó đứng lên bỏ vào trong nhà:

- Thôi tôi vào ngủ đây!

Hần nắm tay nó níu lại:

- Ở đây với tôi thêm lát nữa nhé!

Nó thấy ánh mắt chân thành của hần thì cũng gật đầu. Hần dắt nó ra vườn, đặt nó ngồi lên chiếc xích đu gần hồ sen. Nó giờ giọng trêu chọc:

- Đừng nói là giờ này tự nhiên muốn tắm nha!

- Tắm cái đầu cô á! Biết mấy giờ rồi chưa?

- A! Anh cũng biết nói câu đó à? Vậy kéo tôi ra đây làm gì? Hóng gió độc hả?

Nó nói vậy thôi chứ hiện giờ nó thấy thoải mái lắm. Nó đứng lên đi về phía bờ tường rồi ngồi xuống dựa lưng vào. Gió mát thật, ngon gió đùa nghịch trên mái tóc của nó làm nó lại thấy buồn ngủ. Cả hai im lặng hồi lâu, hần quay sang thì thấy nó đã ngủ. Nó dựa lưng vào tường nhưng vẫn ngủ rất ngon lành. Hần không dám đánh thức nó mà ngồi nhìn nó ngủ. Kể cả lúc ngủ nó cũng mang cái nét hồn nhiên, hiếu động hàng ngày. Nó không biết nó đã gây cho hần nhiều cảm xúc mà kể từ khi sinh ra hần chưa từng được cảm nhận. Từ một bang chủ băng giá đã trở thành một cậu nhóc 18 tuổi thật sự. Biết cười, biết tức giận, biết quan tâm đến người khác. Hần suy nghĩ miên man rồi bất giác cảm thấy buồn ngủ. Hần định sẽ ngủ lại đây luôn nhưng không thể ngủ ngon như nó được. Hần thông minh tìm được một chỗ ngủ êm ái ỉn. Đó bạn nào biết Dragon Lee ngủ ở đâu??????

.....hết chap 7.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khi con tim rung động!!!!

.....

*Sáng hôm sau:

"Tỉnh....toong"

Tiếng chuông cửa vang lên, ông quản gia lóc cóc chạy ra mở cửa.

- Mới 7 giờ sáng mà ai vậy ta?

Ông mở cửa để chiếc xe chở King và Wind vào nhà. Sau khi cất xe vào bãi, Wind hỏi ông quản gia:

- Dragon Lee đâu rồi hả ông?

- Dạ cậu chủ...

Ông quản gia chưa kịp trả lời thì Cát Chi từ trong nhà chạy ra:

- Ông ơi! Ông có gặp Tiểu Vy không ạ?

- Dạ từ sáng đến giờ, tôi không gặp cậu chủ kể cả cô Tiểu Vy!

- HẢ???? - cả đám đồng thanh.

Cát Chi quay sang:

- Anh Wind! Anh đến khi nào vậy?

- Anh đến này giờ rồi.

Cát Chi nhìn sang King:

- Anh cũng đến à?

- Chào em!

King nở nụ cười tươi rói nhưng đáp lại chỉ là thái độ lơ đãng của Cát Chi. Bỗng chuông cửa reo lên lần nữa. Ông quản gia chạy đi mở cửa, một lát sau ông quay trở vào cùng với San San và Khả Di. Vừa thấy Di Wind đã reo lên:

- Di đến rồi hả? Xách gì mà nhiều quá vậy?

Anh vừa nói vừa chạy đến xách hộ đồ trên tay cô nàng. Cát Chi ngạc nhiên:

- Chuyện này là sao?

- À sáng nay Wind gọi ỉnh bảo nướng thịt ngoài trời nên mình mua đồ mang đến. - Di giải thích.

- Tiểu Vy đâu rồi? - San hỏi.

King tiếp lời:

- Kể cả Dragon Lee cũng biến mất rồi! Thôi tụi mình vào nhà đi.

- Nè! Lỡ Dragon Lee kiện tụi mình xâm nhập gia cư bất hợp pháp thì sao? - Wind ngăn lại.

- Giờ này mà anh còn đùa được hả? - Cát Chi nhăn nhó mặt mày.

- Không phải! Ý Wind là chúng ta nên tìm hai người kia trước. - Di giải vây cho Wind.

Anh chặc lưỡi nhìn Khả Di:

- Đúng là ở đây chỉ có một mình Khả Di thông minh thôi à!

Cả đám mắt hình viên đạn nhìn Wind. King bảo:

- Ý cậu bảo tụi này ngu hả?

- Hi! Làm gì có! Mà lúc này khi đậu xe, tớ thấy xe của Dragon Lee còn trong bãi đấy! Chắc không có ai ra ngoài đâu. - Wind nói.

- Vậy giờ quản gia tìm trong nhà đi, tụi cháu tìm ngoài vườn. Haizz Bang Chủ với vệ sĩ gì đâu mà y như là chó với mèo đi lạc! - King thở dài ngao ngán.

- À ông ơi! Ông đem cái này vào cho nhà bếp chuẩn bị luôn đi. - Wind đưa mấy túi thức ăn cho ông quản gia.

Ông quản gia quay vào và mọi người cũng bắt đầu truy tìm dấu vết của hai "chuyên gia gây rối". Khu vực gần hồ sen do King và Cát Chi phụ trách. King lên tiếng xua đi bầu không khí ngột ngạt:

- Dường như em không ưa anh cho lắm!

- Biết rồi còn hỏi! - Cát Chi trả lời cộc lốc.

- Tại sao vậy? - King vẫn vui vẻ.

- Không biết!

Cả hai tiếp tục im lặng cho đến khi nhận ra cảnh tượng trước mắt. Nó đang ngồi dựa lưng vào tường, chân duỗi thẳng ngủ say đấm. Còn hán đang nằm trên đùi nó, ngủ rất ngon lành. Tay của nó còn choàng qua cổ hán trông rất âu yếm nữa chứ. King và Cát Chi căng mắt hết cỡ ra mà nhìn. Khi Cát Chi chuẩn bị gọi nó thì bị King ngăn lại:

- Suyt! Yên lặng nào!

King lấy điện thoại ra nhắn tin cho Wind. Khoảng 3 phút sau, cả bọn đã đứng đó đông đủ. King cười gian:

- Hay là chúng ta chụp vài tấm làm kỉ niệm nhé!

Thế là cả bọn tạo đủ mọi tư thế để chụp ảnh với hai kẻ đang ngủ say như chết kia. Chụp xong xuôi, Wind ra hiệu bảo tất cả vào nhà.

*Khoảng 1 tiếng sau:

Ánh nắng chói chang rọi vào mặt làm nó thức giấc. Nó cựa mình vài cái rồi dụi mắt, miệng ngáp ngáp dài:

- Oáp...hơ...Sao đầu mình tê cứng hết vậy nè?

Nó đưa mắt nhìn xuống thì thấy hân đang ngủ trên đùi mình, nó giật mình nhưng rồi gọi khẽ trong miệng:

- Ê Dragon Lee!

Không thấy động tĩnh gì, nó gọi tiếp:

- Ê nè tên âm binh!!!

Vẫn không nhúc nhích, nó định rút chân lại cho hân đập đầu xuống đất thì bị khựng lại.

"Thịch...thịch...thịch"

Nó đưa tay lên sờ vào ngực: "Sao tim mình đập nhanh vậy nè? Bình tĩnh lại! Bình tĩnh lại! Không được nghĩ lung tung"

Nó đấu tranh tư tưởng một hồi thì lại nhìn hân. Nó bất giác đưa tay vuốt lên gương mặt đáng ghét ấy! Gương mặt mà mỗi lần nhìn tới nó đều muốn tung cho vài cước. Rồi cả mái tóc nâu style Hàn Quốc nữa, tên này cũng điệu quá trời!

- Sàm sỡ đủ chưa?

Nó giật mình rút tay lại, giọng lắp bắp:

- Cái...gì.. mà...mà...sàm sỡ cơ chứ?

Nó rút chân lại làm đầu hân đập luôn xuống đất.

"Cốp"

- Ui da! Cô định giết tôi à?

Hân ngồi dậy xoa xoa cái đầu, quay sang nhìn nó cười đều:

- Bị nói trúng tim đen rồi à? Phản ứng mạnh vậy?

- Đồ điên!!!!

Nó đứng dậy chạy vội vào nhà để giấu đi cái vè mặt đỏ lựng của mình. Hân vẫn ngồi đó cười một mình, trong lòng cảm thấy có gì đó vui vui. Còn nó thì chạy 100km/h lên thẳng phòng ngủ. Vù một cái nó đã đến nơi mà không thèm đếm xỉa đến những vị khách đang hiện diện ở nơi nó vừa chạy qua.

- Gió ở đâu mà mát thế nhỉ? - Kìng ngờ ngạc.

- Tiểu Vy đó mà! Chắc đang mắc cỡ lắm! - Khả Di cười.

Vừa lúc ấy "bị cáo" cũng vào nhà, nhìn đám khách không mời mà tới thắc mắc:

- Gì đây? Gì mà tụ tập băng đàn ở nhà tôi vậy?

Kìng nở nụ cười ác quỷ, giờ cái điện thoại ra trước mặt hân:

- Bây giờ cho ở không thì nói?

Hân xám mặt lập tức đổi giọng:

- Muốn ở bao lâu thì tùy!

Hân quay lưng đi, Cát Chi nói với theo:

- Anh thay đồ rồi ra vườn nướng thịt cùng tụi em nha!

- Không đi.

Hân đáp lạnh lùng làm Cát Chi cụt hứng, cô lập tức thay đổi nét mặt:

- Bây giờ anh đi hay không?

Nghe cái giọng điệu quen quen, hân quay lại thì thấy Cát Chi cũng đang cầm cái điện thoại chứa hình ảnh tương tự. Hân uất ức:

- Đi thì đi.

Hân đi lên lầu làm cả đám cười muốn ra nước mắt. San bảo:

- Đề tớ gọi Vy nha!

Nó đang úp mặt vào gối mà hét lớn hết mức có thể:

- Trời ơi! Xấu hổ quá!

- Tên âm binh chết tiệt!

Nó ném gối lung tung, quơ đại một cái mà đám đá không thương tiếc. Bỗng San gõ cửa nói vọng vào:

- Vy ơi! Tớ San nè!

Nó lồm cồm bò dậy và tạm tha cho cái gối. San vừa thấy nó đã cười rạng rỡ:

- Thay đồ rồi xuống nướng thịt với bọn tớ nào!

- Không đi đâu!

Nó bướng bỉnh lấy chân trùm kín người.

- Tớ sẽ khiến cậu đổi ý!

Nó bật tung chăn ra và muốn hét lên khi thấy tám ánh trong điện thoại của San San. Nó luống cuống chạy ào và nhà vệ sinh.

Nó xuống lầu thì mọi người đã chờ sẵn, vừa nhìn thấy hắn thì nó lập tức né sang chỗ khác. Nó hỏi:

- Hàn Quân đâu mọi người?

- Chắc là sẽ đến nhanh thôi! - Wind trả lời.

Hắn nghĩ thầm" Tối ngày Hàn Quân Hàn Quân..."

Mọi người trong phòng tiếp tục chuyện trò vui vẻ trừ nó và hắn.

"Tĩnh toang"

- Chắc là Quân đến rồi! - San reo lên.

Ông quản gia định đi mở cửa thì nó ngăn lại:

- Ông để con mở cho nha!

Nó hăng hái chạy đi làm hắn tức trong lòng mà không hiểu vì sao.

"Cái thằng Hàn Quân sau này chết chắc linh lắm! Mới nhắc là tới rồi!"

Hắn lẩm bẩm. Nó mở cửa thì thấy Quân ngồi trên mô tô cùng con gấu bông nhỏ xinh. Quân vừa thấy nó thì cười toe toét:

- Cho Vy nè!

- Cảm ơn Quân nhiều nha! - hai mắt nó sáng rỡ.

Nó cùng Quân đi vào phòng khách, nó cứ cười suốt. Wind bảo:

- Quân đến rồi kìa!

King tiếp lời:

- Đồng đủ cả rồi! Ra vườn nướng thịt thôi!

.....hết chap 8.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kế hoạch của King!

.....

Tất cả mọi người kéo nhau ra vườn, nó đặt con gấu xuống sô fà rồi cũng bước theo Quân. Riêng hấn vẫn còn ngồi lại đây nhìn con gấu bằng cặp mắt sắc như dao. Hấn dần dò tên thuộc hạ điều gì đó rồi cũng bỏ đi ra vườn. Ngoài vườn, mọi người đang xúm xích nướng đồ ăn trông rất vui vẻ. Trên bếp than nào là cánh gà, đùi gà, xúc xích,... Bên cạnh là chén mật ong vàng ươm, thơm nức.

*Khoảng 15 phút sau:

Wind và Khả Di gấp thức ăn để lên đĩa rồi cùng lúc đưa cho nhau:

- Cho cậu! - cả hai đồng thanh.

Thế là cả hai bối rối không khỏi ngại ngùng. Wind lên tiếng trước:

- Cánh gà chín rồi nè Khả Di!

- Thịt....cũng vậy...nè! - Khả Di nói lấp.

- Cậu ăn trước đi! - đồng thanh tập 2

Hai người đưa qua đưa lại không ai chịu ăn trước, bất ngờ King đứng trước mặt:

- Đưa hai đĩa đây tui ăn hết cho! Đây qua đây lại không chóng mặt à? - miệng đang nhai không biết bao nhiêu là thứ.

Cả hai "hừ" một tiếng rồi cùng nhau bỏ ra gốc cây ngồi. Về phần hấn đang nhâm nhi lon bia mà mắt cứ dõi theo nó. Hấn chứng kiến cảnh nó dứt cho Hân Quân ăn, cả hai còn lau miệng cho nhau một cách thân mật. Bỗng đứng nhìn thấy cảnh đây thì hấn lại thấy khó chịu một hơi hết cả lon bia, tay bóp nát cái luôn cái vỏ.

*Trong lúc đó:

- Cho em nè Cát Chi!

King tiến đến chỗ gốc cây Cát Chi đang ngồi, chia ra trước mặt cô đĩa thịt nướng nghi ngút khói. Cô đưa ánh mắt dò xét nhìn anh, anh cười hiền:

- Không có độc đâu mà!

Cát Chi đưa tay đón lấy một cách miễn cưỡng:

- Cảm ơn! - cốc lốc.

King ngồi xuống ngắm Cát Chi ăn. Không hiểu tại sao anh cứ luôn thích bắt chuyện với cô dù biết có vẻ cô nhóc không ưa mình. Bỗng King đề nghị:

- Có thể cho anh mượn điện thoại được không?

Cô thần nhiên đưa cho King không chút do dự, kiểu như là sử dụng cho lệ rồi biến đi cho khuất mắt. Anh hí hoáy gì đó rồi đưa lại cho cô, ánh mắt nhìn cô không bình thường:

- Em làm bạn gái anh nhé!

Cát Chi làm rơi luôn cả đĩa thịt và quay sang nhìn King với ánh mắt không thể nào khó hiểu hơn được nữa:

- Khùng hả?

- Không đâu! Anh nói nghiêm túc đấy!

- Anh mơ đi! Không có chuyện đó đâu!

- Anh sẽ khiến em đổi ý! (lại cười tươi).

- Xi! - Cát Chi tỏ ra không quan tâm tới.

King đứng dậy và bước về phía Wind đang ngồi cùng hấn. Anh ngồi xuống và móc điện thoại ra gọi điện:

- Alô! Em hả? Anh muốn chia tay!

Không đợi bên kia trả lời, anh bấm số khác rồi gọi tiếp:

- Mình chia tay nha! Anh thích người khác rồi!

Rồi cứ tương tự 5, 6 lần như vậy. Anh lảm bảm:

- Còn ai chưa gọi không nh?

Hấn đưa mắt nhìn King:

- Gọi ai mà liên tục vậy?

- À để xem, cuộc đầu tiên là hot girl khối 10 cuộc thứ hai là hoa khôi trường Star sau đó là người mẫu tuổi teen Cherry,...bla..bla...- anh "hồn nhiên" trả lời.

- Thôi được rồi! Đợi cậu kể hết chắc đến tối quá! - Wind ngắt lời.

- Định bày trò gì nữa đây? - hấn hỏi.

Kể đưa ngón trỏ lên miệng tỏ ra rất bí mật. Thấm thoát đã xong một ngày, nó tiễn mọi người ra cổng rồi quay vào nhà. Nó bước ngang phòng khách thì thấy hấn đang xem tivi, nó bỏ đi sau khi đã lờm hấn một cái. Đi được vài bước, nó chợt nhớ ra điều gì đó nên quay trở xuống.

- Con gấu của tôi đâu?

- Ai biết! - hấn lạnh lùng trả lời rồi tiếp tục xem tivi.

Nó vẫn định nhìn rằng trước khi ra vườn đã đặt con gấu tại chỗ hấn ngồi, nếu bây giờ không thấy thì chắc chắn là hấn chứ không ai khác. Đầu nó sắp bốc khói, định tung vài cước vào mặt hấn thì ông quản gia bước đến:

- Dạ mời cô đi theo tôi ạ!

Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng đi theo ông, khi quay vào xử hấn vẫn chưa muộn. Nó không hiểu sao ông quản gia lại dắt nó ra vườn và đến dưới một gốc cây to đứng. Ông vừa chỉ tay lên cây vừa nói:

- Đó có phải là con gấu mà cô đang tìm không ạ?

Nó ngược mắt lên nhìn thứ ông quản gia đang chỉ. Ồi không! Con gấu bông xinh xắn Quân vừa tặng đã "treo cổ" trên cành cây ấy mất rồi. Toàn thân đầy những vết xước chứng tỏ trước khi chết đã bị tra tấn rất dã man. Nội tạng lòi cả ra ngoài chứng tỏ đã xảy ra xô xát không hề nhẹ. Theo kinh nghiệm đọc truyện trinh thám từ năm lớp 3 của nó thì đây rõ ràng là một vụ mưu sát được ngụy trang thành một vụ tự tử. Là ai? Là ai? Nghĩ lại xem! Tất cả mọi người đều ra vườn nướng thịt, ai cũng có chứng cứ ngoại phạm cả rồi. Nếu vậy thì khả năng xảy ra chỉ có thể là....thực hiện từ xa. Ai có thù với mình cơ chứ? Đúng rồi! Thủ phạm thực sự chính là kẻ đó. Nhiệt độ cơ thể của nó từ 37 độ nhanh chóng tăng lên 1000 độ chỉ trong 5 giây. Ông quản gia hoảng sợ nên bỏ chạy mất hút (văng dếp cũng không dám lượm). Nó từ từ tiến vào nhà, hai tay siết lại thành nắm đấm, sát khí bốc ngùn ngụt trên đầu. Hấn đang ngồi cười vì tưởng tượng đến bộ mặt hiện giờ của nó, mãi tự kiêu nên không hay nó đã đứng sau lưng. Thế là chuyện gì đến cũng đến:

"Bốp"

Nó phang vào đầu hấn một phát trời giáng làm hấn chúi nhủi. Hấn bực tức quát lên:

- Sao cô dám đánh tôi hả? Biết tôi là ai không?

- BIẾT! ANH LÀ MỘT TÊN BIẾN THÁI, THẦN KINH KHÔNG ỔN ĐỊNH NGAY CẢ THÚ NHỒI BÔNG CŨNG KHÔNG THA! - nó hét vào mặt hấn.

- Tôi không làm gì cả! - hấn nhún vai tỏ vẻ vô tội.

- Không anh thì ai vào đây chứ? Còn ngụy biện hả?

- Là tên đó! - hấn chỉ vào tên thuộc hạ đang canh gác.

Nó tiến về phía tên áo đen vừa bị hấn "tổ cáo". Tên thuộc hạ run cầm cập, nó dám ăn dám nói, dám hành động như thế với Bang Chủ khát máu thì chứng tỏ nó không phải là người bình thường rồi. Trong lòng bây giờ chỉ biết cầu nguyện, mong sao cho nó nhẹ tay một chút.

- Anh nói đi, tên khốn đó bảo anh làm phải không? - nó chỉ thẳng vào mặt hấn.

- Dạ...dạ không! Là...là...tôi...thưa cô!

Nó tức giận vì hấn được bao che. Không còn cách nào khác, nó đành bỏ về phòng. Trước khi đi còn phán lại một câu:

- Anh nhớ đó! Tôi không bỏ qua đâu! Đồ âm binh!

.....hết chap 9.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Best boy and best girl!

.....

Thấm thoát nó cũng ở nhà của hấn được hơn hai tháng rồi. Từ ngày có nó, hấn cảm thấy cuộc sống của mình dường như bớt tẻ nhạt hơn nhiều. Nó cũng vậy, nó cảm thấy trong lòng đang chắt chứa một thứ tình cảm nhưng nó không lý giải được đó là gì, chỉ biết cảm giác ấy đang ngày một lớn dần trong lòng mình. Hấn với nó suốt ngày cứ cãi nhau và đó có lẽ đã trở thành một thói quen khó có thể cai được. Khoảng cách giữa hai người đã được xóa bỏ phần nào, vốn đã thoải mái hơn khi đối diện nhưng mỗi khi đối diện quá gần, tim của cả hai cứ thúc liên hồi. Đó có lẽ là cái thứ cảm giác lần đầu tiên trong đời hấn được cảm nhận.

Nó và hấn đang gây nhau tóe lửa vì vấn đề vốn không đáng để gây. Kết quả trận đấu, hấn chiến thắng. Nó tức giận không ngừng chửi rủa rồi bỏ đi lên lầu. Nó không làm gì được hấn nên trút giận lên cái cầu thang. Nó vừa đi vừa giậm đùng đùng tưởng như cái cầu thang sắp gãy ra đến nơi. Hấn nói:

- Tôi cho cô 30 phút để tắm rửa, thay quần áo rồi trở xuống đây!

- Để làm gì? - nó gắt gỏng.

- Đi cùng tôi đến một nơi! - lấy lại vẻ mặt lạnh lùng.

- Không đi! Plèzzzz... - nó le lưỡi rồi chạy lên lầu.

Giọng chần tiếp tục vang lên làm nó chùn bước:

- Nhà cô ở khu A thành phố K phải không?

- Sao anh biết? - nó chạy ngược trở xuống.

- Đó là khu vực do công ty của tôi đang quản lý mà. - hấn tiếp tục xem tivi.

- Anh muốn gì? - nó lên giọng.

Hấn móc điện thoại ra giả vờ xoay xoay trước mặt nó:

- Chỉ cần một cú điện thoại thôi thì cả khu giải tỏa đấy! - hấn quay sang nhìn nó cười đều.

Nó nhìn hấn mà tức không chịu được, dám gây áp lực với nó cơ đấy! Nể tình hấn là chủ nợ của nó. nó đưa ánh mắt căm phẫn nhìn hấn mà hét:

- ĐI THÌ ĐI!

Rồi nó vừa đi vừa giậm như khủng long bạo chúa xuất hiện. Cái biệt thự rung rinh vì cách đi vô cùng dữ tợn của nó. Hấn cố nín cười vì không muốn nó điên thêm. Nó lên phòng úp mặt vào gối mà hét:

- Tên chó chết anh nhớ đấy! Anh nghĩ anh là ai mà đòi phá nhà tôi huh? Têm âm binh đáng ghét! Đi chết đi, đồ khốn! Tôi nguyện rửa anh ăn chậm tiêu, nào chậm phát triển, đại tiện không thông! Áaaaaaa.....

Vẫn cái trò cũ, nó vút gối loạn cả lên rồi vớ đại một cái mà cắn cho banh chành, cắn cho đến khi nào hả giận thì thôi. Mang theo cơ giận như núi lửa, nó bước vào nhà vệ sinh.

*Trong lúc đó:

Hấn móc điện thoại ra gọi điện:

- Alo Wind hả?

- Tớ đây! Có việc gì hả?

- Tớ nhận được nguồn tin bọn mạo danh buôn ma túy 8:30 tối nay sẽ có một vụ giao dịch tại bến cảng thành phố! Nhưng tớ phải đi gặp một nhân vật quan trọng vì thế sẽ không cùng mọi người đến đó được.

- Vụ này cứ để tớ và King lo, có phải cậu đi gặp bộ trưởng không?

- Đúng vậy! Ông ta yêu cầu tớ phải giải thích về vụ việc dính liếu đến ma túy! Tớ phải nhờ nhóc giúp tớ xuất hiện ở quán bar mà không bị nghi ngờ! Đúng là phiền quá!

- Cái con nhóc bướng bỉnh đó chắc không dễ dàng gì bắt được nó đi đâu! - Wind cảnh báo.

- Tớ có cách rồi! Cậu cứ việc triển khai nhiệm vụ cho anh em đi! Tớ chuẩn bị đi đây!

- Ok.

Hấn dập máy rồi trở về phòng thay đồ. Cùng lúc ấy nó cũng bước ra khỏi nhà vệ sinh. Nhìn cái bộ dạng mình trong gương, nó lắc đầu:

- Cái váy này trông hiền quá! Phải thay đổi!

Nói là làm, nó mở tủ quần áo và đưa ra một quyết định táo bạo: Thay đổi phong cách sexy hơn một chút. Hi hục gần 10 phút thay hết bộ này đến bộ khác, nó dừng lại tại cái áo thun doremon màu trắng. Nó xăng tay áo rồi cột cái thân áo thêm một tí. Kết hợp với quần jean ngắn ngang đùi là xong. Nó

thấy mình quá cá tính thì cười hài lòng và bước xuống lầu. Hấn đợi nó này giờ nên đâm ra cáu, định bụng sẽ mắng nó một trận cho hả tức. Vừa nghe tiếng bước chân, biết nó đã xuống, hấn quay lại định chửi nó thì khựng lại luôn. Nó cột làm cái thân áo ngắn lên trên một tí lộ vòng eo trắng như da em bé, lại thêm cặp chân dài thon thả nữa. Mặt hấn bắt đầu đơ ra, tim thì đập như muốn nhảy ra ngoài. Nó lớn giọng làm hấn sực tỉnh:

- Định làm cái mặt ngu đó cho đến bao giờ hả? Đi hay không thì nói!

Hấn lấy cái áo khoát rồi bước vội ra nhà xe. Nãy giờ nó mới để ý, hấn kute hơn mọi ngày thì phải. Áo sơ mi xắn tay, quần tây ống bó sát, cà vạt thắt lỏng. Đẹp trai vô đối luôn. Từ trên xuống dưới toàn một màu đen trừ cái cà vạt màu trắng. Nói chung là đúng chất thanh niên 18 tuổi, thường ngày thì hấn lúc nào cũng mặc vest cả. Thế là nó thộn mặt ra, hai chũa đẹp và đỉnh cứ lượn lờ trên đầu nó suốt. Nó cứ đứng tự kỉ cho đến khi hấn quát:

- Chết đâu rồi? Ra đây nhanh lên coi!

Lúc này nó mới giật mình lết cái thân ra ngoài nhà xe và hấn đang dựa vào chiếc mô tô đen. Nhìn đẹp làm sao ý! Đủ để tim nó đập loạn xạ. Hấn bỏ áo khoát vào cốp rồi ra hiệu cho nó:

- Lên xe!

- Ngồi ở đây á hả? - nó chỉ vào chỗ ngồi phía sau.

Hấn quay sang hướng khác hít một hơi thật sâu, cứ như là không thể tin được nó có thể hỏi một câu như vậy. Hấn quay sang cái mặt ngố của nó:

- Lên đây nè ngồi cho nó mát! Tầm nhìn xa nữa! - hấn chỉ tay lên đầu mình.

- Hời thôi làm gì ghê dạ? Có ngon thì ngồi xuống đi coi tui dám lên đó ngồi hong thì biết! Bực mình! - nó vừa quát vừa leo lên xe một cách rất ư là "thực nữ".

- Người thì nhỏ mà mô thì to! - hấn lên xe tra khóa vào ổ.

- Rồi mũ bảo hiểm đâu? - nó hỏi.

- Khỏi.

- Cái gì? Lỡ cảng sát bắt thì sao?

- Tôi sẽ lo chuyện đó! Cô ngồi yên đi.

"Brum"

- Nhưng mà...OÁI! - nó chưa nói xong thì hấn đã phóng xe đi với tốc độ chóng mặt. Nếu nó không nhanh tay vịn vào thành xe chắc đã bay xuống đường rồi.

Hấn lên ga và tăng tốc, nó la lên:

- Tên ác ôn khùng điên này! Anh mau giảm tốc độ lại cho tôi!

- Như vậy mới thích chứ! Ôm vào đi không thì lọt xe ráng chịu đấy!

- Anh hết thương má rồi hả? Không mang mũ bảo hiểm mà chạy thế đấy!

- Cô không ôm tôi thì té tôi cũng không lo thuốc men gì đâu, tùy cô đấy!

Hấn tiếp tục phóng nhanh hơn nữa, tim của nó nhảy múa lung tung trong cơ thể. Khi thì muốn thông xuống bao tử, khi thì dội ngược lên cổ họng. Hấn không dừng lại ở đó, tiếp tục lạng lách, đánh võng, luôn lách qua những chiếc xe hơi trên đường một cách mạo hiểm. Thế mà nó vẫn giữ khư khư cái thành xe, lì lợm thật. Về phần nó không ngừng lạy chúa rồi niệm phật, nói chung là quên mất cả tôn giáo mình đang theo. Bất chợt hấn nhắm thẳng cái cột điện mà đâm, nó hét lên:

- ĐỪNG!

- Không ôm vào thì chết chung vậy!

Nó bỗng lấy tay siết chặt hông hấn, hấn thẳng gấp và làm một cú vòng xe ôm sát mặt đất vô cùng ngoạn mục. Nó như từ cõi chết trở về thờ phào nhẹ nhõm. Chiếc xe lướt nhẹ nhàng trên mặt đường nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Do không đội mũ bảo hiểm nên không khó để nhận thấy vẻ đẹp của cả hai. Một cô gái bên đường trầm trồ:

- Trời ơi! Đẹp trai quá!

- Cô bé đó sướng thật!

- Người đẹp lại còn đi xe đẹp nữa!

Nó tức giận nên nhéo vào hông hấn làm hấn xém buông tay lái. Hấn cười:

- Xem ra không đội mũ bảo hiểm cũng tốt đấy nhỉ? Đẹp trai không ai ngắm thì uổng lắm!

- Tự sướng tự kỉ xong chưa?

Rồi bên đường cũng vang lên tiếng của mấy chàng trai:

- Cô bé đó xinh quá!

- Nhìn đáng "bóc" ghê!

- Thằng đó sướng thật!

Nó nghe thấy thì cười hả hê như khẳng định lại điều mọi người vừa nói, hân mĩm cười nhẹ không để nó nhìn thấy. Cả hai hòa mình vào những lời khen của người đi đường:

- Ê best boy với best girl kìa bây!

- Ồ xứng đôi đã màn!

Nó giả vờ nói bằng quơ:

- Người ta nói gì ấy nhỉ? Hình như là bad boy với best girl thì phải.

- Cô đúng là....

- Cô sao con? Cô đẹp quá phải hong? Hihi....

Nó làm hấn bật cười rồi vô tình sững lại. Sao hấn lại cười dễ dàng như vậy khi ở bên cạnh nó chứ? Không thể lý giải được nữa....

.....hết chap 10.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đừng sợ! Có tôi đây rồi!

Không lâu sau, xe của hấn dừng lại tại một quán bar lớn có tên là Black Dragon (mọi người tự hiểu). Bảo vệ chào hấn rất kính cẩn, hấn mở cốp lấy áo khoác rồi cùng nó tiến vào bên trong. Tay hấn quàng vai nó trông rất tình tứ nhưng miệng thì lầm rầm:

- Không muốn tôi phá sập nhà cô thì im lặng!

Nó uất ức mà cố nặn ra nụ cười tươi nhất có thể. Tiếng nhạc xập xình cùng không gian mờ ảo bắt đầu hiện ra. Cả đám người đang lắc điên cuồng cùng những tiếng hò hét chói tai khiến nó khó chịu. Một tên con trai mặc vest đen cúi đầu trước hấn:

- Chào Bang Chủ!

- Ông ấy đến chưa?

- Dạ rồi! Ông ấy đang chờ anh trong phòng VIP!

- Cậu cứ đi làm việc được rồi! Mà này.....

Hấn ghé tai tên đó thì thầm gì đó, nó không nghe thấy. Tên đó cúi chào hấn rồi bước đi. Bỗng một đám con gái mắt xanh mỏ đỏ chạy đến vây lấy hấn cất giọng óng ẹo:

- Anh Dragon Lee mới tới hả?

- Anh tìm em đúng hong? Ghét chưa!

- Nhớ anh chết đi được! Uống với em một ly nha!

Nó đứng hình luôn tạo chỗ, cái gì vậy nè? Nhìn mấy cô già như vậy mà gọi thẳng nhóc 18 tuổi bằng anh à? Lại còn đưa đẩy nữa! Khó chịu thật!

Mặt hấn cứ như nước đá, tro tro ra đó mà không nói gì. Tay hấn rời rời vai mà di chuyển xuống eo làm nó chết điếng. Hấn cất giọng ngọt ngào:

- Em yêu! Mình vào thôi!

Đi kèm là nụ hôn nhẹ vào má. Tay nó siết lại thành nắm đấm, người nó nóng phừng phừng, đôi mắt trừng trừng nhìn hấn. Hấn nhận ra nên nhanh chóng

giữ chặt tay nó và kéo nó đi trước khi nó lên con diên hành hung hấn tại đây. Cả hai di chuyển với bộ dạng rất ư là lạ lùng. Hấn kéo nó vào một cái bàn trong góc khuất rồi ấn nó ngồi xuống. Vứt cho nó cái áo khoát và bảo:

- Mặc vào!

- Tại sao phải mặc? - nó vẫn còn tức nên thái độ không được hợp tác cho lắm.

- Không thấy mấy tên kia đang nhìn cô đến nỗi chảy cả nước dãi hay sao?

Hấn lườm mỗi tên một cái khiến bọn chúng không hện mà đồng loạt quay sang chỗ khác.

- Ngồi yên đây không được táy máy tay chân cho đến khi tôi quay lại!

Hấn ra lệnh rồi bỏ đi trong khi nó vẫn ậm ừ trong họng. Nó đâu hay biết là có một ánh mắt đang nhìn nó chằm chằm. Kẻ đó là ai????

*Tại phòng VIP:

- Cậu có gì để nói không? - một người mặc vest đang ngả người vào ghế, miệng thổi nhẹ vào không trung những làn khói trắng mờ ảo.

- Tôi nghĩ ông hiểu rõ tôi không làm những chuyện đó! - một giọng nói lạnh lùng cất lên.

- Tôi biết nhưng hiện giờ tất cả mọi chứng cứ đang chống lại cậu! Nếu không sớm làm rõ, cậu sẽ bị khép tội!

- Chỉ cần có chứng cứ là được chứ gì, tôi sẽ đưa cho ông. - hấn nhếch mép cười lạnh.

.....

- Chào cô bé!

Một giọng nói vang lên bên tai làm nó giật mình. Trước mặt nó là một tên con trai cao ráo và khá là đẹp trai nhưng nụ cười đều trên khóe miệng thì trông đáng ghét không chịu được. Nó hỏi lại một cách lịch sự:

- Anh là ai?

- Anh tên Chấn Hàn! Còn em?

- Tiểu Vy. - nó miễn cưỡng trả lời rồi đưa mắt tìm hấn.

- Lần đầu em tới đây sao? - vừa nói vừa nhích người lại gần nó.

- Ồ! - Nó cố tỏ ra hồ hững.

- Uống với anh một ly nha! - tên đó đưa cho nó ly rượu.

- Tôi không biết uống. Xin lỗi! - nó ngồi nhích ra.

Bất chợt, Chấn Hàn đưa tay vòng qua eo nó và kéo nó bạo lực về phía mình. Nó phản ứng kịp thời nên đã nâng cao cùi chỏ và nhắm thẳng vào mặt hấn. Hấn đỡ một cách rất nhẹ nhàng. Nó thủ tự thế giờ cao chân đá chéo lên nhưng hấn vẫn bắt lại được. Hết rồi! Hấn mạnh quá! Nó không vùng vẫy được, nó cảm thấy bất lực và cảm giác lo sợ trào dậy.

- Vậy làm bạn gái anh đêm nay nhé!

Chấn Hàn hôn lên má nó và bảo thế. Nó cứng họng không nói nên lời và sống mũi bứt đầu cay xè. Nó không thể chống cự dù chỉ một chút, từ người của tên đó toát ra một luồng sức mạnh rất đáng sợ. Nó thấy mọi vật trước mắt bắt đầu nhòe dần đi. Nó khóc. Khóc trong vô vọng.

Bỗng một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy tay nó và kéo mạnh nó ra khỏi ghế. Là hấn, hấn đến rồi. Mắt hấn này lửa nhìn Chấn Hàn:

- Ai cho phép anh làm điều đó hả? - hấn nổi điên không tự chủ

- Thì ra là "hàng" của cậu! Bạn bè xài một chút thì có sao? - Chấn Hàn ung dung ngả người ra sau ghế.

Hấn điên tiết túm lấy cổ áo Chấn Hàn và tung ra một cú đấm bằng tất cả sức lực. Chấn Hàn ngã xuống nền đất một cái rất mạnh.

- Tôi đã nói nếu là của tôi thì đừng đụng tới rồi mà! Anh chán sống đúng không? - hấn nói.

- Cậu....

Chấn Hàn định nói gì đó nhưng bỗng nhận được cú điện thoại. gương mặt trở nên khấn trương và đứng dậy:

- Rồi cậu sẽ hối hận! Bang Chủ Hắc Long Bang!

Chấn Hàn bỏ đi thì quản lý quán bar chạy đến:

- Bang Chủ! Anh không sao chứ?

Hắn lắc đầu rồi nhìn sang nó. Nó đứng nép vào sau lưng hắn, tay nó bấu chặt tay hắn mà run bần bật. Hắn khoát áo lên người nó rồi diu nó ra ngoài.

*10 phút trước:

- Tất cả nhờ ngài, bộ trưởng!

- Tôi sẽ cố gắng giúp cậu!

Cả hai bắt tay nhau, quản lý quán bar chạy vào:

- Bang Chủ! Chấn Hàn đang giờ trò với cô gái lúc này!

Hắn tức giận siết chặt nắm đấm bước ra ngoài. Thấy nó khóc, hắn không khỏi điên lên mà nhào tới lôi nó ra. Biết thế đã không để nó ngồi đây một mình, hắn tự trách bản thân. Hắn không tự chủ mà đánh Chấn Hàn. Vì nó sao???

Nó và hắn lên xe chạy đi, nó vòng tay ôm lấy người hắn và tựa đầu lên bờ vai vững chắc. Không biết từ lúc nào vòng tay của hắn lại trở nên ấm áp đến như vậy. Nó lại khóc, khóc vì nỗi hoảng sợ không ngừng tái hiện lại trong đầu. Hắn cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi đang dần thấm vào áo mình. Một cảm giác xót xa chột dâng lên trong lòng. Đưa tay mình siết lấy tay nó như thể trấn an và bảo nó đừng khóc nữa. Chiếc xe lướt trong màn đêm và ngừng lại tại một bờ sông. Nó bước xuống xe và ngồi xuống cái ghế đá gần đấy. Hắn toan bỏ đi mua nước uống thì nó bảo:

- Làm ơn đừng đi! - nín tay hắn.

Hắn ngồi xuống bên cạnh đưa tay gạt những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt nó, thủ thỉ:

- Đừng sợ! Có tôi đây rồi!

Hai ánh mắt chạm vào nhau rất lâu. Nó cảm nhận được một luồng điện cao thế đang chạy trong người mình. Môi của cả hai đã chạm nhau một cách rất nhẹ nhàng. Hắn luồn tay vào tóc nó và kéo nó sát lại gần mình. Nó trừng mắt như để cảm nhận điều bất ngờ và rồi cũng nhắm mắt hôn đáp trả. Nó không biết mình đang làm gì và cũng không lý giải nổi tình cảm dành cho hắn. Mập mờ và rất khó xác định. Nó "đỏ" trước hắn rồi chẳng? Cảm giác ngọt ngào của nụ hôn nhấn chìm tất cả những dòng suy nghĩ.

.....

*Tại nhà hắn:

Cát Chi đang học bài thì điện thoại reo lên.

- Alo! - cô bắt máy.

- Hey! Vợ yêu đang làm gì đấy?

Cô giật mình đưa điện thoại ra xa. Là thằng cha King đây mà. Sao tên đó lại biết số điện thoại này? Rồi chợt nhớ lại có lần đã cho King mượn điện thoại và cô đã hiểu ra mọi chuyện. Lấy lại bình tĩnh và đưa điện thoại lên tai:

- Anh muốn gì hả?

- Không muốn gì cả, chỉ muốn biết em đang làm gì thôi! - King vẫn tí ta tí tòn.

- Tôi đang nguyên rửa anh đấy đồ rảnh hơi! - Cô bức bối trả lời rồi cúp máy.

Tuy vừa trải qua một cuộc đo sức mệt lã nhưng King vẫn thấy nhớ Cát Chi. Đang ngồi băng bó cho cánh tay của mình thì anh nghĩ tới việc gọi điện cho cô. Sau khi bị chửi một trận, anh chẳng những vui mà còn cảm thấy bớt đau. Một lát sau, cô nhận được tin nhắn:

"Vợ yêu à! Chúc em ngủ ngon! Mai gặp ở trường!"

Cát Chi ném điện thoại xuống giường:

- Vớ vẩn!

Tuy vậy nhưng tận sâu trong đáy lòng, cô vẫn cảm thấy có gì đó vui vui.

*Tại nơi của nó và hắn:

Sau 10 phút hôn nhau thì nó buông hắn ra và quay mặt sang hướng khác để né tránh. Hắn lên tiếng:

- Tôi...xi...xin...lỗi!

- Tôi muốn về nhà!

Nói rồi nó bỏ ra xe để lại cho hắn hàng ngàn dấu chấm hỏi. Thái độ của nó thật khó lý giải, cứ như là chưa có gì xảy ra vậy. Hắn cũng đứng dậy và lên xe. Cả hai lướt đi trong màn đêm tĩnh mịch. Chiếc xe vẫn chạy đều đều không như nhịp tim của hai con người dù ở cạnh nhau mà vẫn loạn nhịp.

*Đường Chấn Hàn: anh em cùng cha khác mẹ với Hàn Quân. Là con người gian xảo, đầy thủ đoạn. Luôn cùng cha mình làm những việc dơ bẩn. Từ nhỏ đã coi hắn là kẻ thù.

.....hết chap 11.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Âm mưu!

.....

Về đến nhà, nó bỏ thẳng lên lầu không nói với hân tiếng nào. Hân định gọi nó thì điện thoại đổ chuông.

- Alo! - hân nhấc máy.

- Tớ Wind đây! Có chuyện cần báo cáo này!

- Sao? - hân vừa nói vừa ngồi xuống ghế sofa.

- Đích thực là có liên quan đến Thổ Long Bang, họ đã lợi dụng bang hội chúng ta để buôn bán trái phép. Cậu nghĩ ta có nên trở mặt không?

Gương mặt hân bỗng chốc thay đổi đến đáng sợ, ánh mắt tỏ ra luôn sát khí chứa niềm căm phẫn không hề nhỏ. Kẻ nào dám động đến cơ nghiệp do ba hân gây dựng đều phải trả giá. Wind tiếp:

- Lúc này khi vây bắt người của bọn chúng, một tên mặt nạ bí ẩn đã ngăn đường. Có lẽ là sát thủ của Thổ Long Bang. Tớ và King đã giao chiến với hân một trận, quả là hân không tầm thường. King xây xát nhẹ còn các anh em khác thì vài người bị thương.

- Cậu thay mặt tớ lo lắng thuốc men cho King và các anh em. Tớ gửi lời hỏi thăm họ. Có tóm được ai trong số bọn chúng không? - hân lấy lại bình tĩnh.

- À có! Cậu yên tâm đi tớ đã giao tất cả cho bộ trưởng rồi! Mà tớ bảo này, tên mặt nạ đã lên giọng đe dọa rằng sẽ không buông tha cho cậu và....cả...những ai xung quanh cậu! - Wind có phản hồi ngập ngừng.

"Có nghĩa là nhóc và Cát Chi đang gặp nguy hiểm, họ lại sống chung nhà với mình nên rất dễ bị phát hiện nhưng....mình lại không muốn cô ta chuyển đi!!! Phải làm sao cho vẹn toàn đây?"

Cái đầu hân rối tung lên, thế này cũng không được thế kia cũng không được. Hại não quá!

- Nè cậu còn đó không vậy? - Wind thúc trong điện thoại.

- À tớ đây! Tớ đang nghĩ nhóc có võ rồi nên cũng yên tâm còn Cát Chi thì.... - hân dừng lại như dò hỏi ý Wind.

- Cậu cũng biết tớ là người bận nhất trong bang hội mà! Suốt ngày vắng nhà làm sao lo cho ai được!

Cả hai thở dài nào nề, rắc rối thật. Rồi bỗng cái đèn 1200W sáng trưng trên đầu của hân.

- Nè Wind! Nếu tớ nhớ không lầm thì trong nhóm tụi mình có một thằng rất rảnh rồi đấy!

- Ồ ha! Cái thằng ăn no rồi mỡ rồi xách mặt đi cua gái ấy hả?

Hai người hí hửng gác máy. Trong lòng thấy nhẹ nhàng vì cuối cùng cũng có cách.

*Trong khi đó tại nhà của "tên rảnh rồi":

"Hắt...xì"

- Quái lạ! Có ai đang nhắc tới mình sao? - King lầm bầm.

Chuông điện thoại của King reo lên.

- Alo! King đẹp trai nghe!

- Đánh nhau rồi chấp trúng dây thần kinh mất cỡ hả thằng kia? - hân mĩa King trong điện thoại.

- Có chuyện gì không mà gọi giờ này vậy? - King cười trừ.

- Lắng tai nghe cho rõ nha! Sáng mai dọn đồ qua nhà tớ ở rõ chưa?

- CÁI GÌ??? - King tròn mắt ngạc nhiên.

- Đài không phát sóng lần thứ hai! Cúp máy đây!

"Tút...tút...tút"

Hắn cúp máy làm mặt King đơ như trái bơ. Nhưng chưa đầy 3 phút sau anh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt rạng rỡ tức tốc lên giường đi ngủ. Mong cho trời mau sáng sang nhà hắn để gặp "ai kia".

.....

Hắn đang ngồi ở phòng khách với khuôn mặt suy tư đầy lo âu. Phải chăng kéo nó vào cuộc chơi đầy nguy hiểm này là một lỗi lầm lớn của hắn. Những lần cả hai sánh vai chiến đấu, nó lại cố gắng che chở cho hắn. Bề ngoài thì đúng là nó mạnh mẽ thật nhưng nước mắt của nó cũng rất dễ tuôn rơi. Phải! Nó đã khóc chỉ vì hoảng sợ. Liệu nó có còn phải đương đầu với những chuyện đó nữa hay không khi cuộc sống của hắn quá phức tạp. Cuộc sống tràn ngập sát khí và mùi chết chóc, lúc nào cũng dùng súng để nói chuyện với nhau. Chứng kiến ba mẹ bị sát hại khi còn bé đã là một cú sốc quá lớn đối với hắn. Nỗi kinh hoàng hay xuất hiện trong các cơn ác mộng đã biến hắn thành một con người như hôm nay. Khát máu, lạnh lùng và tàn nhẫn. Hắn sẽ không bao giờ để chuyện tương tự xảy ra nữa. Dù có hi sinh bản thân mình cũng phải bảo vệ những người xung quanh mình đến cùng. Và nhất là người con gái đó!!!

Điện thoại hắn đổ chuông lần nữa. Hắn nhấc máy, bên kia vang lên giọng nói trầm trầm:

- Xin lỗi vì trễ rồi còn làm phiền cậu!

- Không sao! Có gì bộ trưởng cứ nói! - lời hắn quyết đoán và không kém phần lạnh lùng.

- Đám người cậu Wind giao cho tôi khai rằng trong vụ này không hề có chủ mưu và họ sẵn sàng lãnh toàn bộ trách nhiệm. Tôi biết cậu muốn vạch mặt Đường Đông Khanh nhưng lão đã đi trước chúng ta một bước.

- Không có gì đâu! Dù sao cũng cảm ơn ông đã giúp Hắc Long Bang lấy lại danh dự! - giọng hắn có vẻ nhẹ đi.

- Có cần gì thì cứ tìm tôi! Tạm biệt cậu!

- Vâng tạm biệt ông. - hắn gác máy.

Hắn thở hắt ra và thấy có phần nhẹ nhõm. Giải quyết mọi chuyện ổn thỏa thì hắn sức nhớ đến nó. Đã hơn 11:00 rồi không biết nó ngủ chưa? Có giận hắn không? Với lại từ chiều đến giờ nó chưa ăn gì không biết nó có đói không? Hắn mở tủ lạnh rút một ly rồi bung lên phòng cho nó. Còn nó thì nằm lăn lộn trên giường không ngủ được. Phần vì đói phần vì nhớ chuyện ban nãy. Cuối cùng, nó chịu không nổi nên ngồi bật dậy:

- Phải kiếm gì ăn mới được!

Nó đã bước đến cửa nhưng phân vân không dám ra ngoài. Lỡ chạm mặt hắn thì sao đây? Biết nói gì bây giờ? Làm sao có thể xem như không có chuyện gì xảy ra được chứ? Tất nhiên là phải ngại rồi! Bỗng dưng cả hai lại tạo nên cái khoảng cách vô cùng lãng xẹt!

Hắn cũng đang đứng trước cửa phòng nó mà không dám gõ cửa. Gặp mặt biết nói gì đây? Khó xử lắm! Chẳng lẽ xuống nước xin lỗi, năn nỉ làm hòa với nó? Không được! Lòng tự cao ngất ngưởng của một vị Bang Chủ kêu gọi không cho phép điều đó. Nhưng không thể để nó nhịn đói như vậy! Làm sao giờ???

Cả hai con người chỉ đứng cách nhau một cánh cửa mà tưởng chừng như xa ngàn dặm chỉ vì cái lý trí trẻ con. Và họ cứ đắn đo suy nghĩ rồi lại đắn đo. Tình cảnh đó cứ thế mà kéo dài.

.....

Trong tình yêu, hãy dẹp bỏ cái tôi của bản thân mà nắm lấy hạnh phúc bạn nhé! Nhưng đừng hi sinh nếu kẻ đó không xứng đáng!

.....

*Tại một nơi khác cách đó không xa:

- Sao rồi con trai? Miệng con bị gì vậy?

Một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi trên ghế sofa. Mang một gương mặt hơi tà ác chút xíu nhưng nói chung cũng phong độ.

- Bị quánh! - đứa con hậm hực trả lời.

- Ông dám làm điều đó chứ? - ông khẽ chau mày.

- Là thằng khốn đó! Bang Chủ Hắc Long Bang!

- Dragon Lee sao? - ông bật cười nhẹ.

Đứa con ngồi xuống bên cạnh ông, gật đầu tỏ vẻ bức tức. Ông vẫn tiếp tục xem tivi, miệng vẫn nói chuyện với con:

- Con đã 25 tuổi đầu mà lại để thằng Bang Chủ miệng còn hôi sữa đó bắt nạt à?

- Con nhất định sẽ trả thù! - gương mặt tức tối thấy rõ.

- Vụ giao dịch sao rồi?

- Dạ...tụi nó biết rồi nên đã bao vây người của chúng ta để tính sổ. Lúc này vụ giao dịch không thành công và người của ta đã bị cảnh sát bắt giữ! - Đứa con e dè đưa mắt nhìn gương mặt đang dần biến sắc của ba mình.

- Thăng Dragon Lee không phải tay vừa đâu! Nó thông minh lắm đấy! Con liệu mà cẩn thận vào lần sau. Về phần những kẻ bị bắt giữ thì xử hết cho ta, không để cho chúng có cơ hội khai báo gì cả.

- Vâng thưa ba!

- 2 tuần nữa là ngày kỉ niệm thành lập công ty của bên ta! Lúc đó chắc chắn nó sẽ tới và con sẽ có cơ hội trả thù nó!

- À con nhớ rồi! Lúc này nó đã đánh con vì một đứa con gái. Con chắc chắn là nó đã thích con nhỏ đó rồi!

- Haha vậy là càng dễ cho con rồi! Nó đã để lộ điểm yếu, con hãy biết nắm bắt! Con đừng quên con là Đường Chấn Hàn - con trai của Đường Đông Khanh ta.

Ông cười xong thì bỏ lên lầu. Vâng! Thăng cha Bang Chủ Thổ Long Bang đó ạ!

.....

Quay lại với hai con người đin đin khinh khinh kẻ đứng trong người đứng ngoài. Hấn vì mỗi chân nên đứng dựa vào cánh cửa nhưng vẫn không chịu gõ cửa. Đã như vậy hơn 20 phút rồi đấy! Nhưng có lẽ nó đã chịu hết nổi nên hít một hơi thật sâu rồi mở nhanh cánh cửa. Hấn đang dựa lưng vào cửa nên bất ngờ chông gọng khi cánh cửa vừa mở ra. Hấn ngã và trong và kéo theo nó té một cái thừa sống thiếu chết.

"Rầm"

Tiếng thịch người tiếp xúc với đất vang lên. Ly sữa bay lên không trung và rơi tự do xuống đất theo phương thẳng đứng. Tất nhiên nó và hấn hứng trọn tất cả. Nó quất:

- Tên khốn kiếp này! Anh đang làm cái trò gì vậy hả? Uống sữa thì về phòng mà uống mắc gì đứng trước cửa phòng tôi chứ?

- Tại cô chứ ai! Muốn mở cửa thì phải hỏi xem bên ngoài có ai không chứ! (sao vô lý vậy trời)

- Sao hong biết gõ cửa? Phép lịch sự đâu? Lúc nhỏ đi nhà trẻ cô giáo hong dạy à?

- Tại tôi nghĩ cô ngủ rồi! - hấn đứng dậy - Vào thay đồ rồi xuống dưới ăn cơm!

Hấn gọi người hầu dọn dẹp rồi bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn. Về phần mình thì về phòng tắm rửa. Bỗng hấn nở nụ cười: "Xem ra khoảng cách đã bị xóa bỏ".

*15 phút sau:

Nó tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống lầu. Bước vào bếp thì thấy hấn đã ngồi bên cái bàn đầy ắp thức ăn và đang đợi nó. Nó kéo ghế ngồi xuống nhìn một lượt tất cả đồ ăn rồi nhìn hấn:

- Định ăn cho hết đầu thai luôn à?

- Cô ăn thử đi rồi tôi giết cô thử xem có đầu thai được không?

- Hứ!

Cả hai bắt đầu cầm đũa rồi bắt đầu bữa ăn. Nhưng nó chỉ ăn qua loa rồi đứng lên.

- Đi đâu? - hấn hỏi.

- No rồi! Đi ngủ! - nó điềm nhiên trả lời.

Nó định quay đi thì hấn bảo:

- Ngồi xuống đó!

Nó bực bội ngồi xuống. Quán luôn chuyện ăn uống là sao trời? Hấn mở tủ lạnh rót một ly sữa đầy để trước mặt nó:

- Uống cho hết rồi đi đâu thì đi!

Hấn ngồi xuống tiếp tục ăn. Nó hỏi dò chừng:

- Tôi không uống có được không?

- Cô nghĩ thử xem! - hấn ngược lên nói chậm rãi.

- Chắc không! - nó ngậm ngùi nhìn ly sữa.

Hắn cứ lo ăn không thèm đoái hoài gì tới nó. Nó bắt đầu năn nỉ:

- Dragon Lee đẹp trai! Dragon Lee tốt bụng! Tôi không thích uống sữa đâu! Tôi nhường anh nha!

Hắn vẫn giữ nguyên sắc mặt và không thèm ngược lên:

- Muốn tự uống hay bị đổ là tùy cô!

- Khuya rồi uống nhiều sữa không tốt đâu! Mai tôi còn phải đi học nữa, tôi chỉ uống một chút thôi nha! - nó vẫn cố gắng năn nỉ.

Hắn từ tốn đưa thức ăn lên miệng:

- Chết tôi đèn, nghỉ học tôi xin phép! Uống nhanh đi.

Nó đuối lý. Nếu không uống thế nào hắn cũng gọi luật sư hoặc phá nhà nó cho xem. Thế là nó đau khổ bụng lý sữa đưa lên miệng uống một cách uất ức. Hắn mỉm cười hài lòng. Nó đặt ly sữa xuống bàn rồi quay lưng đi. Hắn bảo:

- Giờ có ngủ cũng không được đâu! Ra sofa xem phim tí đi!

Nó cảm phần nhìn hắn như kẻ thù, hậm hực bước theo hắn ra phòng khách ngồi. Hắn lục lọi mấy cái đĩa phim rồi hỏi:

- Có muốn xem phim không?

Nó gật đầu. Hắn tiếp:

- Thế muốn xem loại nào?

Nó phát ra một câu làm hắn xém bật ngửa:

- Anh có phim hoạt hình không?

- Cô là con nít à? - hắn hỏi ngược lại.

- Thế anh hỏi tôi muốn xem loại nào làm gì? Rõ dờ hơi! Vậy anh có những loại nào?

- Nhiều lắm này! Tình cảm, lãng mạn, trinh thám, hành động hay cảm trẻ em dưới 18 tuổi,...

- Tên khốn này! Ăn nói thế đấy hả? - nó ném gối vào hắn.

Hắn né kịp và bật cười, bỗng hắn dừng lại tại cái đĩa phim ma trên tay. Trong đầu đã vạch ra sẵn kế hoạch để phá nó. Hắn cho đĩa vào máy rồi lại ngồi gần nó.

- Anh bật phim gì vậy? Đừng...đừng nói là...là "cảm" cái gì đó nha! - nó lắp bắp.

- Không có sẵn để cho cô coi đâu! Trật tự để tôi xem phim đi! Khéo tưởng tượng! - hắn cười rồi quay sang tivi.

Bỗng màn hình tivi vang lên những âm thanh rùng rợn và sau đó là sự xuất hiện của nhân vật nữ chính. Vâng! Chính là con ma nữ có gương mặt rất "khả ái" đang được quay cận cảnh. Gương mặt đầy máu đang áp sát vào cái tivi bị tổ chức của hắn. Nó nhảy dựng la hét:

- Á! BIẾT NGAY MÀ! TẮT ĐI KHÔNG COI ĐẤU!

Càng nói nó càng bấu chặt vào vai hắn, mặt thì không dám ngẩng lên. Nó áp mặt vào vai hắn. Xem ra kế hoạch thành công mỹ mãn. Bỗng tắt cả đèn trong phòng khách tắt phụt làm không gian thêm u ám. Nó lập tức hét lên:

- TUI LẠY ANH MÀ! KHÔNG COI NỮA ĐẤU! 12:00 RỒI!!Hức..hức..

Hắn đã hả hê nhưng nhiều đó thì vẫn chưa đủ, hắn muốn hơn nữa cơ. Bỗng hắn la lên:

- Tiểu Vy! Có cái gì sau lưng cô kia!

- ÁAAAAAaaaaaaaaaaaaa!

Nó tốc nhào bay vào lòng hắn mà run như cây sậy. Mồ hôi nó ướt cả trán, nó vòng tay qua cổ hắn mà ôm cứng ngực. Nó úp mặt vào ngực hắn mà van xin:

- Tắt đi! Ghê quá! hu...hu...hu

Hắn thấy nó đã ngồi hẳn vào lòng mình thì thấy thích thú. Lại còn ôm mình nữa thì còn gì bằng. Hắn không chịu tắt mà ngồi xem tiếp cho đến khi không nghe nó la nữa. Nó khóc mệt quá nên ngủ mất tiêu. Trông nó ngủ ngoan như một con mèo vậy! Mặt vẫn lấm tấm những giọt nước mắt.

- Con gái gì xem phim ma lại ngủ! Nhưng mà sao...trông nhóc ngủ dễ thương thế không biết! Hơ mình nghĩ gì vậy chứ?

Hắn lẩm bẩm một mình, thiết bệnh hết sức. Hắn bế nó vào phòng rồi đặt xuống giường đắp chăn lại. Hôn lên trán thay cho câu chúc ngủ ngon rồi ra ngoài. Hắn về phòng rồi cũng ngủ luôn. Đúng là đồ con nít....nhưng đáng yêu! Hắn tự nghĩ rồi tự cười!

Sáng hôm sau tại trường:

- Sao trông mặt cậu bơ phờ thế? - Nó hỏi Cát Chi khi thấy cô ngồi thẫn thờ.

- Hôm qua đang ngủ mà có đứa điên nào hét om sòm làm tớ giật mình, mất ngủ đến sáng luôn...Oaspp! - Cát Chi ngáp ngáp dài.

Mặt nó biến sắc nhìn sang thấy hân đang cười. Đúng là nhục nhã quá mà! Cát Chi nói hồn nhiên đâu biết rằng đứa điên đó chính là bạn mình. Nó tức giận nhìn hân như thể muốn giết hân bằng ánh mắt. Lúc ấy King cũng vừa vào lớp, dĩ nhiên đó là chuyện bình thường nếu anh không xuất hiện một mình mà không có những cô bạn xinh đẹp. Anh bước vào chỗ cười tươi với Cát Chi:

- Goodmorning vợ yêu!

Câu nói của King khiến Cát Chi tím mặt còn tất cả những ánh mắt đang hiện diện tại nơi đây thi đổ dồn vào hai người.

- VỢ YÊU??? - tất cả không hên mà đồng loạt hét lên.

- Ừ thì vợ tớ! - King đưa cái mặt hồn nhiên vô số tội nhìn mọi người rồi quay sang quàng vai Cát Chi - Đùng không vợ yêu?

Cát Chi tức giận giẫm vào chân King một phát làm anh nổ đom đóm mắt. King nhăn mặt ôm chân làm cả đám cười muốn vỡ bụng. Nhưng lẫn lộn trong vô số ánh mắt vui vẻ đó có một ánh mắt đồ kị dành riêng cho Cát Chi.

*Bạch Diễm Châu: bạn thân của Yến Nhi, từng bị King bỏ rơi vì anh chỉ chơi qua đường. Đã là bạn của Yến Nhi thì mức độ độc ác cũng tương đương rồi.

Hết giờ học hôm đó, sự hiện diện của King ở nhà hân làm Cát Chi không khỏi bất ngờ. E là sẽ có chiến tranh xảy ra cho coi. Cô cứ ngỡ King đến đây chỉ vì muốn theo đuổi cô nhưng bên cạnh đó, nhiệm vụ của anh còn phải bảo vệ cho cô mọi lúc mọi nơi.

.....hết chap 12.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Có phải chỉ đơn giản là bữa tiệc???

.....

*2 tuần sau:

- TÊN DRAGON LEE CHẾT TIỆT NÀY!!!!!!!! ĐỪNG CÓ XÔNG VÀO LÚC NGƯỜI TA ĐANG THAY ĐỒ! DẶN BAO NHIÊU LẦN MÀ KHÔNG NHỚ LÀ SAO HẢ???

Nó hét lên vang vọng cả cái biệt thự. Tay chân thì không ngừng tung cước, tung quyền vào hân. Ông bà quản gia tiếp tục làm việc vì đã quen với tình cảnh này. Đạo này hân hay dất nó đi cùng để giải quyết chuyện bang hội, cả hai vắng nhà suốt ngày. Nó cũng đâm ra nghiện làm xã hội đen, suốt ngày cứ đòi theo hân suốt. Quay lại với truyện nào!

- Làm gì dữ vậy? Đã sứt mẻ miếng nào đâu? - hân vừa trả lời vừa nhẹ nhàng né đòn.

- LỖ SÚT MÈ ANH CÓ THỂ ĐỀN CHO TÔI SAO??? - nó nổi điên khi hân cứ trưng cái bộ mặt tỉnh bơ ra mà đòi co với nó.

"Àm...âm...xoảng"

Thế là đã có đổ bể, ông bà quản gia lại có chuyện làm. King và Cát Chi đang chơi game dưới phòng khách cũng phải lắc đầu. Anh cứ chọc Cát Chi suốt, trong khi cô nàng đang khó chịu thì anh lại tí ta tí tòn cười toe toét.

"Tinh...toong"

Ông quản gia chạy đi mở cửa rồi chạy lên lầu báo cáo với hân:

- Dạ cậu có khách ạ!

Hân gạt đầu rồi bước xuống lầu, nó cũng lon ton chạy theo. Điều nó nhìn thấy là một người đàn ông trung niên đang ngồi ở phòng khách, sau lưng còn có vài tên áo đen. Mặt ai cũng đờ đờ sát khí trông cứ như những sát thủ chuyên nghiệp. King thay đổi 180 độ, gương mặt đang cười đùa bỗng chốc trở nên nghiêm chỉnh gấp trăm lần, anh bảo Cát Chi:

- Lên lầu trước đi em!

Cát Chi quên mất mình đang ương bướng, ngoan ngoãn nghe theo. Vừa thấy hấn và King ông ta đã bước đến bắt tay rồi rút:

- Chào cậu Dragon Lee! Cả King nữa! Mọi người khỏe chứ?

Nó nhận thấy nụ cười giả tạo đang hiện diện trên gương mặt ông ta, nó có linh cảm xấu. Hấn trở nên lạnh lùng như thường ngày:

- Chẳng hay có việc gì mà đích thân Bang Chủ Thổ Long Bang phải đến đây vậy?

Ông ta đưa cho hấn và King mỗi người một tấm thiệp, duy còn một tấm xin gửi cho Wind:

- Mai là tiệc kỉ niệm 20 năm thành lập công ty của tôi! Mong các cậu sẽ đến!

Ông ta nhìn sang nó rồi thốt lên:

- Đây có phải là cô bé vệ sĩ nổi tiếng của cậu không?

Nó cúi đầu lễ phép, ông ta bắt tay với nó tỏ ra rất thân thiện:

- Nghe danh cô đã lâu hôm nay mới được gặp! Cô thực sự xinh quá! Mong gặp cô vào ngày mai, cô là khách mời danh dự của tôi đấy! Nhớ tới nhé!

- Ồ...HẢ...vâng! - nó không biết đáp sao cho phải nên đánh liều.

Ông ta ra hiệu cho thuộc hạ ra về, trước khi đi ông ta bắt tay hấn và King một lần nữa:

- Nhớ dắt bạn gái của cậu và Trương tiểu thư (Khả Di) bạn gái của Wind theo nữa nhé! - ông ta nói với King rồi đi.

King lịch sự gật đầu và bóng ông ta cũng khuất dần sau cánh cổng.

Hấn nhìn tấm thiệp rồi nhìn sang nó thấy nó vẫn cứ đứng nhìn theo ông ta.

- Ông ta hấp dẫn như vậy sao?

- Anh nói điên khùng cái gì vậy? - nó sực tỉnh.

- Thế sao nhìn ông ta hoài vậy?

- Tại tôi nhận thấy sự giả tạo ở con người ông ta qua từng cử chỉ lời nói, nhìn cái mặt nham hiểm quá chừng!

- Đúng vậy! Ông ta là người duy nhất luôn gây khó dễ cho Hấn Long Bang! - King nói.

- Tôi nghĩ buổi tiệc ngày mai chắc sẽ có biến đấy! Anh đừng nên đi! - nó nhìn hấn.

- Không được! Vì danh dự của bang hội, tôi không thể vắng mặt! Với lại ông ta đã biết bọn cô có liên quan đến chúng tôi nên đã lên giọng uy hiếp đấy! Lúc này không nghe à?

- Nếu đi thì cùng đi! - nó cương quyết.

- Không được! Nguy hiểm lắm! - hấn một mực phản đối.

- Đúng đó Tiểu Vy! Đây không phải là chuyện đùa đâu! - King bảo.

- Em không đùa! Dù gì thì em cũng đã kí hợp đồng làm vệ sĩ rồi! Với lại lúc này ông ta có mời em mà! - nó ương bướng.

King với hấn bó tay vì cãi không lại nó. Với lại ông ta đã lỡ gặp Cát Chi rồi nên có thể cô đang gặp nguy hiểm. Biết đã bị dòn vào chân tường, bọn hấn không biết làm gì hơn ngoài việc chuẩn bị thật cẩn thận. Hấn quyết định căn dặn người làm ba chiếc nhẫn có gắn thiết bị định vị và giả vờ tặng tụi nó coi như là quà kỉ niệm, dặn phải luôn mang theo bên mình. Bọn nó tin ngay.

.....

Cuối cùng rồi ngày này cũng đến. Tụi nó được chuẩn bị thật kĩ từ đầu tóc cho đến quần áo vì sẽ xuất hiện với tư cách là bạn gái của bọn hấn. Khoát lên mình bộ váy dạ hội lấp lánh, tụi nó trở nên rất nổi bật. Nhất là nó và hấn, cả hai rất xứng đôi. Đầu vào đấy, họ lên 3 chiếc limo phóng đến buổi tiệc.

Xe ngừng trước cổng công ty lập tức thu hút được rất nhiều người. Máy cô gái biết là bọn hấn đã đến nên nhào nhào chạy ra đón. Sự xuất hiện của bọn nó nằm ngoài dự kiến khiến mấy cô nàng quê quá độ. Buổi tiệc hội tụ toàn dân có máu mặt nên phe nào cũng dè dặt sát khí. Bang Chủ Thổ Long Bang ra tận cổng để chào đón:

- Chào những vị khách xinh đẹp! Hấn hạnh được đón tiếp!

Cánh nhà báo dĩ nhiên là không bỏ lỡ, họ lia máy liên tục mong tìm được một tấm hình ưng ý để đăng báo.

Hấn đưa hộp quà trên tay cho ông và nói:

- Chúc mừng ông! Mong cho công ty ông tiếp tục phát triển vững mạnh!

- Ôi cảm ơn các cậu nhiều lắm! - ông ta nhìn sang nó - Cô bé vệ sĩ hôm qua đây sao? Hôm nay trông cô rất đẹp đấy!

Nó gật đầu nhẹ thay cho lời cảm ơn. Bọn hắn bước vào trong, để lại sau lưng những lời bàn tán:

- Có đơn giản là vệ sĩ không đây?

- Ôi khoát tay thân mật thế kia mà!

- Bang Chủ Hắc Long Bang mà biết yêu sao? Chuyện lạ!

Hắn bỏ một tay vào túi quần, một tay quàng qua eo nó. Bước đến một góc, hắn bảo:

- Bọn em cứ đứng đây chờ! Tụi anh phải đi chào hỏi!

Hắn rời đi, nó thấy có vẻ hắn quan hệ rất rộng rãi. Hết bắt tay người này lại đến chào hỏi người kia. Từ già đến trẻ ai cũng cúi đầu trước hắn, trông hắn rất có uy quyền. Nó dõi theo từng nhát cử nhát động của hắn, đơn giản vì nó sợ hắn gặp nguy hiểm. Về phần hắn đang nói chuyện thì điện thoại có tin nhắn. Hắn đọc xong thì mặt cũng biến sắc và rời đi. Nó nhận ra điều bất ổn nên lập tức bước theo hắn. Nội dung tin nhắn hắn nhận được:

"Chào Bang Chủ Hắc Long Bang! Hân hạnh được đón tiếp mầy tại bữa tiệc hôm nay! Tao muốn chơi với mầy một trò chơi nên đến nhà kho nhanh đi! Nếu mầy không đến thì con nhỏ vệ sĩ của mầy chết chắc! - Sát Thủ Giấu Mặt"

Hắn càng bước đi càng nhanh, lòng thì nóng như lửa đốt. Nó đang gặp nguy hiểm! Phải đến đó càng nhanh càng tốt! Hắn vẫn không hề hay biết là nó vẫn đang bám theo mình.

Hắn đạp một phát làm cánh cửa nhà kho rộng lớn bật tung ra. Hắn quát lớn:

- MAU RA ĐÂY!!!

Một tên mang mặt nạ đen từ trong bước ra, nở nụ cười trông đáng ghét vô cùng. Nó ngò ngò như sắp nhớ lại điều gì đó nhưng lại không nghĩ ra được.

"Cạch...cạch"

Cả hai lên đạn cùng một lúc rồi chĩa súng vào nhau. Hắn vẫn lạnh lùng, sợ lạnh lùng đáng sợ:

- Mày muốn gì? - hắn hỏi.

- Muốn mày chết có được không?

- Dường như mày làm bị thương người của tao ở bên cảng? - hắn khề chau mày.

- Mày thông minh đó chứ! - lại cười đều.

Cả hai vẫn chĩa súng vào nhau, nhà kho bỗng trở nên yên ắng lạ thường. Tên sát thủ lên tiếng:

- Cứ thế này mãi sao? Mối tay rồi đấy!

- Vậy thì đấu tay đôi!

Cả hai đặt súng xuống đất rồi lao vào nhau. Trận đấu không cân sức bắt đầu diễn ra. Cả hai bất phân thắng bại. Thời gian trôi qua, tên sát thủ có vẻ đuối sức. Nhưng bỗng hắn rút từ trong người ra một cây dao và chém vào tay hắn, nhân cơ hội đạp hắn té xuống đất và chạy về phía cây súng. Tên sát thủ đưa họng súng về phía hắn và bóp cò.

"Đoàng"

"Phịch"

Tiếng người té xuống đất, hắn mở mắt nhìn bóng dáng quen thuộc nằm trên đất. Đờ nó dựa vào người mình. Hắn hét:

- CÔ ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY HẢ?

- Tr..trò...mỹ...nhân...cứu...anh...hùng! May...ma...mà...anh...không...sao! - nó cười nhẹ rồi bất tỉnh.

Chiếc váy dạ hội trắng nhuộm một màu đỏ, viên đạn ghim vào bả vai từ phía sau. Wind cùng một nhóm người chạy đến chỗ hắn, King đuổi theo tên sát thủ. Hắn lại quát:

- CHO NGƯỜI MANG XE ĐẾN ĐÂY!!!

Cả bọn hoảng sợ rầm rập làm theo. Hắn tức tốc bế nó lên xe và chạy về nhà. Do không muốn dính líu vào cảnh sát nên hắn đã không đưa nó đến bệnh viện mà gọi bác sĩ riêng đến nhà phẫu thuật gấp.

Hắn đau. Đau lòng. Mặc cho vết thương trên tay mình đang rỉ máu, hắn cố ôm nó thật chặt. Hắn sợ nó sẽ biến mất. Cát Chi và Khả Di rất lo cho nó nên bật khóc. Hắn chỉ biết ngồi cúi gằm mặt, hai tay đan vào nhau chờ đợi. Cảm giác sắp mất đi một thứ quan trọng bắt đầu xâm nhập vào tâm trí hắn. Trong đầu hắn không còn suy nghĩ được gì ngoài việc mong cho nó được sống. Tim hắn như thắt nghẹn lại khi nhìn nó vì hắn mà chịu đau đớn. Wind vỗ vai hắn:

- Không sao đâu mà!

.....

3 tiếng trôi qua:

Ông bác sĩ bước ra với gương mặt đầy mồ hôi, hần vội chạy đến:

- Cô ấy sao rồi? NÓI MAU!!!

Ông bác sĩ hơi hoảng trước thái độ của hần:

- À...đá...đã qua cơn nguy hi...hiểm! Vài tiếng nữa sẽ tỉnh!

Hần bật tung cửa phòng rồi tiến dần vào giường bệnh. Nó đang nằm đó, gương mặt trắng bệch, đôi môi tím lại còn mắt thì nhắm nghiền. Cát Chi và Khả Di cũng định vào nhưng Wind ngăn lại:

- Có lẽ chúng ta không nên vào!

4 bọn họ trở về phòng. Hần ngồi xuống cái ghế cạnh giường nắm tay nó thủ thỉ:

- Mau tỉnh lại đi đồ ngốc! Em sẽ biết tay tôi!

Nếu như là hàng ngày thì nó đã gây nhau tóe lửa với hần rồi. Nhưng hôm nay lại khác, nó nằm đó không nói một lời. Lòng hần đau thắt mà không hiểu vì sao? Hần yêu nó rồi chẳng???
.....hết chap 13.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sự xuất hiện của vị khách đến từ Mỹ

.....

*11:00 pm tại nhà hần:

Wind và Khả Di chia tay ra về, King và Cát Chi đẩy cửa bước vào phòng của nó. Hần vẫn ngồi đó, ánh mắt kiên định nhìn vào không trung. Gương mặt có vẻ khá mệt mỏi nhưng vẫn không dám rời mắt khỏi nó.

- Anh nghỉ ngơi đi! Tụi em chăm sóc Tiểu Vy thay anh nha!

- Cát Chi nói đúng đó! Cậu ăn chút gì rồi chợp mắt đi, ngồi từ chiều đến giờ rồi!

Hần vẫn ngồi đó, có lẽ gương mặt đã không đủ sức để biểu cảm nữa. Cát giọng trầm trầm

- Anh cảm ơn hai đứa nhưng anh muốn ngồi đây với nhóc!

Cát Chi nhìn King, anh hiểu ý và cả hai ra ngoài. Hần không chịu nổi nên thiếp đi ngay bên cạnh nó. Ngón tay nó cử động, mí mắt mấp máy và hơi nhấc lại khi cảm nhận được cơn đau. Nó từ từ mở mắt, khung cảnh xung quanh dần dần rõ ra. Nó không ngờ bản thân vẫn còn sống, nó khẽ mỉm cười vì mình còn quá may mắn. Tay nó vô tình đụng trúng đầu hần, nó nhìn hần hồi lâu. Chắc là hần đã túc trực bên nó lâu lắm nên mới mệt mỏi thế này. Nó lấy cái chăn đắp lên cho hần rồi tự ngồi dậy. Nghe động, hần giật mình tỉnh giấc. Vừa nhìn thấy nó, mắt hần căng ra rồi nhào đến ôm chầm lấy nó. Nó mở to đôi mắt, hàng mi cong vút khẽ rung. Hần không biết hành động đó đã khiến nó ngạc nhiên, hần chỉ biết hần đã rất lo lắng cho nó:

- Cô chịu tỉnh rồi à? Có biết là tôi lo lắng không hả?

- Tôi...tôi xin lỗi! - nó lí nhí trong miệng.

- Cũng chỉ tại cô ngang bướng mà ra cả! Cái đồ ngốc này! - hần trách móc rồi siết chặt nó hơn.

- Anh không sao là tốt rồi! Tôi sợ anh bị thương! Mà anh buông tôi ra được không? Khó thở quá!

Hần giật mình buông tay, mặt thoáng đỏ vì ngượng. Cả hai im lặng hồi lâu không nói gì. Phía ngoài cửa vang lên tiếng thì thào:

- Anh Dragon Lee vừa làm gì vậy ta?

- Ôm chứ gì! Vợ ngốc thế? - King mắng.
- Ai nói lấy anh đâu mà vợ? Khùng à? - Cát Chi sừng cồ.
- Ai nói em lấy anh đâu? Anh lấy em mà! - King đùa.
- Rõ dờ hoi! Tôi về phòng đây!

Cát Chi bỏ đi một nước, King cũng nổi gót theo sau.

.....

Hôm sau, mọi người kéo đến thăm nó. Nó đã khỏe hơn và cười nói rất nhiều. San San ân cần đưa cho nó miếng táo đã được gọt sẵn:

- Mau khỏe lại nha! Tớ không chép bài cho cậu nữa đâu đấy!
- Xin lỗi nha! Tớ làm mọi người lo lắng rồi! Tớ sẽ quay lại trường sớm thôi!

Nó cười tươi. Xoay đi xoay lại đã hết một ngày, mọi người kéo nhau ra về chỉ còn lại nó và Hàn Quân.

- Vy à! Tớ có chuyện muốn nói với cậu nè!
- Gì đó Quân? - nó vẫn cười rất hồn nhiên.
- Thực ra tớ...
- Hừm?...- nó vẫn chăm chú lắng nghe.
- Tớ...th...thích... - Quân cố nặn ra từng chữ, mặt nóng ran.

"Rằm"

Hắn đập cửa đi vào xem tí nữa là rụng luôn cánh cửa. Cũng may là còn vướng lại một con ốc nên cánh cửa vẫn có thể níu giữ lại được 10%. Hắn trừng mắt nhìn nó:

- Đến giờ uống thuốc rồi đấy!
- Thì cũng từ từ! Tôi nghĩ người nên uống là anh đấy!

Cả hai bắt đầu chỉ chóc lên và Hàn Quân bắt đầu trở thành không khí. Nó cũng không ngó ngang gì đến cái chuyện nó và Quân đang nói giữa chừng. Quân đứng lên:

- Tớ về trước nhé! Hôm nào tớ rảnh lại đến thăm cậu!
- Ồ chào Quân, về cẩn thận nha! - nó cười tươi.
- Không tiễn! - hắn nói cộc lốc rồi quay mặt sang chỗ khác (ý đuổi đây mà).

Quân lững thững ra về trong lòng buồn da diết. Anh lang thang trên đường mà không biết mình đang đi về đâu.

"Từ lúc nào mà mình lại trở nên hèn nhát đến thế chứ? Câu nói tớ thích cậu thì có gì khó lắm đâu? Sao lại thấy khó mở miệng đến thế? Tiểu Vy à! Phải chăng cậu không thuộc về tớ?"

*Một tuần sau:

- Tôi muốn đi học! - giọng điệu nó rất khí thế.
- Không được! Một tuần nữa mới được đi! - hắn cao giọng.
- Năn nỉ mà! Cho đi đi nha! - Thái độ thay đổi nhanh chóng mặt.
- Tôi nói không là không!

King bước từ trên lầu xuống căn nhà:

- Hai cái đứa này! Sáng sớm mà làm cái trò khi gì thế hả?
- Anh King đẹp trai, bảo hắn cho em đi học đi nha! - Nó chạy lại cầu tên King năn nỉ.
- Sao cậu không cho nhóc đi học đi? Nghỉ cũng lâu rồi mà! - King nhìn sang hắn.
- Nhóc chưa khỏe hẳn đâu! - hắn chăm chú vào tờ báo.
- Người ta thay quần áo sẵn rồi kìa! Cậu ác vừa phải thôi! - King trách hắn.

- Cậu lên lầu gọi Cát Chi đi! Để tớ tự giải quyết! - hấn bỏ tờ báo xuống.

Kính nghe đến Cát Chi thì hai mắt sáng rỡ linh quỳnh chạy đi ngay, bỏ lại nó với bộ mặt yếu xiu. Hấn nhìn nó cười nham hiểm:

- Nghe đồn cô muốn đi học lăm đúng không?

Nó gật đầu lia lịa. Hấn tiếp:

- Hôn tôi một cái đi rồi tôi chờ cô đi!

"Àm...Àm"

Nó nghe mà như sét đánh ngang tai, hấn đùa chắc.

- Tôi cho cô 5 giây! 1...2...3...4...

- Rồi thì hôn. - Nó bay lại ngay chỗ của hấn.

"Chụt"

Ông bà quản gia vừa đi tới thì quỳnh quáng lên:

- Tò...tôi...khô...không thấy gì hết!

- Tò...tôi...cũng..vậy!

Hấn nhìn thấy nó đang chết trân thì bật cười:

- Tôi nói đùa mà cô làm thật à?

Mặt nó đỏ lên, nó luống cuống chạy ra nhà xe bỏ lại những ánh mắt khó hiểu. Hấn đứng dậy theo nó, ông quản gia dụi dụi mắt:

- Cậu chủ vừa cười đúng chứ?

- Ờ ờ đúng...rồi!

Kính và Cát Chi cũng chào tạm biệt ông bà quản gia mà đi học. Hấn vừa lái xe vừa nhìn nó mà cười sặc sụa. Nó vẫn chưa hết mắc cỡ nên lên tiếng hăm dọa nhằm chữa nguơng:

- Anh cười nữa tôi đá anh bay ra khỏi xe bây giờ đây!

Mặt nó hầm hầm suốt đường đi, chắc tức lăm đây! Yến Nhi đã trở lại và vô lại hơn xưa! Gặp nó ngay cổng trường, cô ta định lên tiếng dằn mặt nhưng khi gặp hấn thì im thin. Trong lòng không khỏi tức giận. Buổi học bắt đầu như mọi ngày.

*Cùng lúc đó tại nhà hấn:

"Tính...toong"

Ông quản gia lật đật chạy ra mở cửa, khi vừa nhìn thấy cô gái phía sau cánh cổng, ông lập tức lắp bắp:

- Cô...công..ch...chúa Rose!

*Paradise School:

- Sao mắt mình cứ giật liên tục vậy nè???

Nó nằm xuống bàn than thở, hấn lập tức lên tiếng trêu chọc:

- Làm chuyện ác nhiều quá đó mà!

- Anh nói gì đó? Tắt một phát trật lất bây giờ!

Hấn lắc đầu vì nó quá dữ, cả hai tiếp tục học.

"Reng...reng...reng"

Hết giờ học, 4 người tui nó về nhà còn Wind và Khả Di hẹn nhau đi chơi công viên. Họ đi cùng nhau trong những ánh mắt trầm trồ của mọi người. Trông họ thật đẹp đôi. Sau khi chơi trò chơi, họ cùng nhau đi ăn cười nói rất vui vẻ. Wind dắt Khả Di đến một vườn hoa hướng dương trên một ngọn đồi. Cô tung tăng chạy nhảy như một đứa con nít. Khoảnh khắc đó làm Wind trở người ra, cô thật hồn nhiên và trong sáng. Trông cô cứ như là nữ chủ nhân của vườn hoa này! Cuối cùng mệt quá nên cả hai ngồi nghỉ dưới gốc cây. Wind ngồi xuống cạnh cô và hỏi:

- Có mệt lăm không?

Anh nở nụ cười thiên thần làm Khả Di đỏ cả mặt, cô gật đầu rồi quay sang chỗ khác. Bỗng dưng Wind hỏi:

- Di nè! Có phải khi cậu gặp một người mà mỗi lần người đó cười tìm cậu lại đập mạnh có phải là thích rồi không?

Khả Di giật bản mình tưởng đầu đã bị Wind phát hiện, cô bình tĩnh nhẹ nhàng gạt đầu để xem Wind nói gì tiếp theo:

- Ừ đúng rồi!

Wind tiếp tục:

- Vậy khi người đó sắp dán thân vào chỗ nguy hiểm, mình lại cảm thấy lo lắng vậy là yêu rồi đúng không?

Khả Di lặng lẽ gạt đầu, cô buồn xoa vì nghĩ Wind thích người khác mất rồi. Trong lòng cô bỗng cảm thấy nặng nề vô cùng.

- Vậy chắc Wind yêu Khả Di mất rồi.

Khả Di mở to mắt, cứ tưởng mình bị ảo giác. Cô ngáy người nhìn sang Wind:

- Cậu nói gì thế?

- Anh yêu em mất rồi! - Wind cười tươi.

Khả Di nhìn Wind, ánh mắt nghi ngờ:

- Thiệt hong đó?

- Thẻ nói láo chết liền!

Wind nhìn thẳng vào mắt cô, Bỗng cô ghé sát tai Wind nói nhỏ:

- Thực ra em thích anh lâu rồi!

Cô nhìn Wind cười tinh nghịch. Wind hôn nhẹ vào trán cô rồi siết chặt cô vào lòng. Họ ngồi đó nhìn về phía xa, nơi có những bông hoa mặt trời đang đung đưa theo gió. Thật lãng mạn quá phải không???

.....hết chap 14.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Anh phải là của Rose!

.....

*Tại nhà hấn:

Nó và hấn vừa vào đến nhà đã gây nhau, cả hai vừa đi vừa ướn lộn mí ghê. Hấn lấy hai tay câu cổ nó bước vào nhà làm nó la chí chóc lên. Ông quản gia thưa:

- Cậu chủ có khách ạ!

Vừa dứt lời, Rose đã xuất hiện sau lưng ông. Cô chạy đến ôm chầm lấy hấn làm nó không khỏi ngỡ ngàng. Hấn cũng ngạc nhiên không kém:

- Rose! Em về khi nào vậy?

- Em vừa mới về thôi! Em nhớ anh lắm! - cô nũng nịu.

Bất giác nó lấy tay sờ vào ngực trái. Sao thế này? Khu vực này nhói lên cảm giác khó chịu quá! Mình không khỏe mất rồi! Phải đi nghỉ thôi!

- Tôi lên phòng trước nha!

Hấn gạt đầu và nhìn bóng nó dần khuất sau cầu thang. Sao tự nhiên hấn lại phải quan tâm đến cảm giác của nó chứ? Không hiểu sao hấn lại cảm thấy Rose không làm hấn vui được như nó. Bất giác hấn lấy lại vẻ mặt lạnh lùng:

- Em buông anh ra đi!

Câu nói của hấn làm Rose sững lại, cô rời người hấn rồi lại nhìn thẳng vào hấn:

- Anh sao vậy?

Hắn không nói không rằng bỏ vào phòng thay quần áo.

"Sao anh ấy lại nhìn cô ta bằng anh mắt gì kì vậy? Họ có tình cảm sao? Anh ấy vẫn vậy, suốt 10 năm vẫn lạnh lùng với mình!" Rose cảm thấy buồn.

Rose quay sang ông quản gia:

- Cô ta là ai vậy ông?
- Dạ cô ta là vệ sĩ của cậu chủ!
- Cô ta học trường nào?
- Dạ Paradise School!
- Ông sắp xếp cho con vào chung lớp với anh Dragon Lee nha ông!
- Vâng thưa cô!

Do cô từ nhỏ được chiều chuộng nên hay tỏ ra rất kiêu kỳ và đanh đá. Cô vốn xinh xắn lại hay mặc những chiếc váy dịu dàng nên mọi người gọi cô là công chúa Rose. Khi ba của hắn còn sống đã từng hứa hôn với Phó Bang Chủ - ba của Rose. Thế nên có thể xem cô và hắn có hôn ước. Năm nay cô cũng vừa tròn 18 tuổi tức là lớn hơn nó một tuổi.

Hắn thay quần áo xong thì sang gõ cửa phòng nó. Giọng nó vang lên mệt mỏi:

- Cửa không khóa!
- Cô bị gì vậy? Nằm dài không thay quần áo ra vậy mà coi được đó hả?

Nó ngẩng đầu lên nhìn hắn chớp chớp đôi mắt:

- Anh giống mẹ tôi ghê! À mà cô gái lúc nãy....mà thôi không có gì! - nó lại úp mặt xuống gối.
- Cô ta chỉ là có hôn ước với tôi từ nhỏ thôi! Ba tôi mất lâu rồi nên không cần phải cưới đâu!

Nó ngốc đầu dậy tươi tỉnh hẳn, nhưng nó lại cười đều:

- Tôi có hỏi gì đâu mà nói lảm thế?

Hắn mắc cỡ gãi đầu gãi tai trông đáng yêu phết! Hắn vội đánh trống lảng:

- Đi xuống ăn cơm mau! Tôi cất lương tháng này bây giờ đây!
- Đây! Lại một điểm nữa giống y như mẹ tôi! - nó nói xong rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Dưới nhà, Rose đã ngồi đợi sẵn. Vừa thấy hắn bước xuống lầu cô đã chạy đến cầu tay:

- Anh à! Mình ăn cơm thôi!

Nó cũng ngồi vào bàn, đối diện với nó là cảnh Rose đang đút thức ăn vào miệng hắn. Thật chướng mắt! Nó không hiểu sao nó lại cảm thấy tức một cách không lý do. Được một lúc thì nó bỏ ra phòng khách xem tivi. Hắn cũng buông đũa rồi bước theo nó. Cả hai cùng ngồi xuống sofa.

- Nhìn cái mặt cô là thấy chiều hết trứng số nòi rồi! - hắn mĩa nó cốt muốn chọc cho nó vui lên.
- *im lặng*
- Này nhóc! Chiều nay cô...
- Anh à!

Hắn chưa nói hết câu thì Rose đã bay vào ngồi kế bên hắn nũng nịu. Hắn và Rose bắt đầu nói chuyện nếu không phải nói là Rose đang đọc thoại. Hắn lên giọng:

- Ngưng tại đây được rồi!
- Anh sao vậy? - Rose mếu máo - Anh không vui khi em ở đây à?
- Anh không có ý đó! Anh nghĩ em nên về nhà để gặp ba em đi! Ông ấy đang lo cho em đấy!
- Em không về em muốn ở đây cơ!
- Bây giờ một là em tự về hai là anh cho người mang em về. Em tự chọn đi! - hắn lạnh lùng tiếp tục xem tivi.

Rose hậm hực xách cái túi đi ra cửa:

- Anh là đồ tàn nhẫn!

Cô bỏ đi không quên lườm nó một cái muốn rách mặt. Nó rùng mình.

Cô ta đi khuất thì nó bật cười lên như thể đã nhìn lâu lắm rồi. Hắn nhìn nó ngạc nhiên:

- Cô bị gì vậy?

- Nhìn mặt cô ta trông mắc cười quá!

Hắn cũng bật cười theo, lòng hắn thoải mái hơn lúc nãy rất nhiều. Cả hai vừa xem tivi vừa nói cười vui vẻ. Ông quân gia lắc đầu:

- Đúng là chỉ có Tiểu Vy mới có thể khiến cậu chủ cười như vậy!

- Ờ Tiểu Vy vui vẻ hơn công chúa Rose nhiều ông nhỉ?

Ông quân gia gật đầu, cả hai thấy yên tâm hơn khi hắn trở nên vui vẻ khi ở bên cạnh nó.

- Lúc nãy anh có chuyện gì muốn nói với tôi hả?

- Lúc nào nhỉ?

- Lúc bị Rose chen ngang đấy!

- À nhớ rồi! Tôi muốn cô nấu bữa tối ấy mà!

- Nhưng tôi đâu có biết nấu...

- Cô kêu bà quân gia dạy là được chứ gì!

King và Cát Chi vừa về đến thì nó đã reo lên:

- Hai người đi đâu mà về trễ vậy?

- À đi mua sắm ấy mà! Có cả quà cho cậu này! - Cát Chi vừa nói vừa giơ mấy túi đồ trên tên lên.

Nó cùng Cát Chi đi lên lầu còn hắn và King thì ngồi lại nói chuyện.

- Nghe nói Rose vừa xuống máy bay sáng nay! Cô ấy có đến tìm cậu không? - King hỏi.

- Mới bị tớ đuổi về rồi!

- Chắc cô ta sẽ nổi điên hả? Cậu và nhóc liên kết đuổi người ta à? - King đùa.

- Trước khi về còn hâm dọa nữa cơ đấy! Đi 5 năm vẫn không thay đổi gì cả, vẫn kiêu kỳ đánh đá như lúc trước.

*Tại nhà Phó Bang Chủ:

Thấy con gái phụng phịu đi vào, ông liền hỏi:

- Con sao vậy? Đi gặp Dragon Lee mà không vui à?

- Ba ơi! Anh ấy có người khác rồi ba ơi! - cô ngồi xuống cạnh ông mà kể lể.

- Con nói Tiểu Vy ấy hả? - ông ngạc nhiên.

- Ba biết nhỏ đó sao?

Ông bắt đầu kể lại tường tận mọi chuyện cho cô nghe.

- Cô ấy là vệ sĩ đích thân Bang Chủ chọn mà! Giỏi lắm đấy! - ông tấm tắc.

- Mỗi lần nói chuyện với con nhỏ đó thì anh ta cười tươi lắm! Con chưa bao giờ thấy anh ấy cười được như vậy khi nói chuyện với con.

- Con nói đúng! Có lẽ Bang Chủ có tình cảm với Tiểu Vy cũng không chừng!

- Ba à! Con là con gái của ba mà! Sao ba lại...- cô nhấn nhá- Con không biết! Con yêu anh ấy và anh ấy nhất định phải là của con! Nhất định phải là của Rose!

Cô bỏ lên phòng, ông bắt đầu thấy lo lắng cho tính ngang bướng của cô. Hy vọng cô không làm gì quá đáng làm hại đến người khác.

Về phần cô nằm phịch lên giường suy nghĩ vu vơ:

"Kể từ khi nghe ba nói Bang Chủ thuê con gái cảnh sát làm vệ sĩ ỉn, mình biết anh ấy phần nào thích cô ta nên mới chọn cô ta làm vệ sĩ. Từ nhỏ đến giờ, Dragon Lee đâu tỏ ra thích thú đặc biệt với ai hay cái gì? Vậy mà..... Từ nhỏ mình đã được giáo dục để sau này làm vợ anh ấy nhưng người anh ấy thích

lại không phải mình. Thật là không thể tha thứ được!"

.....hết chap 15.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Công chúa đánh đá và lọ lem tinh nghịch quyết chiến!

.....

*6:00 pm tại nhà hân:

Đạo này báo chí và mạng xã hội đang nhắc đến một nhân vật mà người trong giới kinh tế lẫn chính trị đều rất hoảng sợ. Người này đã có rất nhiều thành tích trong thời gian vừa qua: 30 công ty phá sản, 26 giám đốc ngồi tù vì làm ăn bất chính, 13 vụ hối lộ trong Quốc hội được đưa ra ánh sáng và hơn 20 người trong giới chính trị phải từ chức. Người đã đứng sau những vụ việc này là ai? Ngoài cái tên Hacker CC thì người ta không có bất cứ thông tin gì về người này - nhân vật bí ẩn.

King và Cát Chi đang ngồi chơi game. Nó và hân đang xem tin tức, tivi đưa tin có một công ty tài chính vừa sụp đổ vì thông tin bảo mật bị rò rỉ ra bên ngoài. Những vụ làm ăn bất chính nhanh chóng bị báo chí phanh phui. Công ty tuyên bố phá sản và tổng giám đốc bị khởi tố ra tòa. Theo như điều tra thì nguyên nhân là do hệ thống máy tính đã được bảo mật rất kiên cố của công ty bị xâm nhập và người đó không ai khác chính là Hacker CC. Chỉ trong một đêm, tất cả máy tính của cả nước đều hiển thị các thông tin mật của công ty này. Điều đó cho thấy Hacker CC là một chuyên gia đại tài về máy tính. FBI bắt đầu vào cuộc nhưng mọi thông tin về nhân vật này chỉ là con số 0, thậm chí máy tính của tổ chức còn bị hack, như thể là một trò chơi và một lời thách thức. Nó vừa xem vừa nói:

- Sao người đó giỏi quá vậy ta? Không biết người đó là ai ha?
- Thì chắc là một thiên tài về máy tính thôi! - hân bảo.
- Tuy làm hacker là không tốt nhưng lật mặt những công ty dơ bẩn như thế thì cũng coi như giúp mọi người rồi!
- Nghe nói hacker CC còn làm những kẻ trong giới chính trị phải từ chức vì không muốn ngồi tù nữa đấy! - King đang chơi game cũng tham gia bàn tán.
- Hacker CC chắc hẳn là một chàng trai đẹp trai và tài năng lắm nhỉ? - nó xoa cằm về thích thú.
- Xấu trai nên mới không dám lộ diện đấy! - hân mỉa nói.
- Đẹp trai mới đúng mà! - nó cãi lại.
- Xấu trai!
- Đẹp trai!
- Xấu trai!
- Trời ơi! Người ta là nữ mà đẹp trai với xấu trai cái gì?
- Sao cậu/em biết? - ba người đồng thanh.
- À...ờ em đoán vậy! - Cát Chi cười trừ trông ngổ hết sức.
- Chắc vui! - ba người tiếp tục đồng thanh.

King và Cát Chi tiếp tục chơi game, ai làm việc nấy. Tiếng chuông cửa vang lên, bà quản gia mở cửa và quay vào cùng Rose. Cô sà vào lòng hân:

- Anh à! Mình đi chơi nha!
- Anh không muốn đi! - hân trả lời với khuôn mặt hết sức thờ ơ và không thèm nhìn cô lấy một cái.

Nó vẫn giữ nguyên sắc mặt giả vờ như không nhìn thấy hoặc nghe thấy gì. King và Cát Chi bỏ lên lầu để ba người họ tự giải quyết. Cô vẫn đọc thoại một mình còn nó và hân cứ như hai khúc cây. Nó đứng lên quay đi thì hân hỏi:

- Cô đi đâu vậy?
- Đi nấu cơm! Ngồi đây chương mắt quá!

Nó bỏ đi một mạch. Nó phụ bà quán gia lật rau. Lúc này trong bếp chỉ có hai người nên nó cùng bà trò chuyện:

- Bà ơi! Bà làm việc ở nhà Dragon Lee lâu chưa ạ?
- Cũng lâu lắm rồi! Kể từ khi ông chủ và bà chủ mới cưới nhau đó con!
- Vậy bà chứng kiến Dragon Lee sinh ra và lớn lên hả? Chắc lúc nhỏ Dragon Lee khó ưa lắm bà ha!
- Không đâu! Cậu chủ đáng yêu lắm! Lúc nào cũng cười và rất hiếu động cho đến khi.... - bà quán gia bỗng ngừng lại.
- Sao hả bà? - nó hỏi.
- Chuyện dài lắm con à! - mặt bà bỗng buồn rười rượi.
- Con xin lỗi! Bà đừng buồn con! - nó xoa xoa tay bà để an ủi.
- Không sao đâu! Thực ra mọi chuyện là như thế này.....

Bà bắt đầu kể lại.....

Ba của Dragon Lee là bang chủ Hắc Long Bang lúc bấy giờ, tuy là xã hội đen nhưng ông chưa bao giờ làm một việc gì dơ bẩn. Bình thường ông là một người rất tốt bụng nhưng trong công việc ông là người mưu trí và quyết đoán. Mẹ của hắn là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bà nhân hậu và hiền từ. Khi họ cưới nhau bà ta còn rất trẻ, chỉ mới 22 tuổi thôi. Họ sống với nhau rất hạnh phúc và 2 năm sau thì hắn ra đời. Hai người hết lòng yêu thương đứa con trai, dù có bận rộn thế nào ông cũng thanh thủ về sớm vào mỗi tối chỉ để vui đùa với đứa con. Hắn vừa sinh ra là đã biết cười, Lý phu nhân rất vui khi thấy con mình vẫn khỏe mạnh. Hắn lớn lên trong sự dạy dỗ và yêu thương của bố mẹ nên có thể coi là một đứa trẻ rất hạnh phúc. Ba hắn bắt đầu huấn luyện khi hắn 7 tuổi. Từ việc học võ đến việc sử dụng các môn vũ khí, hắn vượt qua rất dễ dàng như được hưởng trọn vẹn gen di truyền từ ba hắn. Hắn rất thông minh, học rất giỏi và thi luôn bằng đại học dù tuổi còn rất nhỏ.

Tất cả như một thước phim chiếu chậm hiện ra trong đầu nó. Nó có thể hình dung ra một gia đình hạnh phúc...giống như gia đình của nó lúc trước vậy.

Hắn rất hiếu thảo, vâng lời ba mẹ và rất ngoan ngoãn. Thời gian trôi nhanh, hắn được 14 tuổi. Vào một đêm mưa lớn, hắn ngồi trước cửa đợi ba mẹ đi làm về, bà quán gia có bảo thế nào hắn cũng không chịu lên phòng ngủ. Bà thấy vậy nên gọi điện cho hắn yên tâm, hắn mừng rồi rít khi tiếng mẹ bảo là đang về và có mua cả loại bánh mà hắn thích. Nhưng 12 giờ đêm hôm ấy, người ta phát hiện ba mẹ hắn chết khi trên đường về nhà. Bà quán gia và hắn tức tốc đến hiện trường nhưng người ta không cho vào. Hắn trông đáng thương lắm! Về mặt bản thân cố gắng kìm nén giọt nước mắt. Khi xác của ba mẹ hắn được di chuyển lên xe cứu thương, trên tay Lý phu nhân còn cầm hộp bánh như đã hứa. Bà quán gia cố ôm hắn vào lòng tránh cho trẻ con thấy xác chết nhưng muộn rồi, hắn đã thấy ba mẹ mình bị trúng đạn mà chết. Đây rõ ràng là một vụ ám sát. Bà quán gia càng lo sợ hơn khi thấy gương mặt của hắn bỗng chốc thay đổi. Đôi mắt chứa đựng sự căm phẫn đến tột cùng toát ra luồng sát khí lạnh đến rợn người. Như thế đã trở thành một con người khác. Hắn bỏ về và tự nhốt mình trong phòng hết mấy ngày dù cho Wind và King an ủi đến thế nào cũng không chịu mở cửa. Cái chết bí ẩn của ba mẹ hắn khiến cảnh sát bó tay và vụ án dần dần đi vào quên lãng. Ngày tang lễ của họ chính là ngày hắn bước ra khỏi phòng. Hắn không hề nhỏ một giọt nước mắt nào và thay vào đó là một gương mặt lạnh băng. Hắn kế nhiệm ngôi vị Bang Chủ từ đó và trở thành một con người lạnh lùng, khát máu. Hình ảnh cậu nhóc tinh nghịch hay mỉm cười giờ đã không còn. Sống trong sự cô đơn và chịu đựng cú sốc tinh thần quá lớn, hắn lao đầu vào tập luyện và học hành. Gánh vác Bang Hội và Công Ty trong khi còn quá nhỏ là một điều không hề dễ dàng chút nào nhưng hắn đã làm được nhờ hai người bạn thân luôn sát cánh cùng hắn: Dương Chí Phong và Đỗ Tử Thiên.

Bà quán gia kết thúc câu chuyện tại đây, bỗng dưng trong lòng nó dâng lên một niềm thương cảm dành cho hắn. Hắn thật mạnh mẽ!

Bỗng bà quán gia la lên:

- Thôi chết! Bà phơi quần áo ngoài vườn đến giờ vẫn chưa gom vào.
- Để con đi lấy giúp bà! - nó toan chạy đi thì bà quán ngăn lại.
- Để bà đi, con cứ làm việc tiếp đi! Bà sẽ vào ngay!
- Dạ.

Bà quán gia chạy đi, nó hăng say làm việc không hay là Rose đã vào bếp từ lúc nào.

- Tôi muốn uống nước! - Rose lên tiếng.

Nó nhìn sang Rose rồi tiếp tục công việc:

- Ngay bên cạnh cô kia! Tự lấy mà uống!
- Nhưng tôi muốn cô lấy cho tôi uống. - Rose trừng mắt với nó.
- Tội nghiệp còn trẻ vậy mà bị tàn tật! - Nó nhếch mép - Xin lỗi nhưng tôi bận lật rau rồi, cô không tự lấy uống thì thôi bấm nút đi để tôi còn làm việc!
- Cô nói gì đó? - Rose khoanh tay lớn giọng với nó.
- Tàn tật còn thêm mất nhận thức nữa à? Tôi nói cô đấy! - nó trừng mắt lại với Rose.
- Cô đúng là mất dạy! Ăn nói với người hơn tuổi mình thế đấy hả? - Rose bắt đầu mất bình tĩnh.

Nó ngừng tay, đưa ánh mắt đầy sát khí nhìn Rose:

- Tôi cho cô nói lại lần nữa!

- Tôi nói cô là cái thứ không có cha mẹ dạy nên mới cư xử với người hơn tuổi mình kiểu đó! - Rose xi và nó.

"Bộp"

Nó tức giận hất luôn cả rổ rau vào mặt Rose:

- Dám đụng đến ba mẹ tôi? Chán sống rồi à?

Cả hai sắp lao vào quật nhau thì hần bước vào. Thực ra hần đã nghe và nhìn thấy tất cả nhưng bây giờ mới xuất hiện. Sấn dấu tích còn trên mình, Rose giả vờ mếu máo:

- Anh coi nè! Cô ta vừa chọi cả rổ rau vào mặt em đây! Hic..hic...

- TIỂU VY!!! - Hần trừng mắt nhìn nó quát lớn.

- Ô...tôi... - nó hơi hoảng sợ mắt chớp lia chớp lịa.

Rose đắc thắng trong bụng vì nghĩ thế nào nó cũng bị la. Nhưng kết quả lại là:

- Sao cô phí phạm đồ ăn thế hả?

- Dạ? - nó mở to mắt khó hiểu.

- Dao kéo kia sao không phang? Dơ hết cả rổ rau rồi nè! - hần nhăn nhó mặt mày nhặt rau vào rổ.

Nó thấy Rose đang đứng hình thì cười hà hà. Hần bảo:

- Lên thay đồ đi rồi tôi với cô đi siêu thị mua rau khác!

- Ồ!

Hần kéo nó ra ngoài bỏ lại Rose đang tức như điên:

- Anh hãy nhớ những gì hôm nay đã làm với em! Em sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu!

Rose bỏ về nhà cũng là lúc hần với nó lên xe ra ngoài. Hôm nay cả hai đi bằng ô tô. Hần hỏi:

- Đi ăn cái gì không?

- Ồ!

Hần lái xe đến nhà hàng của nhà hần. Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Nó đòi ăn kem hần lập tức lái xe đến quán kem SWEET. Nó có cảm giác đang được hần chiều chuộng. Nó không biết cảm giác trong lòng mình là gì? Hạnh phúc chăng? Nó nhận ra những lúc gặp nguy hiểm, nó rất mong gặp hần. Những lúc ấy, vòng tay hần rất an toàn. Còn hần, những năm tháng không có nó, hần sống như một cỗ máy bất cần và vô cảm. Từ khi nó bước vào cuộc sống của hần, hần mới thực sự sống lại với con người của mình. Cả hai đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình, tìm họ đều lỗi một nhịp khi nhìn vào mắt đối phương.....

.....hết chap 16.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đừng xa anh! Anh yêu em mất rồi!

.....

Chỉ đợi nó ăn xong, hần thanh toán rồi kéo nó đi. Ngồi trên xe, nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn hần:

- Mình đi đâu vậy?

- Khu trò chơi.

Một lát sau, xe của hắn dừng lại tại khu giải trí nổi tiếng của thành phố. Nó kéo hắn chơi hết trò này đến trò khác. Nó ngừng lại một gian hàng trò chơi, phần thưởng là một con gấu bông xinh xắn. Thấy nó nhìn con gấu không chớp mắt, hắn hỏi:

- Muốn con gấu đó hả?

Nó gật đầu. Hắn tiến về phía gian hàng. Luật chơi là phải bắn vỡ tất cả bong bóng được treo thành một hàng dài, dù trật một viên cũng xem là thua cuộc. Hắn cầm lấy cây súng (súng giả). Ba phát liên tiếp trúng cả ba cái bong bóng khiến mọi người chú ý (Bang Chủ có khác). Và tiếp sau đó là tiếng bong bóng vỡ hàng loạt, mọi người vỗ tay rần rần khi hắn đặt cây súng xuống. Máy cô gái hò hét:

- Oa....Đẹp trai quá!

- Ui! Lại còn giỏi nữa!

Ông chủ cũng đơ mặt ra nhìn mấy cái vỏ bong bóng vỡ tung tóe. Quả thật không trật phát nào. Ông ta đưa cho hắn con gấu bông, hắn tiến lại gần nó:

- Cho nè!

- Cảm ơn nha! Hihi...

Nó cười sung sướng ôm con gấu vào lòng. Mấy cô gái khác nhìn mà phát thèm, phải chi anh ý đưa con gấu ỉnh.

Nó ôm con gấu trên tay cười toe toét. Nó đi không thèm để ý nên bỏ hắn lại phía sau, hắn nói băng quơ:

- Dường như người ta chỉ biết có gấu thôi! Không để ý gì đến mình cả!

Nó quay lại câu tay hắn kéo đi:

- Sao lại ganh tị với gấu chứ?

Nó và hắn đi bộ ra đường lớn rồi đi đến bãi giữ xe. Do trên đường cả hai cứ đùa giỡn nên con gấu văng ra giữa đường. Nó không ngần ngại lao ra chỗ con gấu. Từ phía xa có một chiếc ô tô đang lao đến. Càng ngày càng gần. Tay chân nó bủn rủn không bước nổi nữa. Nó đứng chịu trận.

"Bật"

Hắn lòi nó vào trong trước khi nó và chiếc xe kịp "hun" nhau. Nó vẫn coi như không có gì xảy ra chạy đến nhặt con gấu.

- Ui! Dơ hết rồi!

Hắn gất gồng:

- Sao cô lao ra đường mà không nhìn trước nhìn sau gì hết vậy hả?

Nó giật mình đưa ánh mắt hơi hoảng sợ nhìn hắn:

- Tò...tò...sợ con gấu sẽ...bị người ta cán mất!

Hắn quát lên:

- Cô lo sợ con gấu bị xe cán còn bản thân cô thì sao hả?

Mắt nó ngấn nước, quát lại:

- BỒI VÌ CON GẤU NÀY LÀ DO ANH TẶNG TÔI!

Cả hai im lặng, nó bật khóc nức nở. Oan ức quá mà! Nó không làm gì có lỗi để hắn phải quát nó như thế cả. Bất chợt hắn ôm nó vào lòng, thủ thi:

- Anh sợ cảm giác đó lắm! Đừng đem nó ra để hành hạ anh có được không?

Hắn siết chặt nó hơn, nó vẫn không hiểu hắn đang nói gì.

- Anh không muốn phải chịu đựng cảm giác sắp mất em đâu! Anh yêu em! Đừng xa anh!

Giọt nước mắt hạnh phúc của nó trào ra, tim nó đang thúc thình thịch trong lồng ngực. Nó có mơ không? Hắn vừa tỏ tình với nó sao?

Cả hai đang dạo bước trên đường, tay trong tay thật hạnh phúc. Hắn nhẹ nhõm hẳn khi đã nói ra nỗi lòng của mình và vui hơn khi nó đã đồng ý bên cạnh hắn mỗi ngày.

- Em có biết khi cuộc sống buồn tẻ của anh có sự xuất hiện của em, nó đã lộn xộn thế nào không hả? - hắn nói.

- Dĩ nhiên là biết nên em mới xuất hiện đấy! - nó cười tinh nghịch.

- Nhưng anh lại cảm thấy mình đáng sống và yêu đời hơn khi nhìn thấy em hàng ngày. - giọng nói hắn chậm rãi.

- Anh à! Anh có tin tưởng em không? - bất giác nó hỏi hắn.

- Tức nhiên là có! - hấn nhìn nó khó hiểu - Có chuyện gì sao?

Nó lắc đầu:

- Không có gì! Em muốn chung ta đừng giấu nhau bất cứ chuyện gì, luôn luôn tin tưởng nhau!

Hấn gật đầu rồi ôm nó vào lòng:

- Anh hứa với em mà!

*Tại nhà hấn:

"Cốc...cốc...cốc"

Cát Chi trong phòng nói vọng ra:

- Vào đi!

Kính mở cửa nhìn Cát Chi cười tươi:

- Đi theo anh!

Nói rồi anh nắm tay cô dắt đi. Một lát sau:

- Sao mình lại ra vườn?

- Em nhìn kia!

Vừa nói anh vừa chỉ tay về phía bờ cỏ cạnh hồ sen. Muôn vãn cây nền được xếp thành hình trái tim, ở giữa còn có chữ I LOVE YOU. Kính nắm tay Cát Chi, ánh mắt nghiêm chỉnh:

- Làm bạn gái anh có được không?

Cát Chi thoáng đỏ mặt, thực ra cô cũng có tình cảm với anh nhưng vì sĩ diện đã không nói ra.

- Anh sẽ không lãng nhăng nữa chứ?

- Tất nhiên rồi!

- Anh sẽ yêu thương em suốt cuộc đời phải không?

- Anh thề đấy!

- Vậy thì em đồng ý! Hi hi..hihi

Kính bất ngờ kéo Cát Chi lại gần mà đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng. Lần đầu tiên cô cảm nhận được hương vị của tình yêu. Cô cũng không ngờ có ngày mình lại đi yêu mẫu người mình ghét. Anh cũng vậy, không hiểu tại sao anh lại cảm thấy Cát Chi rất đặc biệt, anh biết rung động khi đứng trước nụ cười của cô.

*p/s: Tình yêu là một điều gì đó rất khó lý giải, nhưng lại có nhiều người lại thích dấn thân vào. Vì sao vậy ta??? Bạn nghĩ đây là cái kết của truyện? Tình yêu thì không thể không có sóng gió và truyện của tác giả cũng không ngoại lệ. Nhưng những sóng gió đó là gì???

.....hết chap 17.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chú Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tiểu Vy mất tích!

.....

*Phòng họp Hắc Long Bang:

Hôm nay là ngày họp mặt của tất cả các chi nhánh trong Bang hội. Hấn ngồi chiếc ghế thượng tọa và nó đứng sau lưng hấn. Mọi người đang nhắc đến vụ việc bang hội bị nghi ngờ liên quan đến ma túy, bỗng Trưởng chi nhánh Nhị Long lên tiếng:

- Phó Bang Chủ à!

- À...vâng! - PBC đáp.

- Một chính thể không tài giỏi thì làm sao giúp sức cho Bang Chủ được! Nếu như... Công chúa Rose không đảm đương nổi thì còn có con bé nhà tôi! - ông ta vừa nói vừa nhếch mép.

- Không Rose nhất định làm được! - PBC đỏ cả mồ hôi.

- Các vị nghĩ chúng ta có nên lựa chọn chính thể lại từ đầu không nhỉ? - Trưởng chi nhánh hỏi.

Nó và hẳn không ai nói tiếng nào. King và Wind cũng vậy. Xung quanh bắt đầu vang lên tiếng xì xầm bàn tán. Một trưởng chi nhánh nói:

- Chính thể có ảnh hưởng vô cùng lớn đến toàn tổ chức, là cánh tay phải nâng đỡ chồng trong mọi chuyện. Chính thể liên quan đến thành bại của tổ chức cũng như người chồng. Đó là một vị trí quan trọng nên tôi nghĩ nên cân nhắc lại.

- Đúng vậy! Ít nhất cũng phải có thành tích về võ thuật và tài lãnh đạo giống như cô Tiểu Vy đây! - một trưởng chi nhánh khác lên tiếng

- Tôi? - nó chưng hửng tự chỉ vào mặt mình.

- Tôi xin lỗi đã lấy cô ra làm ví dụ. - ông cười.

Cả phòng họp bắt đầu ồn ào lên vì ngôi vị chính thể.

"Rầm"

Tất cả im bật nhìn về phía hẳn.

- Tôi không muốn bất cứ ai bàn cãi về chuyện này nữa. Cha tôi đã định Rose làm thì cứ tuân thủ. Buổi họp đến đây kết thúc! - hẳn lạnh lùng đáp thế rồi đứng lên đi thẳng.

Nó, King và Wind cũng bước theo. Sau khi họ đi, phòng họp lại xì xầm:

- Không cười một cái nữa!

- Bang chủ mới 18 tuổi mà đã như vậy thật không thể mong gì hơn.

- Nhưng quả nhiên không thể thiếu được!

*Sáng hôm sau:

Nó đến trường với hẳn như mọi ngày, sau khi tiếng chuông vang lên thì một bất ngờ lớn ập đến. Cô giáo vào lớp mặt mày hớn hờ dắt theo một cô gái. Cô giáo giới thiệu:

- Đây là Rose, du học sinh Mỹ mới về! Từ nay là học sinh của lớp ta!

Rose vui vẻ:

- Mong được mọi người giúp đỡ!

Cả lớp bắt đầu xì xầm bàn tán:

- Công chúa Rose từng là học sinh của trường này vào hai năm trước đấy!

- Còn là hoa khôi nổi tiếng nữa!

- Cô ấy du học gì mà nhanh thế nhỉ?

Cô giáo lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của học sinh:

- Lớp ta chỉ còn bàn của Dragon Lee là còn trống thôi! Em ngồi đó nhé!

- Dạ.

Cô hớn hờ vào chỗ ngồi không quên liếc nó một cái. Buổi học bắt đầu như mọi ngày nhưng có lẽ đối với nó thì khó thở hơn hẳn.

"Reng....reng"

Tiếng chuông giờ giải lao vang lên. Rose cười tươi nhìn hẳn:

- Mình ra căn tin nha anh!

- Anh có hẹn với Tiểu Vy!

Nói rồi hẳn kéo tay nó bước qua mặt Rose. Cô tức mà như muốn khóc.

- Con nhỏ đó đúng là đáng ghét phải không?

Lúc này trong lớp chỉ còn hai người, Rose nhìn Yến Nhi:

- Cô là ai?

- Kẻ thù không đội trời chung với Nguyệt Tiêu Vy! - Nhi nhếch mép.

- Đúng vậy! Tôi muốn cô ta biến mất mãi mãi! - Rose nở nụ cười ác quỷ.

- Vậy thì hợp tác nhé!

Rose gặt đầu.

Buổi học kết thúc, nó và hấn lên xe về như mọi ngày thì Rose bước đến:

- Anh à chở em về nhé!

- Anh gọi cho ba em rồi! Ông sẽ đến đón em!

Hắn đóng cửa xe và chạy đi, cô uất ức lắm. Cách cư xử của hắn chẳng khác gì một người lạ. Về phần nó và hắn, cả hai tay trong tay đi dạo phố như những đôi tình nhân thử sự. Không may Hàn Quân đã nhìn thấy, trên tay anh đang cầm món quà mua cho nó và định tỏ tình với nó. Anh cười cho bản thân mình quá hèn nhát, đã không bày tỏ với nó sớm hơn. Anh quay lưng bỏ đi một nước, San San đuổi theo anh. Anh vào công viên và ngồi xuống một cái ghế đá. Hết rồi, hết thật rồi. Tự nhiên toàn thân anh trở nên run rẩy, anh cúi gằm mặt kìm nén nỗi đau ấy. Đúng là không có gì đau đớn bằng yêu thầm! Một mối thật! Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Không sao đâu mà! Tớ ở đây!

Quân ngược lên, là San San. Anh lao đến ôm lấy cô:

- Một lát thôi! Tớ chỉ mượn vai cậu một lát thôi!

San vuốt nhẹ lưng Quân như an ủi. Quân tựa đầu lên cái bờ vai bé nhỏ nhưng thật vững chắc. Cô bé đã theo Quân từ nãy đến giờ, cô đau đớn lắm khi nhìn Quân như thế này. Cô luôn dõi theo Quân để biết anh buồn hay vui mà chia sẻ động viên. Bề ngoài thì họ cứ như là đôi bạn thân nhưng tình yêu trong trái tim bé nhỏ của San San dành cho Hàn Quân thì cứ lớn dần.

Hôm sau khi đến trường, Quân vờ như không có gì xảy ra mà vẫn vui vẻ cười nói với nó. Kiềm nén cảm xúc quá thật không dễ chút nào. Ngày hôm đó tụi nó và bọn hần cứ nhao nhao trong lớp. San thấy Quân vui vẻ thì cũng nhẹ lòng. Giờ giải lao, Rose nói với nó:

- Tôi cần gặp cô!

Nó gật đầu rồi đi với Rose, Rose nháy mắt với Yến Nhi đầy ẩn ý rồi mới bước ra ngoài. Cả hai đi trên hành lang của trường, vừa đi vừa nói chuyện:

- Nè! Cô là vệ sĩ của Dragon Lee mà! - Rose lên tiếng.

- Hả?

- Vậy làm vệ sĩ cho tôi thử xem! Để xem một kẻ như cô thì làm vệ sĩ như thế nào!

"âm..âm..âm"

- Gì vậy? - nó ngơ ngác.

- Cuối cùng thì em cũng đến!

- Anh tặng hoa cho em nè!

- Đây là viên kim cương thay cho tình cảm của anh!

Nó đứng hình trong khi cả đám con trai đang chạy đến chỗ nó và Rose, Rose khoanh tay ung dung:

- Đấy làm việc đi!

Nó bước đến trước mặt Rose che chở cho cô nàng và giờ chân ra thủ thế.

- Ủa bé học trường ta hả?

- Tên gì vậy? Xinh quá à!

- Tặng em viên kim cương nè!

Nó khựng lại, vừa mới thủ thế xong mà. Rose mắt hằm hằm kéo nó đi sau khi cho cái đấm con trai kia một trăn.

- Hừ! Biến hết đi! Mấy người mà xuất hiện trước mắt tôi nữa thì đừng trách! - vừa nói vừa kéo nó đi xềnh xệch.

"Tức thật! Con nhỏ này có gì hay ho chứ? Sao ai cũng có cảm tình với nó hết vậy?" Rose lăm bằm trong miệng.

Sau khi đã đến một nơi khác, Rose buông nó ra và cả hai tiếp tục tản bộ.

- Máy cái thằng bỏ tiền ra làm luật lúc này là fan của cô à? - nó hỏi.
- Đúng vậy! Tôi ghét tụi đó lắm! Dragon Lee không bao giờ dùng tiền để sai khiến người khác! - mắt Rose chuyển thành hình trái tim.
- Ủa có mà! - nó lí nhí trong miệng.
- Không bao giờ sử dụng bạo lực với những người hiểu chuyện! - Rose tiếp.
- Nè tui nè! - nó không dám nói lớn.
- Nói chung Dragon Lee là một người anh hùng! - (tác giả: Con Rose này nó bị khủng).
- Ác quỷ thì có!

Cuối cùng cả hai đi về lớp, nó không hiểu tại sao Rose lại dắt nó đi lòng vòng từ nãy đến giờ. Con nhỏ công chúa này điên chắc? Khó hiểu!

Sau khi kết thúc giờ giải lao là ba tiết văn. Cát Chi và Khả Di ngồi chơi game với hai ông xã. Quân cũng như hần đang gục xuống bàn ngủ gật. Nó đưa tay vô học bản thì vô tình chạm trúng một cái phong bì. Nó lấy ra và đó là một lá thư tổng cộng 12 chữ. Đọc xong, mặt nó trở nên căng thẳng.

"Reng...reng"

Nó bảo hần:

- Anh về trước đi nha! Em có việc.
- Em muốn đi đâu anh đưa em đi! - hần lo lắng.
- Em mua tí đồ con gái ấy mà! Thôi em đi nha!

Nói rồi nó chạy biến. Hần bị Rose kéo đi nên không nói được gì nữa. Nó vẫn chạy hí hục đến chỗ hẹn. Nội dung lá thư nó nhận được:

"Hết giờ học ra sau trường giải quyết chuyện của Dragon Lee"

Nó suy nghĩ đến người gửi bức thư. Ai vậy nhỉ? Chắc là một con nhỏ fan cuồng điên khủng nào rồi. Nó chốt lại một câu:

- Hừ! Đã thế thì giải quyết cho xong luôn một lần!

Nó đến điểm hẹn nhưng chẳng thấy một bóng người. Bất ngờ nó bị ngất đi và không biết gì nữa. Nó bị chụp thuốc mê.

*6:00 pm tại nhà hần:

Nó vẫn chưa về, mua hết cái tiệm của người ta luôn rồi chắc. Hần gọi điện mãi không được nên cứ đi qua đi lại. King và Cát Chi cũng bồn chồn không kém. Rose vẫn thản nhiên ngồi xem tivi trong lòng rất khoái chí. Phen này nó có đi mà không có về rồi. King lên tiếng:

- Chúng ta sang nhà Wind rồi cùng tìm cách!

Hần gật đầu tức tốc chạy đi. Tức nhiên là Rose bị bỏ lại. Cả ba phóng đến nhà Wind. Wind mở cửa và thông báo lại:

- Vẫn chưa có tung tích gì của nhóc cả!

Cả bọn kéo nhau vào nhà thấy Khả Di đang ngồi trên sofa, mặt lo lắng không kém. Hần hỏi:

- Lúc trưa em không biết nhóc đi đâu thật sao?
- Dạ không! - Khả Di bảo.

Năm người thở dài ưỡn nể, hần cứ sợ là do kẻ thù của hần làm. Cát Chi nước mắt chảy dài đưa tay lên ôm mặt, King thốt lên:

- Đúng rồi!

King kéo hần và Wind lên lầu, bỏ lại hai cô đang ngơ ngác như tê giác. Một nụ cười thật khế trên vành môi.

.....hết chap 18.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiểu Vy mất tích (2)

.....

Nó tỉnh dần sau cơn mê, đôi mắt dần dần mở ra. Nó nhận ra nó đang ở trong một nhà kho tối tăm cũ kỹ. Mùi ẩm mốc xộc lên cánh mũi giúp nó nhận biết điều đó. Nhìn ra cửa sổ thấy trời cũng đã sụp tối, ánh đèn mờ ảo càng làm vậy lên mùi nguy hiểm. Nó không biết đây là đâu? Cũng không biết ai bắt nó đến đây? Nó đang bị trói trên một chiếc ghế. Kiểu này thì làm sao thoát thân được cơ chứ?

- Nếu như tao trói mà mày có thể tháo ra được thì tao đã không trói!

Một vùng đen tối trước mặt nó được thắp sáng bởi một ngọn đèn khác và kẻ ngồi trên ghế ấy chính là Yến Nhi. Cô ta cầm ly rượu nhếch môi cười nhìn nó. Một nụ cười đúng chất ác quỷ. Sau lưng còn có vài chục tên bặm trợn khác. Nó vùng vẫy:

- Thả tôi ra! Mấy người bắt tôi tới đây làm gì cơ chứ?

Mai Yến Nhi đứng dậy, tiến sát lại gần nó cười man rợ:

- La thoải mái đi! Giờ này có tao với mày nghe thôi! Không ai cứu được mày đâu!

Rồi cô ta đưa ly rượu vang lên mà nhắm nháp, trông bộ dạng chẳng khác gì một con yêu nữ. Nó bình tĩnh lại, chắc chắn là sẽ có người cứu nó mà. Nó tin là như thế.:

- Ê yêu nữ! - nó gọi.

Yến Nhi trừng mắt nhìn nó. Con này sắp chết mà còn đùa chảnh.

- Tại sao cô làm vậy? - nó hỏi.

- Đơn giản vì mày làm tao thấy chướng mắt! - cô ta cười khẩy. - Mày có biết tao thích Hàn Quân đến mức nào không hả?

- Cái gì? - nó trơ mắt ra.

Ánh mắt cô ta chùng xuống:

- Tao thích anh ấy từ một năm trước nhưng anh ấy chưa bao giờ để mắt đến tao, vậy mà khi mày vừa chuyển vào anh ấy đã chú ý đến mày. Nếu tao không nghe cuộc trò chuyện giữa anh ấy và con nhỏ lớp trưởng thì tao cũng không biết là anh ấy yêu mày đến thế!

Yến Nhi kể lại ngày hôm đó...

*Flashback:

Quân đang ngồi thiền thờ ở phía sau trường. Đau thật! Đau khi nhìn người ta cười nói! Đau khi nhìn người con gái mình yêu trong vòng tay người khác. Kim nén cảm xúc làm gì để phải tự mình ném trái như thế này.

- Quân thật sự yêu Vy đến vậy sao? - một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

Quân ngược lên nhìn San, ánh mắt cô ánh lên một chút gì đó xót xa nhưng đã cố kim nén! Anh nhìn sang hướng khác, cô nắm tay anh kéo đi:

- Đi với tớ!

- Nhưng mà đi đâu? - anh hỏi.

- Đi nói mọi chuyện với Tiểu Vy!

- KHÔNG ĐƯỢC!

Anh giằng tay ra khỏi San San, ánh mắt trở nên vô hồn:

- Tớ không muốn phá vỡ hạnh phúc hiện giờ của cô ấy! - Anh ngồi phịch xuống đất.

- Vậy chứ cậu muốn sao đây? Cứ thu mình lại một góc rồi buồn bã như thế hả? Hàn Quân tớ quen biết không phải là một người như vậy! - San quát lên.

- Vậy cậu kêu tớ phải làm sao đây? Tớ yêu cô ấy nhiều lắm! Nhưng cái hình ảnh cô ấy và Dragon Lee tay trong tay với nhau tớ không thể nào quên được! Tại sao vậy? Đáng lẽ ra người nắm tay cô ấy ngày hôm đó phải là tớ chứ? - Anh cũng mất bình tĩnh.

- Tiểu Vy thích Dragon Lee là sự thật! Nhưng sự thật thì làm sao thay đổi được? Trách là trách cậu và Tiểu Vy không có duyên đến với nhau thôi! - San hét xong thì cũng ngồi phịch xuống bên cạnh Hàn Quân.

Cả hai im lặng, đưa mắt nhìn vào không trung. Hai ánh mắt đều chất chứa nỗi buồn sâu thẳm. Yến Nhi đứng sau tường đã nghe thấy tất cả, lại là Tiểu Vy. Cô nghiêng răng rồi bỏ đi.

End flashback

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tiểu Vy mất tích (3)

Nó thần thờ. Quân thích nó sao? Nó đúng là vô tâm quá! Không hề hay biết điều đó. Yến Nhi nhếch mép:

- Hàn Quân thì tao không nói! Vậy còn Dragon Lee? Người lạnh lùng, tàn nhẫn như anh ấy mà lại mỉm cười với mày! Vậy là sao? Mày đúng là thứ tro trên ý có chút nhan sắc thì quyến rũ hết người này đến người khác!

Nghe Yến Nhi đay nghiến, nó mỉm cười. Một nụ cười chua chát và đầy khinh bỉ:

- Nghĩa là cô đang ganh tị với tôi sao?

- Mày...

- Trơ trên băng cô sao? Không đâu lại người khác thì lại giờ trò bắt cóc! Suốt cuộc đời này cô sẽ không thể tiếp cận Hàn Quân đâu! Biết vì sao không? Vì cô là một con người ích kỷ và thù hận!

"Bốp

"

Năm ngón tay của Yến Nhi hằn lên má nó, cô ta tức giận chỉ vào mặt nó:

- Con khốn! Mày nghĩ mày là ai mà dám lên lớp chỉ trích tao?

Bỗng chuông điện thoại cô ta reo lên, cô ta nhấc máy:

- Alo!

-

- Sao?

-

- Được rồi! Tôi sẽ giúp cô trừng trị nó!

Yến Nhi cúp máy rồi nhìn nó, nó cảm thấy cái nhìn này không bình thường chút nào. Cô ta bước đến nâng cằm nó lên:

- Mày nhờ gương mặt này mà đi dụ dỗ người khác chứ gì! Để tao xem nếu gương mặt mày tan nát thì còn quyến rũ ai được không?

Cô ta móc trong túi ra một cây dao nhỏ nhưng sáng bóng quơ qua quơ lại trước mặt nó. Nó túa mồ hôi:

- Cô không được làm vậy!

Nó cố cựa quậy nhưng dây trói quá chặt. Nó bắt đầu hoảng sợ, mặt nó sắp có một vết sẹo có thể là nhiều vết không biết chừng. Tim nó rung lên từng hồi vì con dao càng ngày càng gần. Yến Nhi cười khoái trá:

- Nào! Một nhát thôi! Tao rạch thử một nhát thôi nhé!

Nó đã bị dồn vào đường cùng. Hết rồi. Nó nhắm mắt chờ đợi điều kinh hoàng sắp xảy ra với mình.

- Cứ rạch đi với điều kiện một nhát trên mặt nhóc bằng mười nhát trên mặt cô!

Cái giọng nói lạnh băng nghe quen quen. Ai vậy ta? Là hắn. Nó mở mắt ra nhìn về phía hắn, thoát rồi. Hắn bỏ hai tay vào túi quần ung dung bước qua xác của những tên thuộc hạ nằm lả lốc. King và Wind thì bước theo sau lưng. Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ đang hướng về Yến Nhi. Cô ta xám mặt lắp bắp:

- Dra...Dragon...L...Lee!

Hắn vẫn hướng đôi mắt giết người về phía Yến Nhi làm cô ta hoảng sợ làm rơi cả cây dao đang cầm trên tay. Hắn ra lệnh cho đám thuộc hạ:

- Giữ cô ta lại!

Lập tức đám thuộc hạ của hắn làm việc ngay. Hắn không nhìn nó lấy một cái, lên tiếng:

- King cỡi trời đưa nhóc ra xe! Nhanh lên!

Hắn bảo King bằng cái giọng lạnh tanh. King dắt nó ra xe mà nó vẫn ngoáy lại nhìn hắn như thể chờ đợi một cái nhìn từ hắn. Nó bảo:

- Em xin anh đừng giết cô ta!

Hắn vẫn không phản ứng gì. Bỗng dưng trong lòng nó cảm thấy Yến Nhi đáng thương. Chỉ thế thôi! Chờ nó đi khuất hắn nhìn Yến Nhi bằng cặp mắt sắc như dao.

Lúc này chỉ còn Wind và vài tên thuộc hạ của hắn. Hắn điềm nhiên nhặt cây dao lên rồi tiến về phía Yến Nhi. Cô ta run sợ và lên tiếng van xin:

- La...làm...on tha ch..cho tôi!

Hắn mặt kệ những lời van xin đó mà ngồi xuống nâng mặt Yến Nhi lên. Gương mặt hắn vẫn lạnh lùng không chút gì gọi là thương xót. Cái giọng nói khiến người khác rùng mình lại vang lên:

- Thích chơi rạch mặt lắm phải không? Vậy thì thử nhé!

Yến Nhi lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi sợ sệt lộ rõ trên mặt:

- Đừng...đừng mà!

"Xoạt

"

- ÁAAAAaaaa!

Một dòng máu đỏ tươi từ trên mặt cô ta chảy xuống sàn. Yến Nhi khóc lóc van xin nhưng hắn bỏ ngoài tai và cứ tiếp tục. Hàng loạt tiếng

"xoạt

" vang lên. Wind lắc đầu:

- Dã man con ngan!

Gương mặt Yến Nhi không còn gì nữa. Những vết máu dài chỉ chít trên mặt cô ta. Cô ta khóc lóc cúi gằm mặt xuống đất. Hắn vút cây dao trước mặt Yến Nhi rồi đứng lên quay lưng bỏ đi. Hắn quay sang căn dặn thuộc hạ:

- Ngày mai tôi muốn nghe tin Mai thị phá sản!

- Vâng thưa bang chủ!

Giọng nói đầy uy lực của hắn càng làm Yến Nhi khóc to hơn.

- Cô nên tạ ơn trời vì tôi đã không giết cô! Nếu nhóc có mất đi sợi tóc nào thì 10 cái mạng của cô cũng không đủ để đền đâu!

Hắn bỏ đi, chỉ còn một mình Yến Nhi khóc lóc trong căn nhà hoang ấy. Hắn lên xe thì King kéo lại:

- Nhóc khóc mệt quá nên ngủ rồi! Đừng đánh thức!

Hắn gật đầu rồi lên xe ngồi kế nó. Wind và King thì ngồi ở hàng ghế trên. Hắn kéo đầu nó đặt lên vai mình, mặt nó vẫn đầm đìa nước mắt. Sau khi về đến nhà, hắn bế nó lên phòng. Rose vừa xem tivi vừa cười như điên thì sựng lại. Mặt cô biến sắc và xách túi chạy về.

- Alo! Yến Nhi, chuyện gì đã xảy ra?

Rose đi trên đường móc điện thoại gọi cho Yến Nhi. Bên kia giọng Yến Nhi trả lời rất yếu ớt:

- Kế hoạch bại lộ rồi!

- Cô bị sao vậy? Nghe cho rõ này! Cô và gia đình hãy chuyển đi nơi khác. Tôi sẽ cho cô một số tiền. Đừng quay về đây nữa nghe không?

Yến Nhi gác máy.

*Tại phòng nó:

Hắn đặt nó xuống giường và chạy đi lấy khăn ẩm. Chắc nó vẫn còn sợ lắm nên lúc ngủ nước mắt vẫn cứ chảy ra. Hắn cầm chặt tay nó mà không khỏi day dứt trong lòng. Đường đường là một Bang Chủ có thể lực hùng mạnh mà không bảo vệ nổi người con gái mình yêu. Đáng lẽ ra lúc này hắn phải giết Yến Nhi mới đúng. Nhưng hắn phải nghe theo nó. Đúng là nó nhân hậu thật!

Sáng hôm sau nó cũng đến trường như bình thường và tức nhiên hay tin Yến Nhi bị đuổi học. Báo chí, tivi đưa tin tập đoàn Mai thị đột ngột phá sản. Nó và đám bạn vẫn trở nên vui vẻ như bình thường. Rose thì ngày nào cũng chạy sang nhà hấn và năm lần bảy lượt bị hấn đuổi về. Kì thi sắp tới nên nó cũng không quan tâm nhiều đến mấy chuyện nhăng nhit đó nữa.

Vào đêm hôm rồi, cư dân mạng phải bị chao đảo vì một tấm ảnh được Hacker CC tung lên. Là hình của một cô gái đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen che hết phần nửa gương mặt. Trên vành nón thêu hai chữ CC màu trắng. Làn da trắng và khóe miệng nhếch lên một đường cong tuyệt hảo. Cái tên nữ hoàng hacker CC nhanh chóng được lan truyền. Thực sự người này là ai??

.....hết chap 19.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Rắc rối

.....

*Sáng thứ 2:

Hôm nay là ngày thi đầu tiên nên suốt đêm qua nó đã chuẩn bị bài rất kĩ. Nó bước xuống lầu trong trạng thái rất là tốt. Nó kéo ghế ngồi vào bàn ăn nhìn hấn cười tươi:

- Chào buổi sáng!

Hấn đang ăn thì ho bán sống bán chết. Ho đến nỗi không dừng lại được. Nó nhanh chóng đưa ly nước cho hấn:

- Coi anh kìa! Em có dành ăn với anh đâu mà....

- Tại tự nhiên nghe em chào buổi sáng nên mới vậy! Hôm nay ai nhập em hả? - hấn đã nói lại được bình thường.

- Nhập cái gì mà nhập? Nhập cái đầu anh thì có!

- Thôi ăn sáng nhanh đi! Còn đến trường nữa.

Nó gật đầu rồi cúi mũi ăn. Cát Chi và King thì ra ngoài ăn rồi đến trường luôn cho tiện. Ý muốn tâm tình đây mà.

*7:00 am tại trường:

Nó đã yên vị trong phòng thi. Diễm Châu (bạn của Yến Nhi) được xếp ngồi cạnh nó. Nó cũng hơi ngạc nhiên nhưng rồi không quan tâm đến nữa. Thực ra Diễm Châu cũng là con nhà giàu, lại là fan hâm mộ của hấn nên cũng không ưa gì nó. Cô ta mong nó ra khỏi trường càng sớm càng tốt. Châu định bụng hôm nay sẽ dạy cho nó một bài học. Đề thi đã được phát, nó đọc xong thì thốt lên:

- HẢ???

Nó làm bà cô giám thị để ý. Bà cầm cây thước đứng lên chỉ về phía nó:

- Em kìa! Đọc đề nhỏ thôi! Tập trung làm bài đi!

Nó ngậm miệng lại ngay.

"Trời ơi! Đề thi của trường nổi tiếng đây hả? Uống công minh thức cả đêm để học bài! Sao lại cho đề dễ như thế này chứ?" Nó nghĩ thầm trong đầu.

Nó cười đắc ý rồi cặm cụi làm bài. Nó không hề hay biết tờ giấy nháp của nó đã bị Diễm Châu lấy mất. Không may cho nó rồi, Châu có năng khiếu nhạy chữ viết cực tài. Thế là cô ta viết vài dòng lên tờ giấy của nó rồi vứt ra giữa bàn. Cục giấy nhanh chóng thu hút được ánh nhìn gay gắt của bà cô giám thị. Nó vừa làm xong ngẩng đầu lên thì đã thấy bà ta đứng trước mặt.

- Cái gì đây?? - giọng bà gay gắt.

Vừa nói bà vừa cầm lấy cục giấy mở ra. Đọc xong, mặt bà nóng bừng bừng quát um lên:

- Tiểu Vy! Diễm Châu! Hai em lên phòng hiệu trưởng cho tôi!

Mặt nó ngu ngu như trái bơ chẳng hiểu gì cả. Bà cô này ngu mớ chắc? Diễm Châu sau khi đã cười thầm thì dờ về mặt mếu máo ra:

- Thưa cô! Hức...không phải lỗi của em...hức...

Vừa nói vừa sụt sùi thế đấy! Bà cô trừng mắt:

- Lên phòng hiệu trưởng đi! Không nói nhiều!

Nó lồm lũi bước đi trong uất ức còn Châu thì vô cùng đắc ý. Bà cô đã gọi điện báo lại nên hiệu trưởng đã đứng sẵn trước cửa.

- Diễm Châu vào gặp thầy!

Diễm Châu vào trước còn nó đợi ở ngoài.

*Trong phòng hiệu trưởng:

- Sao? Em nói Tiểu Vy bắt em phải chỉ bài hả?

- Dạ! Hic...hic...

Mặt ông thầy đanh lại, Châu tiếp tục kể lể:

- Bạn ấy còn nói nếu em không chỉ sẽ kêu bạn trai là xã hội đen đánh em! Hu..hu..

Châu bật khóc nức nở làm ông thầy chạnh lòng:

- Thôi em nín đi! Thầy sẽ giành lại công bằng cho em!

Diễm Châu cúi chào rồi ra ngoài, phần thắng đã nắm chắc trong tay. Châu nhìn nó cười khẩy:

- Thầy hiệu trưởng gọi cô đấy!

- Trơ trên!

Nó quăng lại một câu rồi hăm hực bước vào phòng hiệu trưởng. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Mặt thầy hiệu trưởng rất hình sự, nó nặng nề ngồi xuống thưa:

- Dạ thầy cho gọi em!

Ông thầy ngồi xuống đối diện với nó chất vấn:

- Em nói đi! Có phải em bắt Diễm Châu chỉ bài cho em không?

Mặt nó ngạc nhiên đến hết cỡ, nó lắc đầu và ra sức phân trần giải thích:

- Không! Em không có làm! Đây là hiểu lầm thưa thầy!

- Em còn dám chối? Được rồi! Em xem cái này đi!

Thầy đẩy tờ giấy nháp ban nãy sang phía nó. Nó đọc xong thì xám mặt, giọng run lên:

- Sao..sao la..lại như vậy được cơ chứ?

*Nội dung lá thư:

- Nó: Diễm Châu! Mau chép bài giải rồi quăng lại cho tôi!

- Châu: Làm vậy là gian lận trong thi cử! Không được đâu!

- Nó: Nếu cậu không làm, tôi sẽ kêu bạn trai đánh cậu! Anh ấy là xã hội đen đấy! Cậu cẩn thận thì hơn!

Tức nhiên đều là do Diễm Châu viết còn nội dung thì giống như cuộc nói chuyện của hai người. Vấn đề ở đây là nét chữ của nó không thể chối cãi.

- Thực sự em không có viết thế! Thầy hãy tin em!

- Tôi thực sự quá thất vọng về em, chữ viết đó thuộc về em mà em còn dám chối cãi sao?

- Em thực sự không có làm vậy mà! - nó hơi mất bình tĩnh.

- Bài thi của em sẽ tạm khóa lại, hội đồng kỷ luật sẽ đưa ra cách giải quyết sau. Em bị đuổi học một tháng! - thầy hiệu trưởng hùng hồn tuyên bố.

- Được thôi! Nghỉ thì nghỉ! Em không muốn học ở cái trường phải trái bắt phân này nữa! (giang hồ quá).

Thầy hiệu trưởng nhú mày:

- Tôi không ngờ một học sinh gương mẫu như em lại trở nên như vậy, chắc chắn là em bị ảnh hưởng bởi lũ xã hội đen rồi. - thầy lắc đầu thất vọng.

- Chào thầy.- nó quay ngoác ra cửa.

Nó bỏ đi để lại hiệu trưởng vừa giật mình vừa tức giận. Cùng lúc đó mọi người đã thi xong và đợi nó ở bãi giữ xe. Nó làm ra vẻ bình thường như không có gì rồi tươi cười lên xe đi về. Nhưng nó làm sao qua mắt hắn được cơ chứ, cái nụ cười gượng gạo kia cũng đủ cho thấy vừa có chuyện xảy ra. Hắn gọi điện thoại cho người điều tra rồi mới lên xe đi về. Vừa đến nhà, nó đi tuốt lên lầu rồi ở luôn trong phòng. Hắn nhận được điện thoại:

- Alo! Tôi đây!

- Thưa Bang Chủ! Sáng nay cô Tiểu Vy bị dính vào một vụ gian lận trong thi cử. Nghe nói thầy hiệu trưởng đuổi học cô ấy một tháng ạ!

- Được rồi! Chuẩn bị xe cho tôi đến trường mau!

- Vâng thưa Bang Chủ!

.....hết chap 20.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bang Chủ ra tay

.....
*Paradise School:

Phòng hiệu trưởng:

"Rằm"

Tiếng đập cửa làm ông hiệu trưởng bay lên chín tầng mây. Định quay sang chửi cho cái đứa phá hoại một trận thì khựng lại:

- Cậu...cậu chủ!

- Phải! Là tôi thì sao?

Vừa nói hắn vừa thản nhiên bước đến ghế ngồi xuống. Ông hiệu trưởng thay đổi 180 độ chạy đến rót trà lễ phép:

- Dạ cậu chủ có gì cần dặn không ạ?

Hắn gác chân lên bàn trông rất điềm tĩnh:

- Hình như sáng nay có vụ gian lận trong thi cử thì phải.

- Dạ đúng, là Nguyệt Tiểu Vy và Bạch Diễm Châu! - ông kính cẩn.

- Mọi chuyện là như thế nào?

Ông hiệu trưởng bắt đầu kể lại. Lúc đầu còn nhẹ giọng nhưng từ từ thì gắt lên:

- Nguyệt Tiểu Vy dám hăm dọa là sẽ kêu bạn trai xã hội đen đánh Diễm Châu. Đúng là quân đầu đường xó chợ mà!

Ông ta bức xúc nhấn mạnh từng chữ. Hắn biết nó bị oan vì nó học rất giỏi, bài thi quá dễ thì không thể nào nó không làm được. Và lại Diễm Châu rất mưu mô xảo quyệt, chắc chắn là muốn trả thù cho Yến Nhi nên mới làm như vậy. Mọi chuyện hắn đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Còn thằng cha hiệu trưởng có mắt như mù này phải dạy ột bài học.

- Thế ông có biết thằng bạn trai đầu đường xó chợ mà ông vừa nói là ai không?

Hắn cũng nhấn mạnh từng chữ lại, ông hiệu trưởng gãi đầu ngơ ngác:

- Là ai vậy thưa cậu?

- Là cái thằng đang ngồi chính ỉnh trước mặt ông nè!

Ông vừa nghe xong thì mặt trắng bệch không còn một giọt máu, miệng lắp bắp:

- La...là...ca..cậu...sa...sao?

Hắn gằn từng chữ:

- Nghe cho rõ đây! Nếu ông không muốn cả nhà ông ra đường lập hội Cái Bang thì rút lại cái quyết định thôi học ấy đi nghe chưa?

Ông hiệu trưởng hai mắt long lanh:

- Xin cậu đừng đuổi cả nhà tôi ra đường, tôi sẽ lập tức làm theo lệnh cậu!

Hắn dứt tay vào túi quần bỏ ra cửa, bỗng hắn dừng lại:

- Sáng mai tôi dắt cô ấy đến trường, liệu làm sao coi cho được thì làm. Còn Bạch Diễm Châu, tôi không muốn thấy mặt cô ta trong cái trường này nữa.

- Dạ thưa cậu!

Ông cúi đầu cho đến khi hắn đi khuất. Hú hồn!

*Tại nhà hắn:

Hai ông bà quản gia trong bếp đang nói chuyện với nhau:

- Nè bà, Tiểu Vy bị sao ấy!

- Ủ bình thường giờ này không quát tháo cậu chủ cũng chạy lòng vòng phá phách lung tung. Sao hôm nay yên ắng thế nhỉ?

- Không nghe tiếng của cô cũng buồn! - ông quản gia thở dài.

- Tôi cũng vậy! Từ lúc đi học về cô ấy ở luôn trên phòng, không ăn uống gì hết.

- Đợi cậu chủ về xem sao.

*Trong phòng nó:

Nó nằm sải lai trên giường, vẻ mặt bức dọc thấy rõ. Ánh mắt hướng ra cửa sổ suy nghĩ miên man:

"Minh đã cố gắng rất nhiều để được vào Paradise School vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện này. Thật sự mình đâu có làm đâu chứ. Thầy hiệu trưởng đúng là quá đáng! Mà thôi, nếu thích thì mình không cãi nữa. Coi như nghỉ xả hơi một tháng vậy, nhưng nếu Dragon Lee hỏi mình biết nói sao đây? Haizz nhức đầu quá!"

"Cốc...cốc...cốc"

- Tiểu Vy mở cửa ra mau!

Nó dờ chừng lì lợm không chịu mở. Hắn vẫn đập cửa ầm ầm mà hét:

- Không mở anh phá cửa đó!

Nó vẫn bỏ ngoài tai.

- Anh cho em 3 giây!

Lúc này nó mới ngồi dậy nhìn về phía cửa, bên ngoài vang lên tiếng đếm:

- 1....2.....

Hắn lùi ra sau lấy đà, lao tới nhắm cánh cửa làm mục tiêu. Bất ngờ:

"Cạch"

- ÁÁÁÁaaaa!.....

"Phịch"

Đúng lúc hắn lao tới thì nó mở cửa. Hai người té xuống đất xém tí nữa thì cũng chấn thương sọ não. Hắn ngồi dậy xoa xoa cái đầu:

- Sao lần nào mình cũng té ngay chỗ này hết vậy không biết!

Nó cũng xoa xoa cái lưng sắp đem đi chấn thương chỉnh hình:

- Ai biết anh định phá cửa thật đâu chứ!

- Thay quần áo rồi xuống dưới ăn cơm! Anh đợi đấy!

Nói rồi hắn bỏ đi về phòng.

*20 phút sau:

Nó thong thả bước xuống phòng ăn. Hắn đang đợi nó, nó kéo ghế ngồi xuống mà cứ e dè nhìn hắn. Nó cứ lo suy nghĩ vớ vẩn: "Không lẽ anh ấy biết rồi

sao? Không thể nào mình không nói thì làm sao anh ta biết được. Mà nể biết chắc mình sẽ đoàn tụ với ba mẹ mình sớm quá! Hic..hic"

- Ăn đi! Làm gì thộn mặt ra vậy?

Nó giật mình tròn mắt nhìn hấn. Hấn thân nhiên đưa thức ăn lên miệng mà bảo nó:

- 5h chiều rồi đấy! Em nhịn đói hay nhĩ?

Nó ngậm ngùi cầm đũa ăn cho vừa lòng hấn. Nhìn nó ăn y như "bà già đi âm phủ" vậy. Hấn cứ phải liếc chừng thức nó ăn.

"Bịch...bịch...bịch"

- Anh ơi! Em đến rồi!

Lại là con "bạo chúa" ấy. Cô ta bay lại ngồi gần hấn ngọt ngào, thân mật. Có lẽ do hấn và nó chưa công khai quan hệ nên cô ta mới tự nhiên như bà điền thế. Cô ta cất giọng phân khởi:

- Anh à! Tối nay là sinh nhật em, anh nhớ tới nha!

- Chắc anh đi không được đâu.

Hấn vẫn ăn một cách điềm tĩnh mà không ngó ngang gì đến Rose. Cô ta năn nỉ:

- Ba em mời toàn nhân vận quan trọng, anh không tới không được đâu. Đi đi mà anh!

Nó giả vờ không nghe, không thấy cứ cặm cụi ăn. Hấn buông đũa:

- Được! Anh sẽ đi.

Rose mừng như bắt được vàng nhưng nhanh chóng sượng lại vì lời nói của hấn:

- Nếu có nhóc đi cùng!

Nói rồi hấn đưa ánh mắt tình nghịch nhìn nó làm nó tạm ngưng mọi hoạt động ăn uống.

Rose nghe xong thì muốn đột quỵ tại chỗ. Tại sao lại phải có mặt của nó chứ? Nó là cái cóc khô gì? Nếu nó xuất hiện cùng hấn trong buổi tiệc lần này thì mặt mũi cô ta còn để đâu nữa. Rose một mực phản đối:

- Không được.

Hấn thân nhiên ngả người ra sau ghế:

- Vậy thì anh không đi.

Rose nhìn nó bằng ánh mắt rực lửa, vừa năn nỉ vừa răn đe. Nó tỉnh bơ:

- Đi thì đi có gì đâu.

Rose tức lắm, trong đầu bây giờ chỉ ước sao cho trời đánh nó chết hay quý tha mà bắt nó đi. Nhìn cái mặt nó đang trêu tức cô coi đáng ghét chưa kia! Mặc dù mấu chó cái đã lên tới đỉnh đầu nhưng cô cũng đành ngậm ngùi ra về. Mong sao nó ăn mắc nghẹn chết cho rồi đi. Cô không quên mời King và Wind tới dự sinh nhật mình. Buổi tiệc sắp tới chắc vui lắm đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Buổi tiệc sinh nhật công chúa Rose!!!!

.....

Sau khi nó ăn cơm xong, hấn gọi điện cho người tới. Khoảng 10 phút sau, một đám người toàn là nữ đã đứng trước cổng. Dĩ nhiên họ là nhân viên trang điểm, làm tóc cao cấp. Vậy là nó bị lôi lên phòng trong khi chẳng hiểu chuyện gì. Họ đặt nó xuống ghế trải trải lên mặt nó đủ thứ, một người thì đang làm tóc cho nó. Chap 22: Buổi tiệc sinh nhật công chúa Rose!!!!

.....

Sau khi nó ăn cơm xong, hấn gọi điện cho người tới. Khoảng 10 phút sau, một đám người toàn là nữ đã đứng trước cổng. Dĩ nhiên họ là nhân viên trang

điểm, làm tóc cao cấp. Vậy là nó bị lôi lên phòng trong khi chẳng hiểu chuyện gì. Họ đặt nó xuống ghế trầy trầy trét trét lên mặt nó đủ thứ, một người thì đang làm tóc cho nó. Tình trạng này kéo dài hơn một tiếng đồng hồ.

.....

*6:00 pm:

Nó đã đuối còn hơn trái chuối khi ngồi hơn 1 tiếng đồng hồ để người ta hành hạ. Một nhân viên nữ đưa cho nó một cái hộp to. Bên trong là một cái váy công chúa. Người còn lại thì cầm một đôi giày. Hi hục gần nửa tiếng đồng hồ trong nhà vệ sinh. Nó bước ra trong đôi mắt ngưỡng mộ của mấy chị nhân viên. Họ dắt nó đến một cái gương to. Nó không còn nhận ra mình nữa, nó lột xác rồi sao??? Cái mái ngó thẳng tắp bóng mượt che đi một phần khuôn mặt. Mái tóc nâu dài tận thắt lưng được uốn nhẹ phần đuôi xoắn ra phía trước. Bộ váy không dây để lộ làn da trắng mịn. Thân váy xòe rộng ngấn trên đầu gối để lộ cặp chân dài thon thả. Bộ váy trắng tinh khôi, đính đầy những viên đá sáng lấp lánh. Phần thắt lưng còn có cái nơ màu hồng nổi bật. Đi kèm là đôi giày cao gót có những hạt pha lê sáng lấp lánh. Mấy chị nhân viên không rời mắt khỏi nó một phút một giây nào. Bỗng một chị reo lên:

- Hình như còn thiếu cái gì đó thì phải.....A! Đúng rồi!

Chị mở cái hộp nhỏ trên bàn lấy ra cái vương miện cài lên tóc nó. Nhìn nó thật hoàn hảo không khác gì công chúa cả. Thế là tối nay Rose đã có đôi thù! Hehe...

Nó chậm rãi bước xuống lầu. Hân, King và Wind đã ngồi đợi sẵn. Họ khoát lên người những bộ vest đen đúng chất xã hội đen nhưng không kém phần lịch lãm, sang trọng. Vừa thấy nó, ba người đứng hình luôn tại chỗ miệng há hốc, nhìn nó đắm đuối. Hân là người tỉnh ra sớm nhất:

- Đi...đi thôi!

King trầm trồ:

- Trời ơi! Bấy lâu nay ở chung nhà với người đẹp mà không biết.

Wind xuất xoa:

- Thế này thì công chúa Rose chả là cái nghĩa địa gì hết.

King chạy đến quàng vai nó:

- Em đi cùng anh nha Vy!

Wind kéo tay nó lại:

- Không! Nhóc phải là bạn nhảy của tớ chứ!

Cả hai giành qua giành lại không ai nhường ai:

- Của tớ mà!

- Không! Nhóc phải là của tớ!

- Cậu buông tay nhóc ra đi! Minh xí trước rồi!

- Ai bảo chứ? Minh phải đi với nhóc!

- TRÁNH XA NHÓC RA! NHÓC LÀ CỦA TỚ! - hân quát.

Hân đường đường chính chính nắm lấy tay nó, King và Wind nhìn nhau khó hiểu:

- Chẳng lẽ hai người....

- Đúng vậy! Hai cậu mà còn giành giật nữa tớ gọi cho Cát Chi và Khả Di đến ngay đây! - hân răn đe làm hai chàng rùng mình.

Nó và hân đi một xe, King và Wind cùng một xe. Hai chiếc limo màu đen bóng loáng lướt như bay trên đường.

*Tại nhà Rose:

Không khí vô cùng náo nhiệt, buổi tiệc được tổ chức ngoài trời nên khá thoải mái. Ba của Rose đang tiếp những vị khách quan trọng còn Rose thì đang họp mặt trò chuyện với lũ bạn của mình. Xem ra hiện giờ Rose là người đẹp nhất nơi đây nhưng lát nữa thì không ai biết. Cô vẫn theo Style công chúa khoát lên người bộ váy hồng dịu hiền (váy hiền chứ người thì không hiền). Một cô bạn của Rose lên tiếng:

- Hey tối nay vị hôn phu của bạn sẽ đến chứ?

- Tất nhiên rồi! - Rose cười tít mắt.

Chiếc limo dừng lại khiến mọi người chú ý. Một cô bạn trong nhóm Rose reo lên:

- Có phải Dragon Lee không nhĩ?

Rose hỏi:

- Để mình ra đón anh ấy!

Nói rồi cô chạy ra cổng trong con mắt ngưỡng mộ của các cô bạn. Nhưng khi hần mở cửa xe và cùng nó đi vào thì đồng loạt một tiếng ồ vang lên. Rose quê muốn chui xuống lỗ, một cô vài cô bạn nước ngoài của Rose reo lên:

- Who is she? (cô gái đó là ai vậy?)

- What a perfect couple!!!! (Đúng là một cặp hoàn hảo)

- Đây mới chính là công chúa thật sự! Xinh quá!

- Đi với Bang Chủ Hắc Long Bang thì còn gì xứng bằng!

- Trông cô ấy thật lấp lánh và nổi bật....

- Khoát tay với Bang Chủ thể kia có khi nào họ quen nhau không?

Rose nghe mà như sét đánh thùng lỗ tai, quê, quê quá. Cô sắp rơi nước mắt đến nơi rồi. Nó thì thào vào tai hần cái gì đó rồi cười thật tươi. Hần bước đến bên Rose nắm lấy tay cô, nó cũng bước đến bên cạnh.

- Xin lỗi mọi người tôi quên giới thiệu! Đây là Tiểu Vy vệ sĩ của tôi. - nó gật đầu với mọi người. - Còn đây là Rose vị hôn thê đã có hôn ước với tôi!

Hần nói trong ánh mắt ngỡ ngàng của Rose. Cô hạnh phúc xém ngắt xia, cuối cùng hần cũng chịu nói rồi. Nó nhìn Rose rồi mỉm cười, lúc này là nó bảo hần làm vậy để bảo vệ danh dự cho Rose. Nó không muốn người ta nhìn Rose với đôi mắt cười cợt. Vậy mà con công chúa Rose chưa gì hết đã liếc xéo nó, đúng là hết thuốc chữa. Mọi người trở lại hòa vào buổi tiệc. Hần rời tay Rose rồi kéo nó đi. Rose lại ngỡ ngàng thêm lần nữa. Lần này cô bị bỏ rơi thật rồi. Nó và hần với tư cách là Bang Chủ và vệ sĩ đi chào hỏi mọi người, ai cũng trầm trồ khen nó đẹp. Bỗng một người đàn ông sang trọng bước tới bên hần:

- Lâu rồi ta không gặp nhau nhỉ?

Hần quay lại, đôi mắt hơi bàng hoàng rồi thốt lên:

- Ngài là....Bang Chủ Phi Hồ Bang đúng không?

Người đàn ông vui vẻ gật đầu bắt tay hần:

- Đúng vậy! Cậu cứu tôi thoát chết mà không nhớ sao?

Cả hai nói chuyện vui vẻ, mọi người ở đây bắt đầu kiêng nể hần vì hần lại có quan hệ thân thiết với Phi Hồ Bang, bang hội tầm cỡ thế giới. Bỗng một tên con trai bước đến bên nó:

- Hey! Cô em đẹp quá! Có cần tìm người tâm sự không?

Nó xoay lưng lại, là một tên con trai phong độ ăn mặc sang trọng đang cười nụ cười sát gái với nó. Nó lắc đầu:

- Không cần!

- Sao vậy? Anh có thành ý mà! - tên con trai vòng tay qua eo nó.

"Phịch"

- Ui da!

Một cú vật người Judo đẹp mắt, tên sở khanh đã nằm dài dưới đất. Mọi người hướng ánh nhìn về phía nó và cái con người đang nằm dưới đất kia.

- Con có làm sao không? - BC Phi Hồ Bang chạy đến đỡ lấy tên đó.

- Dạ con không sao thưa cha! - quay sang nó. - Cô giỏi lắm!

Ai ngờ tên đó lại là con trai của BC Phi Hồ Bang cơ chứ. Nó cúi đầu xin lỗi, BC Phi Hồ Bang không nói gì chỉ cười xuề xòa.

Một chiếc xe khác đỗ xịch trước cổng. Là Bang Chủ Thổ Long Bang và con trai ông ta Đường Chấn Hàn. Ông bắt tay hần:

- Chào cậu Dragon Lee!

- Chào ông!

- Lại gặp cô bé xinh đẹp này! Chúng ta thật có duyên. - ông ta nhìn nó.

- Dạ vâng. - nó lễ phép.

Chấn Hàn nhìn nó:

- Chào em!

Nó hơi bất ngờ, lông mày khẽ nhú lại. Nó không nói gì, chỉ im lặng. Chấn Hàn cười đều:

- Hôm nay em đẹp lắm đấy!

Nói rồi anh bước đi đến để tặng quà sinh nhật cho Rose. Thì ra Rose và Chấn Hàn là bạn, đúng là độc ác ngang nhau. BC Thổ Long Bang cùng Chấn Hàn bước đến chào hỏi BC Phi Hồ Bang và cậu con trai của ông. Hấn và nó thì cứ đứng nói chuyện, lâu lâu thì hấn lại mỉm cười lên xoa đầu nó. Cảnh tượng đó đập vào mắt Rose làm cô tức giận bứt trụ luôn cái cây bên cạnh.

*10:00 pm

Phó Bang Chủ tiến hấn và nó ra đến cổng. Ông cúi đầu khi họ đã lên xe:

- Bang Chủ về cẩn thận!

- Cảm ơn ông! Ông vào nhà đi.

Hấn chỉ nói thế rồi phóng xe đi. Phó Bang Chủ đơ ra đó:

- Bang Chủ biết nói cảm ơn khi nào vậy chứ?

Ông lắc đầu khó hiểu rồi trở vào nhà. Chấn Hàn và Rose đang đứng nói chuyện với nhau:

- Sao vậy? Hôm nay sinh nhật em mà! - Anh nói trong khi thấy Rose đang xụ mặt xuống.

- Vui sao nổi khi thấy chồng chưa cưới của mình thân mật với người khác chứ? - cô lại giơ tay bứt lá cây (con này tàn phá môi trường quá).

- À em nói Tiểu Vy ấy hả? - Chấn Hàn cười.

- Còn ai vào đây chứ! Cô ta đúng là đáng ghét!!!

- Vậy em có muốn Dragon Lee quay về với em không? - Chấn Hàn lại cười gian.

- Ý anh muốn giúp em hả? - Rose chớp chớp mắt.

Chấn Hàn gật đầu, tiếp tục nói:

- Anh thấy thích thú với Nguyệt Tiểu Vy!

Rose bắt tay Chấn Hàn như thay cho lời hợp tác vui vẻ. Hai kẻ đại gian đại ác này không biết sẽ gây lên sóng gió gì nữa đây????

*Phi Hồ Bang: là bang hội tầm cỡ thế giới, BC là bạn của ba Rose. Trong một lần ông đi nghỉ mát đã được hấn cứu mạng. Nói chung là quan hệ giữa Phi Hồ Bang và Hắc Long Bang rất tốt. Con trai của BC Phi Hồ Bang là Brian, một tên đào hoa lăng nhăng nổi tiếng. Câu châm ngôn bất hủ của Brian là: "Nơi nào có gái đẹp, nơi đó có Brian"

.....hết chap 22.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Brian gặp nạn!

.....

* 6:30 am

Do hôm qua dự tiệc về trễ còn phải dọn dẹp từ đầu tới chân nên tận 12 giờ nó mới được ngủ. Đơn giản vì nó bị đuổi học rồi nên không cần tắt bật như mọi ngày. Đang ngon giấc trong chăn ấm thì:

"Rầm...rầm...rầm"

- Tiểu Vy thức dậy mau! Sắp muộn học rồi đó!

Hấn quát um lên làm cái biệt thự muốn rung rinh vậy mà nó vẫn ngủ được. Miệng nó lè nè:

- Anh đi một mình đi...

"Rầm...rầm...rầm"

- Em đang nói gì đó? Mau thay quần áo rồi ra đây nhanh lên!!!

Nó tức giận vì bị phá giấc ngủ. Nó ngồi dậy quát:

- SAO ANH LÌ QUÁ VẬY HẢ???? EM NÓI KHÔNG ĐI LÀ KHÔNG ĐI MÀ!!!!

"Rầm"

"Binh"

Một cước Karate của hấn làm cánh cửa bay vào giữa phòng. Hấn trừng mắt nhìn nó:

- Nói gì nói lại anh nghe xem!

- Hơ..hơ...không có gì hết!

Nó hoảng quá nên bỏ chạy vào nhà vệ sinh. 5 phút sau, nó trở ra với bộ đồng phục chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng. Hấn khoanh tay bước ra cửa:

- Tốt! Đi thôi.

- Ở nhưng mà....

Hấn nắm tay nó lôi đi:

- Đi! Không nói nhiều.

Hấn phóng xe một mạch đến trường.

*Paradise School:

Nó vừa xuống xe thì thầy hiệu trưởng đã đứng trước mặt. Ông cúi đầu:

- Thầy thành thật xin lỗi em! Bây giờ thầy tuyên bố em sẽ không bị đuổi học nữa. Bài kiểm tra không có vấn đề gì cả, em được lên lớp.

Các học sinh khác ngạc nhiên không kém. Còn nó thì mắt mở to hết cỡ, miệng thì há hốc. Hấn đứng bên cạnh thì mỉm cười.

"Bốp"

Nó quay sang tát hấn một phát rằng môi muốn lẫn lộn. Hấn xoa xoa cái mặt trừng mắt nhìn nó. Cái mặt nó tỉnh như chưa bao giờ được tỉnh:

- Đau không?

- Em đang làm trò gì vậy hả? Anh muốn thấy ba má luôn đây nè!

- Woa! Vậy là mình không có mơ. mình không bị đuổi học! Hi..hihihih...

Nó chạy te te vào lớp, hấn nhìn ông hiệu trưởng rồi bước theo nó. Các học sinh xầm xì to nhỏ một lát rồi cũng giải tán. Chỉ còn ông hiệu trưởng tái mếu mặt mày. Tội nghiệp! Giã rồi mà còn bị con nít nó ăn hiếp. Ông thất thểu trở về phòng.

Ngày hôm nay là một ngày nó đặc biệt vui vẻ. Trưa hôm ấy tại nhà hấn:

- Em đến quản lí khu vực này giúp anh hết buổi chiều này được không?

Hấn đưa cho nó cái địa chỉ, nó gật đầu rồi lên lầu thay đồ. Đồng phục vệ sĩ của nó là một bộ vest đen dành cho nữ. Trên ngực áo cài huy hiệu chức vị cao cấp của Hắc Long Bang trông rất oai. Nó lên xe đến địa điểm hấn giao phó. Công việc này nó đã quen rồi nên cũng không có gì phải lo lắng.

Vừa đến nơi thì hai thành viên của bang đã ra đón nó. Đây là nhóm thành viên trẻ vừa được kết nạp nên vẫn chưa có tinh thần đồng đội cho lắm. Nhiệm vụ của nó là trông coi và dạy dỗ cái đám khi này để không gây mất trật tự của bang. Nói là đám khi nhưng thật ra bọn họ đều lớn hơn nó và hấn vài tuổi. Nó vừa bước ngang thì hai tên đã xì xầm:

- Nè thấy con nhóc đó chứ?

- Thì sao?

- Xử nó một trận đi! Nhỏ tuổi hơn mà sao phách lối quá!

- Mày cũng nghĩ vậy sao?

Nó nghe được nên nghĩ thầm: "Xử ai vậy cả?"

- Nhưng mà nghe nói Bang Chủ thích nó lắm!

- Đừng để Bang Chủ biết ai đã xử nó là được rồi!
- Không thì tụi mình chết chắc, hồi trước có người phản bội thế là bây giờ sống không được mà chết cũng không xong.
- Nè hai anh đang nói ai vậy? Cho tham gia với được không? - nó chen vô bên cạnh hai tên ấy nói khề.
- CHẾT NÈ! - Hai tên cầm cây nhắm vào nó.

Nó né được rất nhẹ nhàng, mặt nó vẫn rất ngây thơ: "Ủa? Là nói mình à?"

Nó vừa suy nghĩ vừa tung ôi tên một cước làm hai tên bay lên rồi rơi xuống y như trái banh. Cả hai vừa đáp xuống mặt đất đã nhìn nhau cay cú:

- Sao bây giờ? Lỡ nó méc Bang Chủ thì sao?
- Đồ nhát gan! Sợ rồi à?

"Chát"

Tên này tát tên kia:

- Mày nói ai sợ hả?

Cả hai lao vào quật nhau túi bụi:

- TAO GIẾT MÀY!
- MÀY THỬ COI!

"Bốp...bốp"

- TẤT CẢ ĐỒ BÊ LÀ DO MÀY!
- CÁI GÌ? DÁM ĐỒ THỪA TAO À?

"Bình...bình..bốp"

- TẠI MÀY!
- TẠI MÀY THÌ CÓ!

"Ầm...ầm...bình...bốp"

Nó lắc đầu chán nản: "Hèn gì Dragon Lee kêu mình đến đây! Thiệt tình hong có tinh thần đồng đội gì cả".

Nó bay vào đập mỗi tên một trận như từ ròi lòi hai cái thầy đến một cái bàn cho ngồi xuống. Nó lôi hộp cứu thương ra băng bó (cũng rành ghê). Nói là băng bó chứ trông chẳng khác nào hóa trang thành xác ướp. Nó quấn mấy trăm vòng kết quả là không còn ai nhận ra ai nữa.

- Nè hai anh sống vậy thấy không chán sao? Suốt ngày đánh với đám... - nó chống cằm nhìn hai cái xác trên bàn.
- Quen rồi! Hồi nhỏ ba mẹ bỏ tui, tui phải lang thang hết từ nhà bà con này sang nhà họ hàng khác, 13 tuổi vào trại giáo dưỡng. Chẳng biết thế nào là giải quyết bằng lời nói. - một tên lên tiếng.
- Tui giống nó. - tên còn lại cũng bẻ theo.

Nó đơ đơ cái mặt ra, thấy cũng hơi áy náy, nó cúi đầu:

- Xin lỗi hai anh nha!
- Không có gì! Một năm trước tôi tình cờ gặp Bang Chủ, cậu ấy đã thu nhận tôi và kéo tôi ra khỏi vũng lầy.
- Ông...bất chước tui hoài. - tên kia lên tiếng.
- AI THỀM BẮT CHƯỐC ÔNG HẢ? - Tên còn lại hét lên.
- NHÌN ÔNG LÀ TÔI PHÁT BỰC RỒI!!!

!

"BÓP...RÀM..RÀM..."

- CÁI GÌ? MUỐN CHƠI KHÔNG?
- CHƠI THÌ CHƠI.

"BÓP...BÓP...BINH"

Lại đánh nhau, thiệt tình bó tay. Nó lại phải động tay động chân với hai tay thành viên trẻ này.

- Tiểu Vy! Bên ngoài đang có đánh nhau! - một tên thành viên chạy vào báo với nó.

Nó gật đầu rồi cùng hai tên lúc nãy ra ngoài. Bên ngoài thật hỗn loạn, người đi đường đang bu lại xem đánh nhau. Cái tên hung hăng không ngừng đâm vào bụng, vào mặt người kia chẳng phải mang huy hiệu Hắc Long Bang sao? Còn cái tên đang bị đánh kia, nhìn quen quen. Nó ngờ ngẩn nhớ lại....là Brian.

- Đây là ai mà dám tán tỉnh bạn gái tao HẢ????

"BỐP...BINH"

- Là...làm ơn...thả...cho tôi! - Brian thốt lên.

Tên hung hăng kia không ngừng đánh Brian mà còn ra tay mạnh hơn.

- NGỪNG TAY!!! - Nó hét lên.

Tên đó quay lại nhếch mép nhìn nó rồi...đánh tiếp. Nó bay vào đá tên kia một phát ngã lăn ra. Nó đỡ Brian đứng dậy:

- Có sao không?

- Không! - Brian ôm bụng lắc đầu, xem ra anh bị thương không nặng lắm

Tên hung dữ kia quay lại:

- Đây là ai? Sao dám xía vào chuyện của tao? Có biết tao là thành viên của Hắc Long Bang không hả? - chỉ vào mặt nó.

- Không được vô lễ! Đây là vệ sĩ của Bang Chủ. - một trong hai tên thành viên quát lên.

- Sao người đánh anh ta? - nó hỏi.

- Ai bảo nó dám tán tỉnh bồ tao! - tên đó vênh mặt lên.

"Bốp"

Nó tát vào mặt hắn, nghiêng răng:

- Đã là người của Hắc Long Bang thì không được đánh người bừa bãi! Người bị trục xuất khỏi Bang Hội kể từ hôm nay! - nó giựt lấy cái huy hiệu trên áo của tên ấy.

Brian rời đi lúc nào không hay, nó nghĩ vết thương của anh không nặng lắm nên đã cho qua. Về phần anh cảm thấy hơi ê ẩm nên ngồi xuống thở dốc trong một con hẻm nhỏ. Anh nghĩ chắc ngồi một lát có thể về được thôi. Bỗng một tên mặt nạ đen đứng trước mặt anh, tên đó nhếch miệng cười gian ác.

- Đây là ai? - Brian hỏi.

- Khi nào mày chết tao sẽ ấy biết!

"Bốp"

Tên đó đâm vào ngực anh, cú đâm đầu uy lực. Anh cảm thấy khó thở.

"Bốp...âm"

Tên mặt nạ tiếp tục đập vào bụng là anh ngã vào tường. Anh cảm thấy mệt mỏi, cơ thể đau buốt.

"Bốp"

Đầu Brian loang máu, anh lịm đi, hơi thở yếu ớt. Tên mặt nạ vứt cái cây xuống đất:

- Để tao xem lần này mày giải thích với Bang Chủ Phi Hồ Bang như thế nào! Hahaha....

Tên đó cười lớn. Liệu Brian có còn sống???? Dragon Lee phải làm thế nào????

.....hết chap 23.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Âm mưu bại lộ!!!!

.....

*Phòng họp Hắc Long Bang:

- CẬU GIẢI THÍCH ĐI CHÚ! LÀ NGƯỜI CỦA CẬU ĐÁNH CON TÔI RA NÔNG NỒI NÀY SAO???? - Bang Chủ Phi Hồ Bang mắt bình tĩnh lao vào tóm cổ áo hắn, mọi người nhất là nó lao vào can ngăn.

Hắn im lặng không nói gì. Nó kéo tay Bang Chủ Phi Hồ Bang và đặt ông ngồi xuống ghế, mong sao cho ông bình tĩnh lại. Cha con Chấn Hàn cũng đến dự buổi họp hôm nay mong xem kịch hay, có lẽ vở kịch này đã bắt đầu. Hắn vẫn lạnh lùng:

- Trước giờ nguyên tắc của Hắc Long Bang là không đánh người bừa bãi, tôi nghĩ trong chuyện này có hiểu lầm.

- Hiểu lầm sao? Chính mắt người đi đường nhìn thấy kẻ đeo huy hiệu Hắc Long Bang đánh con tôi giữa đường. Vậy là hiểu lầm sao? Cậu có biết bác sĩ nói là có thể nó sẽ không tỉnh lại nữa hay không? - BC Phi Hồ Bang quát lên.

Nó lên tiếng:

- Xin ngài hãy bình tĩnh! Tôi có chuyện cần trình bày!

- Cô nói đi. - giọng nói ông có phần dịu hơi.

- Hôm đó khi tôi cứu Brian thiếu gia, cậu ấy không bị thương nặng lắm! Tôi thấy cậu ấy vẫn có thể chạy đi và rõ ràng không hề có vết thương chí mạng ở đầu như ngài nói. Ông có thể hỏi Luân và Phi (hai thành viên đánh nhau hôm ấy). - nó giải thích.

- Vậy thì ai làm việc này cơ chứ? - ông cúi gầm mặt xuống đất.

Ông yêu Brian hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Lúc nhỏ vì sợ con cực khổ nên ông đã không cho Brian học võ và giờ đây ông mới nhận ra đây là một sai lầm lớn của ông.

Hắn tiến đến vỗ vai ông:

- Tôi nghĩ rồi Brian sẽ không sao đâu! Xin ông đừng quá lo lắng! Tôi lấy danh dự của Hắc Long Bang ra hứa với ông tôi nhất định làm sáng tỏ chuyện này.

Hắn cầm chặt tay ông, ông nhìn hắn, một vài tia hy vọng đã sáng lên.

- Tôi tin cậu lần này!

Sau khi cuộc họp giải tán, Đường Đông Khanh và con trai lên xe đi về. Trông hai cha con lúc đến hí hửng bao nhiêu thì khi về lại bức tức bấy nhiêu.

- Mẹ kiếp! Hai thằng đó chơi gay hay sao ấy! - Đường Đông Khanh đập tay xuống thành ghế.

- Cứ tưởng là sẽ ly gián được bọn chúng, Hắc Long Bang và Phi Hồ Bang sẽ có một cuộc chiến đẫm máu. Ai ngờ tình cảm của chúng lại càng khăng khít. - Chấn Hàn ngả người ra sau ghế.

- Thất vọng nhất là cái thằng già ấy! Lớn đầu rồi mà còn ngu, nghe con nít nó dụ vài tiếng thì gạt đầu ậm ừ. Với lại có lẽ chúng ta ra tay chưa đủ mạnh. - Đường Đông Khanh dăm chiêu.

- Ý cha là....

- Đúng vậy! Đáng lẽ ra chúng ta nên giết luôn cái thằng Brian ấy thì mới mong dấy lên thù oán giữa hai bang hội đó.

"Đúng vậy! Đáng lẽ ra chúng ta nên giết luôn cái thằng Brian ấy thì mới mong dấy lên thù oán giữa hai bang hội đó."

"Rầm"

- Đường Đông Khanh! Ông ta dám..... - Bang Chủ Phi Hồ Bang tức giận đập bàn khi nghe đoạn đối thoại vừa rồi.

- Cũng nhờ Tiểu Vy nhanh nhẹn đặt máy nghe trộm lên xe của ông ta, nếu không Hắc Long Bang sẽ mãi mang tai tiếng. - hắn nói.

- Xin lỗi vì đã hiểu lầm người của cậu! - BC Phi Hồ Bang nhìn hắn.

- Không sao đâu mà! - hắn lắc đầu.

- Bây giờ chúng ta nên làm sao đây? - Phó Bang chủ hỏi.

- Tôi sẽ cho người san bằng lãnh địa Thổ Long Bang. - BC Phi Hồ Bang nắm chặt tay.

- Khoan đã! - hắn ngăn lại.

BC Phi Hồ Bang nhìn hắn khó hiểu như muốn hỏi lý do vì sao. Hắn nói đều đều:

- Đối với tôi! Ông ta là đối thủ cũng như là kẻ thù giết cha mẹ. Tôi đã lên kế hoạch cả rồi! Mong ông gia lại quyền quyết định cho tôi.

BC Phi Hồ Bang ngẫm nghĩ hồi lâu, ánh mắt ông như đã vơi đi sự giận dữ, ông gật đầu:

- Thôi được rồi! Tôi đồng ý! Phong cách làm việc của cậu quả thật rất giống ba cậu! - ông vỗ vai hắn. Nhìn hắn làm ông nhớ lại người bạn đã từng giàu sinh ra từ với mình. Đó là cô Bang Chủ ba của hắn.

Vày ngày sau, BC Phi Hồ Bang lên máy bay đưa Brian về Mỹ, anh vẫn chưa tỉnh lại. Vết thương ở đầu không thể nào dễ dàng lành lại được, điều đó cần thời gian. Nó và hắn trở lại trường sau nhiều ngày vắng mặt. Liệu sóng gió giang hồ có dừng lại ở đây????

.....hết chap 24.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc chiến giành ngôi vị chính thê (phần đầu)

Hôm nay nó được hân thả rong một bữa nên nó chạy long nhong khắp phố từ sáng đến giờ. Nó mua hết cái này đến cái kia và cũng ăn hết cái này đến cái kia. Đang sai lẫn tẩn trên đường thì nó nghe được cuộc nói chuyện của một đôi nam nữ đi ngang qua.

- Anh à! Đằng kia có một cô gái bị quấy rối kia, mình gọi cảnh sát nha! - cô gái.

- Kệ đi đâu liên quan đến mình. Muốn sống thọ thì lo ình là được rồi! - chàng trai

- Dạ.

Thế là họ bỏ đi, nó nhìn về phía họ vừa đi qua quả thật có vài người đang cãi nhau. Một cô gái ăn mặc thiếu vài khoe thân hình diện nước đầy đủ đang bị bao vây bởi một tụi con trai. Cô ta trang điểm rất đậm và trông có vẻ là dân chơi đúng chất nếu không phải nói là gái hư. Cô ta hung dữ hăm dọa:

- Thử đụng đến tao thử xem! Coi chừng cái mặt ngu tụi mày đó! Khốn kiếp!

- Có đồ chơi phòng thân hả? Hay là học được tí võ mèo nào rồi vậy cô em?? Haha..ha.. - cả bọn phá lên cười.

Một gã tiến đến bên cạnh cô gái đó sò soạng vào người cô, miệng thì thắm vào tai cô:

- Đùng hung như vậy! Anh sẽ làm cho em sung sướng mà!

Cô xô gã ra và chĩa thẳng cây súng vào đầu gã:

- Cho tao gửi mày vài viên đạn được không?

Cả bọn trở mắt nhìn nhau rồi bật cười ha hả. Một tên quát lên:

- Con nhỏ lão toét!!!

Gã đó tát vào mặt cô làm cô chói với văng luôn cả súng. Cô nhân cơ hội đâm vào bụng gã một cái để thoát thân nhưng bị gã bắt lại. Thế là cô bị gã tát ột cái rồi đè xuống đất.

- NÈ GIỮA THANH THIÊN BẠCH NHẬT MÀ DÁM CUỜNG HIẾP PHỤ NỮ À????

Nó xông ra làm mọi người ngưng hoạt động nhưng rồi không ai để ý đến nó và tiếp tục công việc đang dang dở. Nó tức quá hét lên:

- DỪNG LẠI! KHÔNG CÓ LỖ TAI À????

Một tên tiến lại gần nó bị nó đá ột phát rụng hai cái răng cửa. Nó đập từng tên như từ vì cái tội không ngó ngang đến nó mà quên mất nó định cứu người. Sau khi cả bọn đó lăn lê bò lết dưới đất, nó quay sang cô gái:

- Không sao chứ?

Cô ta gượng dậy đưa tay ôm bụng:

- Ồ không sao! Hình như đập mẹ cái lá rách rồi đau quá! - cô ta nhăn nhó.

- Có cần tôi liên lạc với gia đình cô không? - nó móc điện thoại ra.

- Liên lạc với Hắc Long Bang ấy!

Nó sững lại, Hắc Long Bang ư? Cô gái này nó chưa gặp lần nào cả. Sao cô ta lại nói như vậy?

- Cô là người của chi nhánh nào? - nó hỏi.

- Nhị Long - cô ta phui phui bộ quần áo.

- Nhị Long sao? Triệu chủ tịch à? - nó hỏi bằng giọng khá căng thẳng.

Cô ta khoanh tay trông rất khí thế:

- Đúng vậy! Tôi là con của Trưởng Chi nhánh Nhị Long Triệu Hùng, tên của tôi là Triệu Duẩn Nhi. Tôi đến đây là để dành lại ngôi vị chính thê từ tay của Rose con gái Phó Bang chủ!!!!

.....

*Triệu Duẩn Nhi: 20 tuổi, thân hình rất là bốc lửa. Sở hữu vòng một cực khủng nên hay mặc đồ sexy. Phong cách của cô là gợi cảm nên thường ăn mặc hở hang và trang điểm rất đậm. Cô cũng được xếp vào hàng đẹp. Là con gái duy nhất của Trưởng Chi nhánh Nhị Long thuộc bang Hắc Long. Là người rất hung dữ và có phần hơi thù đoạn.

p/s: Đợt này con Rose chết chắc! Mọi người có nghĩ vậy không???

.....hết chap 25.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cuộc chiến giành ngôi vị chính thê (phần tiếp theo)

.....

Nó dắt Duẩn Nhi về nhà, như vậy thì cũng hơi ngu nhưng thật ra nó cũng không biết phải đưa cô đi đâu bây giờ. King vừa mở cửa cho nó đã sững sốt (thật ra sững sốt vì bộ trang phục Duẩn Nhi đang mặc để khoe vòng một cực khủng kia thôi):

- OÁI! Hơ... Triệu Duẩn Nhi con gái trưởng chi nhánh Nhị Long đây mà! Sao hai người đi chung vậy?

Nó và Duẩn Nhi lấy tay chỉ vào nhau:

- Cô ấy bị mấy tên lưu manh giờ trò sàm sỡ...

- Cô ta nhiều chuyện giúp tôi rồi dắt tôi đến đây!

"Ăn mặc thế kia biểu sao người khác không sinh lòng tà tâm" King nghĩ.

- Sao cô không cho vệ sĩ theo hộ tống? - King hỏi.

Cô ta nhếch mép:

- Tiểu thư Rose ra ngoài cũng đâu mang vệ sĩ!

- Đó là do tiểu thư ấy sẽ là Bang Chủ phu nhân nên phải làm như vậy.

- Bang Chủ phu nhân là phải biết tự bảo vệ mình để không phiền đến Bang Chủ, tôi hiểu điều đó nên mới một mình đến đây. - cô ta đi te te vào bên trong

- Có Bang Chủ ở nhà không? Tôi vào nhé!

"Sao hong có miếng gì gọi là lịch sự vậy trời?" King lẩm bầm.

- Anh King! Em thấy có lẽ cô ta muốn dành ngôi vị của Rose thật! - nó nói.

Nó và King đứng ngoài cổng nói chuyện với nhau quên mất cả thời gian, Duẩn Nhi tiến vào bên trong. Luân và Phi đang canh gác mà cứ cầm bịch snack nhai nhóp nhép, cả hai giành dật rồi lại gây nhau, gây nhau không phân thắng bại thì lại đập nhau. Do lần trước hai người làm chứng minh oan cho Hắc Long Bang vụ Brian nên được sắp xếp đến nhà Bang Chủ để canh gác. Đang đập nhau rất ngon trớn thì cả hai đứng hình khi Duẩn Nhi đứng trước mặt. Bốn con mắt đổ dồn vào một mục tiêu. Đồ mọi người biết là chỗ nào?????

- Nhìn gì hả? - cô ta gằn giọng làm hai anh sực tỉnh.

- À...à không có gì! - Luân lấp bắp.
- Cúi đầu xuống xin lỗi đi! - cô ta nói rất nhẹ nhàng.
- WTF??? Nhầm...what? - hai anh chàng đồng thanh.
- TA BẢO CÚI ĐẦU XUỐNG XIN LỖI ĐI!!! - Cô ta hét lên rồi ấn đầu Luân xuống đất làm anh không kịp trở tay.
- Chết tiệt! Cô nghĩ cô là ai hả? - Phi lao tới túm áo cô nhấc lên để giải vây cho Luân.
- Ai hả? Không biết ta sao? Bang Chủ phu nhân tương lai của các người đó!!!
- HẢ???? - Cả hai đồng thanh.

Cô gạt tay Phi ra khỏi áo mình rồi lên giọng:

- Bọn tôm tép! Ta sẽ bảo Bang Chủ xử lý các người!
- Xử lý gì? - một giọng nói khác vang lên.

Hắn bỏ tay vào túi tiến tới cảnh tượng hỗn loạn trước mặt. Gương mặt hắn trở nên lạnh lùng khi người đối diện không phải là nó. Nhìn thấy gương mặt hắn, Luân và Phi không khỏi hoảng sợ:

- HỒ...Bang Chủ!!!
- Bang Chủ! Bọn tiểu nhân này dám nhìn ngực tôi nói vậy! - cô ta chỉ vào mặt Luân và Phi.
- Tôi sẽ xử lý họ sau! Hôm nay nể mặt tôi tha cho họ được chứ?

Hắn nói xong thì quay lưng vào trong, Duẩn Nhi cũng nói gót theo sau. Nó và King đi vào nhà, khác hướng với hắn nên không gặp nhau. Nhà hắn to và chia ra rất nhiều khu vực để tiện giải quyết công việc. Rose đang ngồi thiền thờ bên cạnh đài phun nước, cô lo lắng à không lo sợ mới đúng.

"Ba mình nói vị trí chính thê mình đang bị lung lay, mình biết phải làm sao bây giờ? Chi nhánh Nhị Long đang ra sức khủng hoảng tinh thần của ba. Mình đã trình bày với Dragon Lee mà anh ấy chỉ giải quyết việc trong bang thôi, còn vấn đề ngôi vị của mình anh ấy không can thiệp gì cả. Nhưng mà vị trí mình bị lung lay lại đi nhờ Dragon Lee bảo vệ thật xấu hổ quá! Sao mình lại cảm thấy bất an như thế này chứ?????"

- Ê!

Rose giật mình ngốc đầu dậy. Nó gọi cô làm cái cóc khô gì chứ?

- Có chuyện gì vui sao thấy cô buồn quá vậy? - Nó đặt câu hỏi trời đánh vậy đó.
- Bữa nay hog có chuyện gì làm nên quan tâm tui à? - Rose nhìn nó khó hiểu.
- Không có gì! - nó quay ngoắt lên lầu - Con gái trưởng chi nhánh Nhị Long đã đến đây rồi đó! - nói xong thì nó bước đi.

Rose sững người, lẽ nào điều cô lo sợ đã đến???

*Tại phòng khách:

Duẩn Nhi cởi áo khoác ngoài ngồi xuống sofa cùng hắn. Nhìn cô ta bây giờ giống như chỉ quần mỗi cái khăn trên người vậy.

- Bang Chủ hiền quá đó! Đáng lẽ phải xử cho chúng sợ chứ! - Duẩn Nhi se se lọn tóc.

Hắn vẫn ngồi thừ ra đó rít từng hơi thuốc, hắn vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào:

- Hắc Long bang không coi thuộc hạ là súc vật hay trẻ con mà muốn đánh là đánh!
- Bang Chủ à! Thực ra mấy năm trước khi Bang Chủ ghé qua chi nhánh của ba tôi, tôi đã có cảm tình với Bang Chủ! Tôi muốn được làm Bang Chủ phu nhân. - cô ta rời khỏi vị trí ghế ngồi và sắp lại ngồi cạnh hắn.
- Nhưng tôi đã có vợ tương lai rồi! - hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích.
- Nhưng đã chính thức đâu! - Cô ta áp vòng một vào vai hắn (tội lỗi tội lỗi). - Tôi vẫn còn cơ hội mà phải không?
- KHÔNG ĐƯỢC DÙNG NHAN SẮC DỤ DỖ DRAGON LEE!

Nó và Rose đứng rình này giờ, thấy chương mất quá nên nó nhào ra không kịp để Rose giữ lại. Hắn thấy nó thì giật mình:

- Tiểu Vy????!!!
- Muốn tranh ngôi vị của Rose thì ra mặt đường đường chính chính đi!!! - nó nhìn thẳng vào Duẩn Nhi.

Rose sững người khi thấy thái độ và lời nói của nó:

- Tỉ...Tiểu Vy!!!

- Không phải cứ ngực bự là ngon đâu nhá! Vòng một có to tới đâu mà nỡ ngần thì vẫn không làm chính thê được đâu. - nó khoanh tay phán xét.

Câu nói của nó làm Duẫn Nhi tức giận:

- Mày là ai mà có quyền can thiệp vào chuyện này chứ? Con khốn!!!

Máu điên lên tới đỉnh đầu, Duẫn Nhi tiến lại gần vùng tay tát nó. Ai ngờ bị nó bắt lại và khóa tay ra phía sau.

- Tôi ghét nhất là loại người đến sau nhưng ham làm loạn! - nó xô Duẫn Nhi ra.

Hắn lập tức lùi nó ra ngoài để tránh nó làm loạn. Nó và hắn vừa đi khuất, Duẫn Nhi đã nhìn Rose cười giễu cợt. Sao tự dưng hồ cái thường ngày lại thành mèo con rồi nhỉ??? Rose thấy bất lực trước tình cảnh này.

- Cô biết tôi là ai chứ? - Rose hỏi.

- Không cần phiền phức vậy đâu! Vào thẳng vấn đề đi! - Duẫn Nhi châm lửa điều thuốc.

- Gia đình cô muốn giành vị trí số một nên đã tìm mọi thứ gây áp lực với cha tôi à? - Rose hỏi.

- Nói gì khó nghe vậy cô em? - Duẫn Nhi cười khẩy. - Haizz! Đúng là oái thật! Vừa nhìn đã biết là con nít. Cô nghĩ cô hợp với ngôi vị Bang Chủ phu nhân sao?

- Tôi...tôi...

- Cô đâu không lại tôi đâu! Về nhà lo học đi! - Duẫn Nhi đối mặt với Rose.

- Dù có yếu thế hơn đi nữa, tôi vẫn giành lại ngôi vị chính thê bằng sức lực của mình! - Rose cương quyết.

Phen này Sur Từ Hà Đông gặp Khủng Long Bạo Chúa rồi! Mọi người nghĩ ai sẽ thắng? Bỏ phiếu thử xem nào????

.....hết chap 26.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cuộc chiến giành ngôi vị chính thê (phần cuối)

.....

Sau khi đã lùi nó ra ngoài, tránh việc nó nhào vô xé xác Duẫn Nhi. Hắn cúi xuống nhìn vào cái mặt đang nóng hực lửa của nó.

- Nè nhóc! Em đã thấy được gì rồi?

- Thấy được gì hả? Cũng may là nhào ra sớm, không thì chứng kiến cảnh cấm trẻ em dưới 18 rồi. - nó quay sang hướng khác.

- Em ghen à? - Hắn cười cười.

- Em mà ghen là đã tặng cho anh và con nhỏ đó mỗi người một chai axit để rửa mặt rồi! Còn hỏi nữa hả??? - nó vẫn chưa hạ hỏa.

- Anh xin lỗi! Nhưng mà anh đâu có thích cô ta đâu! - hắn nắm tay nó lay lay.

- Không thích! Không thích hả? Lúc này anh chỉ thiếu câu nói đừng dừng lại thôi chứ nhìn mặt anh là biết anh sắp ngã vào vòng tay con nhỏ đó rồi! - nó đẩy đẩy hắn ra.

- Anh giải quyết liền bây giờ nè! Tha cho anh đi mà! - hắn kéo nó vào lòng, gương mặt lạnh lùng ban này biến mất tiêu mà thay vào đó là một gương mặt lém lỉnh của một cậu nhóc 18 tuổi đang dỗ dành người yêu.

- Buông ra coi! Cái đồ lợi dụng! - nó đâm vào người hắn.

Hắn cười tươi, ôm eo nó từ phía sau. Rose nép sau bức tường nước mắt lăn dài, cô cười nhạo bản thân mình.

"Thì ra nó chính là nguyên nhân anh không can thiệp vào chuyện các chi nhánh giành giật ngôi vị chính thê. Nó cũng chính là nguyên nhân anh không thèm ngó ngang gì tới em. Lúc này nó nói những lời lẽ bên vực em chỉ vì nó đang ghen khi anh trong tay Duẫn Nhi. Xém tí nữa thì em đã tôn thờ nó. Em ngốc quá mà phải không? Em không bỏ cuộc như vậy đâu! Thứ gì của em thì không ai được phép giành lấy!"

Rose rời đi khỏi chỗ đó. Sau một hồi xô ra đẩy vào thì hấn buông nó ra. Hấn móc điện thoại ra gọi điện cho trưởng chi nhánh Nhị Long.

Chưa đầy 10 phút sau ông ta đã đến nhà hấn, mọi người ngồi ở phòng khách để nói chuyện. Ông ta cúi đầu với hấn:

- Con gái tôi đột ngột quấy rầy! Thật xin lỗi Bang Chủ! - quay sang Duẩn Nhi - Sao con lại tự tiện như vậy chứ?

- Con muốn gặp Bang Chủ mà! - Duẩn Nhi phụng phịu.

Ông ta quay sang nhìn hấn cười tươi:

- Bang Chủ thông cảm! Từ lần Bang Chủ ghé qua tệt xá, con bé cứ tương tư Bang Chủ mãi! Tôi sẽ dẫn con bé về ngay!

- Con không muốn về! Không về đâu! - Duẩn Nhi nhăn nhó.

Thiệt tình con gái con đứa ăn vạ nhà người ta vậy mà coi được. Đúng là play girl chính hiệu. Trưởng ch nhánh Nhị Long lớn tiếng:

- Đây là nhà Bang Chủ chứ không phải là nơi con muốn ở là ở! Nghe rõ chưa?

Duẩn Nhi không dám cãi lời, im thin thít. Ông chuyển sang phía bàn hấn một cái phong bì:

- Xin Bang Chủ nhận cho!

Hấn vẫn giữ nguyên sắc mặt:

- Chẳng phải tuần trước tôi đã nhận rồi sao?

- Vâng nhưng chẳng phải số tiền cống nạp thể hiện mức độ trung thành của các chi nhánh sao? Cống nạp nhiều cũng chứng tỏ Nhị Long mạnh hơn những chi nhánh khác. - ông ngừng một lát rồi nói tiếp. - Bang Chủ! Tôi tin rồi sẽ có lúc Bang Chủ sẽ quan tâm đến chi nhánh đến chi nhánh của tôi hơn...

Trưởng Chi nhánh Nhị Long cùng Duẩn Nhi cúi chào ra về. Nó ngồi xuống ghé sô fà cạnh hấn:

- Ý ông ta muốn đưa Nhị Long lên đứng đầu các chi nhánh đấy! Anh thấy sao?

- Thà con gái tới đây để giành ngôi vị chính thê, thêm tiền cống nạp. Rõ ràng ông ta đã có kế hoạch cả rồi!

- Vậy chẳng lẽ thuận theo ý ông ta à? - nó hỏi.

- Trong thế giới này không có chuyện nể tình hay nhượng bộ đâu! - hấn phì phà điếu thuốc.

- Thôi em đi ngủ đây! Mấy hôm nay theo anh làm xã hội đen nên bỏ bê chuyện học hành! Mai em đi học đấy anh đi không?

- Ừ đi...

Hấn đứng dậy cùng nó lên lầu. Tạm biệt nhau trước cửa phòng nó rồi ai về buồng nấy! Chuyên ngôi vị chính thê đã ổn thỏa phần nào!!!

.....hết chap 27.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hiểu lầm không đáng có!!!!

.....

*Sáng hôm sau:

- Ê nhóc! Nói hôm nay dậy sớm....

Hấn mở cửa bước vào phòng nó để đánh thức nó dậy, ai ngờ nó vẫn còn ngủ. Trông thấy cái mặt của nó đang ngủ thì hấn khựng lại quên mất mình đang nói gì. Nó ngủ trông dễ thương quá mà! Cái mỏ cứ lăm nhâm gì đó lâu lâu lại nhăn mặt trông mắc cười không chịu được. Hấn chống cằm ngồi sát mặt nhìn nó. Con nhỏ này nhìn gần dễ thương quá nhỉ? Cúi cái mỏ nó khiêu khích chưa kia! Cơ hội ngàn năm có một không nắm bắt là chẳng ngu!

"Chụt"

Haha, được một cái rồi thêm một cái nữa chắc không sao đâu. Để xem, ngủ kiểu này người ta hôn cho sưng mỏ cũng không hay. Hấn vừa chạm vào môi nó thì nó mở to mắt, hai con mắt chạm vào nhau.

"Xèo...xèo"

Thằng cha nào nướng thịt thế nhỉ? À không! Ánh nhìn của nó bắn ra lửa ấy mà. Hấn lùi dần lùi dần ra phía sau:

- Anh ra ngoài trước nha! Hi... hi..

"1....2.....3" hấn đếm thầm trong miệng.

- TÊN KHỐN KIẾP ANH LÀM GÌ VẬY HẢ??????????

Ông bà quản gia đang dọn đồ ăn sáng dưới lầu nghe nó hét mà dựng cả lông gà công vịt. Họ lác đầu vì viễn cảnh ngày tận thế sắp sửa xảy ra.

"Àm..àm"

- ANH ĐI CHẾT ĐI! TÊN CÓ HỘI!!!!!!!!

"Xoảng...bốp....rầm"

- NẾ HẢ? ĐỪNG IM ĐÓ!!!!!!

Nó ra sức đánh ra sức đá mà không trúng được hấn cái nào. Chuyện! Hấn là cao thủ mà! Hấn còn trưng cái bộ mặt cười toe toét ra để chọc điên nó nữa. Nó vút gối vút mền lung tung, rượt hấn chạy hết phòng này đến phòng khác. Sau khi rời khỏi thì cái phòng đó cũng banh chành. Thiệt tình hai ông bà này mất nét đều hết á.....

Hấn bước xuống lầu với vẻ mặt rạng rỡ còn nó thì vác nguyên cái Hòa Diệm Sơn trên đầu. Cả hai ngồi vào bàn ăn sáng mà nó cứ nhìn chăm chăm vào hấn, tay nó thì dầm nát miếng thịt như một lời cảnh cáo. Hấn nuốt nước bọt cái ực không dám nhìn nó.

Nó và hấn đến trường, nó háo hức đến nỗi muốn bay ra khỏi cửa xe để vào trường cho lẹ. Hấn không ngăn lại là nó và cái cửa đều đem đi sửa chữa rồi. Nó chạy rầm rầm vào lớp như thể mấy thế kỉ chưa được đi học. Nó gặp Khả Di và San San thì mừng như được gặp mẹ vậy. Nó quên mất có một người rất nhớ nó trong thời gian nó nghỉ học. Hấn Quân có vẻ không được vui, nhìn nó nhưng không nói gì. San San cũng buồn xoa, thỉnh thoảng nhìn Quân rồi lau nước mắt.

*Flashback:

Tối hôm trước, Quân và San đang ngồi trong quán kem SWEET. Cả hai đều mang tâm trạng không mấy vui vẻ, Quân lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề:

- San nè!

- Hả?

Cô ngơ ngác nhìn anh. Anh tiếp:

- Quân sắp sang Anh du học....

San cảm thấy sao tự dung cơ thể nặng nề quá, có cái gì ướt ướt trên khóe mắt sắp lăn xuống thì phải. Cô hít một hơi thật sâu để kìm nén nó lại:

- Tại sao?

- Quân không thể chịu đựng nổi nữa, Quân muốn quên hết những chuyện buồn cũng như mối tình đầu của Quân...

Quân vẫn nói đều đều, đôi mắt nhìn về xa xăm ánh lên một nỗi buồn khó tả. Trái tim bé nhỏ của San San đang nấc lên từng hồi. Cô đưa ánh mắt tha thiết nhìn Quân:

- Có cần như vậy không Quân?

Quân cười buồn nhìn San San:

- Tôi nghĩ đó là quyết định sáng suốt nhất của tôi lúc này.

Biết là không thể níu giữ chân Quân, cô chỉ biết gượng cười chúc anh lên đường bình an. Nhưng chẳng lẽ chịu buông tay như vậy sao????

*End flashback

Trong giờ học, Quân chợt nhìn nó rồi thốt lên:

- Tôi nay mình gặp nhau chút nha! - anh cố nở một nụ cười.

- Ok.

Nó vui vẻ đáp. Hấn xem té ghê, nó vô tư thiệt hay là giả vậy không biết. Dù sao nó cũng là hoa đã có bãi...nhằm có chủ rồi mà, ai rù nó đi đâu nó cũng đi hết là sao. Cứ rù đi ăn kem là sáng mắt, lấy kem ra dụ nó bán sang Trung Quốc nó cũng chưa hay. Hấn giận nó đến tím cả mặt mà nó cứ cười như điên.

*7:00 pm tại nhà hân:

Hân đang ngồi xem tivi thì:

"bịch...bịch...bịch"

Cái nét chạy của nó thì không lẫn vào đâu được, nó phóng cái vèo ra cửa thì hân gọi lại:

- Ê nhóc!

Nó quay lại tròn mắt nhìn hân:

- Chuyện gì vậy?

- Đi đâu?

- À...hả? Em đi...mua đồ... - nó cười méo xệch

Hân biết nó đi với Hân Quân mà tại sao nó lại nói dối chứ? Hân bắt đầu khó chịu nhưng vẫn giả vờ như không có gì:

- Nhớ về sớm đó!

Nó gật đầu rồi bay ra cổng rồi lên xe của Quân. Chẳng qua nó không muốn hân suy nghĩ nhiều nên mới nói dối hân thôi. Nó và Hân Quân đi ăn kem, sau đó cả hai cùng nhau dạo trong công viên. Quân chợt dừng chân rồi nhìn nó:

- Vy nè!

- Hả?

- Quân sắp sang Anh du học!

Nó nghe đến đây thì nét mặt thoáng buồn:

- Khi nào thì Quân đi?

- Khoảng hai tuần nữa, vì vậy tụi mình chỉ còn làm bạn được với nhau trong ngắn ấy thôi! - Quân cười.

Thật ra Quân không hề hay biết nó đã phát hiện ra tình cảm anh dành cho nó. Nó biết Quân đi một phần cũng là vì nó. Đến giây phút này nó không biết phải làm gì cho Quân bây giờ. Nó siết chặt tay Quân thù thì:

- Quân nhớ giữ gìn sức khỏe nha! Khi về nhớ mua quà cho Vy đó!

Nó cười tinh nghịch, Quân thấy lòng mình ấm lên rất nhiều. Quân chợt nhìn nó bằng ánh mắt tha thiết:

- Quân có thể ôm Vy lần cuối không?

Nó gật đầu vui vẻ vì nó biết nó chỉ có thể làm được cho Quân như thế này thôi. Quân kéo nhẹ nó vào lòng rồi ôm lấy nó. Thực sự lúc này anh cảm thấy như cả thế giới đang thuộc về mình. Cảm giác này hạnh phúc thật. Nó cũng đưa tay vuốt lấy lưng Quân rồi cũng siết nhẹ. Cảm ơn người bạn mới đã đối xử rất tốt với nó.

"Tách...tách...tách"

Từ phía cách đó không xa, tất cả hình ảnh thân mật của nó và Hân Quân đã bị ghi lại. Người của nó từ từ rời khỏi người Quân. Họ lại tiếp tục cùng nhau đi dạo.

*Tại một nơi khác:

- Thừa tiểu thư! Tôi đã chụp được một vài tấm ảnh rất đặc biệt.

- Anh giỏi lắm! Tôi sẽ thưởng cho anh sau.

Người đàn ông nhẹ nhàng rời khỏi đó để lạo cô gái mỉm cười đắc ý:

- Lần này cô còn không chết sao???

Cô quay sang đám thuộc hạ:

- Gửi ngay những tấm hình này đến nhà Bang Chủ Hắc Long Bang!

- Vâng thưa cô!

*10:00 pm tại nhà hân:

Chi và King đang chơi game ở gế sofa. Còn về phần hân thì vẫn ngồi thờ ra đó. Đầu óc hân vẫn không bớt rắc rối khi nghĩ về chuyện của nó. Mọi tương

tượng cứ dồn dập hiện lên. Nó về tới võ vai hắn:

- Ê!
- Gì?
- Suy nghĩ gì mà trông mặt anh ngu thế hả?
- Không nói cho em biết!
- Hong nói thì thôi! Xí...ai mà thèm nghe...

Nó quay lại ngồi kế Cát Chi. Bỗng có tiếng chuông cửa, ông quản gia tức tốc chạy ra mở khi trở vào thì trên tay chỉ cầm duy nhất cái phong bì.

- Thừa cậu! Có người gửi cái này cho cậu.
- Được rồi ông để đó đi!

Hắn mở cái phong bì ra. Ánh mắt của nó, Cát Chi và King đều đang nhìn hắn chờ đợi xem đó là gì. Sau khi xem đi xem lại mấy tấm ảnh, mặt hắn biến sắc nhìn nó làm nó chẳng hiểu gì cả.

"Bộp"

Hắn quăng thật mạnh xấp hình xuống bàn làm cho Cát Chi và King giật mình. Mặt hắn ánh lên những tia giận dữ dường như muốn nuốt chửng mọi người ở đây. Hắn ngồi phịch xuống ghế sofa. Nó bước đến cầm xấp hình lên để xem, nó bàn thần làm rơi luôn cả mấy tấm hình xuống sàn. Cát Chi nhặt lên xem rồi đưa cho King. Mặt nó ngấn nước lay lay người hắn:

- Anh à! Anh nghe em nói...

Chưa để nó nói hết, hắn đưa bộ mặt không chút sức sống nhìn nó:

- Anh không muốn nghe!

Nước mắt nó bắt đầu lăn dài:

- Tại sao? Em muốn giải thích mà!

"Àm...àm"

Tiếng sét vang lên, trời bắt đầu đổ mưa. Con mưa giữa đêm khuya như đang xâm nhập tâm trí hắn. Dồn dập. Hỗn loạn. Hắn nhìn nó bằng ánh mắt sắc lạnh:

- Anh không muốn thấy em nữa!!!

Tìm nó như vỡ ra từng mảnh, nó đứng lên gạt đi những giọt nước mắt đầm đìa trên mặt:

- Vậy thì em cũng không còn gì để nói!

Nó vụt chạy ra khỏi nhà không kịp để Cát Chi giữ lại. Cát Chi rung rung nhìn hắn:

- Em tin đây chỉ là hiểu lầm! Tiểu Vy không phải loại người đó!

Cô gục đầu vào ngực King khóc nức nở. King dỗ dành Cát Chi rồi quay sang trừng mắt nhìn hắn:

- Nhóc đã nói là sẽ giải thích rồi mà! Bây giờ khuya rồi trời lại mưa thế kia, nhóc là con gái thì cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy!

Hắn bây giờ như cái xác không hồn. King dìu Cát Chi lên lầu chỉ còn hắn ngồi gục đầu trên ghế sofa. Lời nói của King bây giờ chẳng thức tỉnh được hắn nữa. Đầu óc hắn bây giờ chỉ là ghen tuông, hờn dỗi. Tại sao vậy cơ chứ? Tại sao lúc đó hắn không cho nó cơ hội để giải thích mà còn buông những lời lẽ làm nó tổn thương. Hắn điên lên xua đổ những thứ trên bàn.

.....hết chap 28.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hiểu lầm không đáng có (phần cuối)

.....
"Xoảng...xoảng"

Tiếng thủy tinh vang lên hàng loạt. Ông bà quản gia không dám can ngăn mà chỉ đứng một góc run bần bật. Hẳn như con thú dữ lao vào đập phá những thứ trước mặt. Hẳn nhìn sang đám thuộc hạ bằng ánh mắt đầy sát khí:

- MAU TÌM TIỂU VY VỀ ĐÂY CHO TÔI!!!!

Hẳn quát là đám thuộc hạ túa mồ hôi, xanh mặt mảy chạy đi thi hành ngay. Hẳn nhìn sang hai ông bà quản gia:

- LẤY RƯỢU RA ĐÂY!!!!

Bà quản gia chạy đi ngay vì còn rất yêu đời. Hẳn nốc rượu như nước lã, đôi mắt thì đỏ hoe đi.

"Rào...rào"

Nó vẫn lầm lũi bước đi trên con đường mưa tầm tã. Mưa mỗi lúc một lớn, cái bóng dáng bé nhỏ giờ đây đã ướt sũng và lạnh buốt. Nước mắt nó không ngừng rơi nhưng làm sao nhìn thấy được khi nó đang đứng trong mưa. Những giọt nước mắt chua chát không ngừng xối vào tim nó. Gương mặt nó trắng bệch, đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, trên người bây giờ chỉ khoát bộ váy mỏng tanh. Nó cứ bước đi và bước đi trong khi không biết mình đang đi đâu. Mặc cho nước mưa không buông tha cho cái cơ thể bé nhỏ của nó. Con đường vắng vẻ, âm u chỉ mình nó nhưng nó không hề cảm thấy sợ vì bây giờ đầu óc nó bận nhớ đến hân nhất rồi.

"Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Em còn chưa giải thích thì anh đã đuổi em đi. Chẳng phải anh từng hứa là sẽ tin tưởng em sao? Em chỉ yêu mình anh thôi mà!"

Những dòng suy nghĩ đau khổ lần lượt len lỏi qua đầu nó. Nó bắt đầu khóc nhiều hơn và trong lòng nó lại gọi tên hân. Chỉ một lát không gặp mà nó nhớ hân ghê gớm.

"Phịch"

Nó ngã. Nó cười. Bây giờ thì không ai đỡ nó lúc nó ngã nữa rồi. Nó đã quá mệt mỏi. Nó không đứng lên nữa mà cứ ngồi ở đó. Một cô gái cảm đủ bước đến trước mặt nó:

- Sao? Vui rồi chứ? Tranh giành với tôi thì chỉ có kết quả như thế thôi!

Cô ta cười ngao nghễ, nó mặc kệ. Nó biết cô ta đã gửi những tấm ảnh đó, nó cũng mặc kệ. Nó biết tình yêu của nó và hân không tồn tại hai chữ tin tưởng, vậy thì nó phải cảm ơn cô chứ! Nó nín cười chua chát:

- Cô là đồ rắn độc!

Rose móc điện thoại gọi điện rồi bỏ đi. Một chiếc xe hơi đỏ kịt bên đường, một toán áo đen xông vào bắt nó tống lên xe. Do dầm mưa và thuốc mê nên nó nhanh chóng bị chế ngự. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

"Xoảng"

Hân ném luôn cái chai đã uống cạn vào tường vỡ tan tành. Hân quát vào mặt đám thuộc hạ:

- LỪ VÔ DỤNG!!! TIỂU VY CỦA TÔI ĐÂU????

Tên thuộc hạ run cầm cập:

- Dạ...thưa Bang Chủ! Không..không có tin tức gì ạ!

- HUY ĐỘNG TẤT CẢ LỰC LƯỢNG ĐI TÌM MAU! DÙ CÓ PHẢI XỐI TUNG CÁI THÀNH PHỐ NÀY CŨNG PHẢI MANG CÔ ẤY VỀ ĐÂY!!!!

Cả đám thuộc hạ tán loạn chạy đi thi hành. Nếu bây giờ nó về đây, hẳn sẽ cầu xin nó tha thứ. Hân không cần biết nó có làm hay không hẳn chỉ biết là hẳn đang nhớ nó đến mức phát điên. Hân mở nắp chai rượu khác uống tiếp. Kìng gọi điện cho Wind:

- Alo Wind! Cậu mau đến đây đi!

Giọng Wind ngái ngủ trong điện thoại:

- Gì vậy? Cậu có biết gần một giờ sáng rồi không?

- Dragon Lee đang phá nhà đây này! Nhanh đi nếu cậu không muốn tở và Cát Chi lang thang ngoài đường!

- Sao? Ok tở đến ngay.

Cát Chi vừa khóc vừa gọi cho San San, Khả Di và Hàn Quân.

Khoảng 30 phút sau, mọi người đã có mặt đủ tại phòng của Kìng. Hàn Quân lo lắng hỏi Cát Chi:

- Có chuyện gì vậy? Sao cậu ấy lại như thế? Còn nhóc đâu?

Cát Chi đưa mấy tấm hình cho Hàn Quân xem rồi kể lại mọi chuyện ọi người cùng nghe. San cũng nói ọi người biết là Quân sắp đi du học.

Khả Di tức giận đập bàn:

- Sao anh ấy quá đáng vậy? Không để người ta giải thích gì cả!

Wind kéo tay Khả Di ngồi xuống:

- Em đừng nóng! Mình tìm nhóc trước đã!

- Lực lượng của Dragon Lee hùng mạnh như vậy mà còn không tìm được! Mình tìm bằng niềm tin và hy vọng à???

- Lần trước nhóc bị Yến Nhi bắt cóc anh đã tìm được nhóc mà! - Cát Chi nói.

- A! Đúng rồi!

Đồng loạt 10 con mắt nhìn về phía King. King khởi động máy tính xách tay rồi nói:

- Chiếc nhẫn nhóc đang đeo có thiết bị định vị!

- À thì ra là vậy! - cả bọn đồng thanh.

King bấm lạch cạch trên máy tính rồi nhấn nhó mặt mày:

- Bị quái gì thế này?

Quân lo lắng:

- Sao? Có tìm được không?

King vẫn dán mắt vào màn hình laptop:

- Mất tín hiệu rồi!

- Sao kì vậy? - Wind hỏi.

- Theo như tớ biết thì một là đã ra khỏi phạm vi hoạt động hai là gần đây có vật nào đó làm nhiễu sóng. - King xoa cằm.

Cát Chi hoang mang nhìn mọi người:

- Lúc này khi Tiểu Vy đi đã không mang theo nhiều tiền, túi xách vẫn còn nằm dưới sô pha. Không lẽ cậu ấy.....

King cũng cùng một suy nghĩ:

- Bị bắt cóc!!!

....hết chap 29.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hiểu lầm sáng tỏ!!!!

.....

Trong khi mọi người đang lo sốt vó cố tìm ra cách để tìm nó thì hần đã nằm la liệt trên ghế sô pha. Bên cạnh là mấy chai rượu vỡ tan tành. Hần gọi cho nó không biết bao nhiêu cuộc gọi mà đầu dây bên kia chỉ là những tiếng tút tút vô vọng. Hần tức giận ném luôn cả cái điện thoại. Hần nửa mê nửa tỉnh miệng cứ lẩm bẩm gọi tên nó:

- Anh xin lỗi....

- Em về đây đi!!!

- Anh nhớ em Tiểu Vy.....

Trong cơn mê hân không thể nào không nhớ đến nó. Ông bà quân gia thấy thế cũng xót xa. Bà quân gia cùng vài cô người hầu dọn dẹp. Ông quân gia cùng Wind dìu hân lên phòng. Mọi người còn lại tập trung xuống phòng khách. Kĩng lên tiếng:

- Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên anh thấy Dragon Lee như vậy!

Khả Di rùng mình:

- Anh ấy nổi giận trông thật khủng khiếp!

Cát Chi chống cằm:

- Chắc anh ấy yêu Tiểu Vy nhiều lắm!

- Ngày mai tôi sẽ cho cậu ta một trận vì cái tội đã đuổi nhóc đi! - Quân nói.

Wind từ trên lầu bước xuống:

- Mọi người nghỉ ngơi đi! Đã hơn 3h sáng rồi đây!

San San nhìn mọi người:

- Nhưng mình vẫn chưa có tin tức của nhóc mà!

- Mọi người thức đến sáng cũng không được ích gì đâu. San và Quân cứ về nghỉ ngơi đi, có tin tức gì tớ sẽ gọi. - Wind bảo

San kéo tay Quân ra về. Quân ngoái lại nhìn Wind:

- Nhớ giải thích cho cậu ấy về những tấm ảnh, sáng mai tớ đến!

- Ok tớ biết rồi!

San San và Hân Quân dạo bước trên đường khuya không một bóng người qua lại. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Quân lo lắng cho nó còn San thì nghĩ đến việc Quân sắp đi du học. Hai người thở dài náo nức.

* 11:00 am sáng hôm sau:

Hân lặn qua lộn lại trên giường rồi ngồi dậy nhìn xung quanh. Đưa tay lên xoa trán vì quá nhức đầu. Hân lết vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo. Hân đứng trước gương không ngừng hắt nước vào mặt. Hân nhớ lại chuyện tối qua:

"Anh à anh nghe em nói!

- Anh không muốn nghe!

- Em muốn giải thích mà!

- Anh không muốn nhìn thấy em nữa!"

Những lời nói, những giọt nước mắt của nó không ngừng tái hiện lại trong đầu của hân.

Khả Di, Wind, Cát Chi, Kĩng thức dậy trước nên đang ngồi ăn sáng dưới lầu. Hân bước xuống ngồi vào bàn. Thấy gương mặt bơ phờ của hân, Cát Chi lo lắng hỏi:

- Anh muốn ăn gì không?

Hân lại lạnh lùng như trước đây:

- Không cần! Cho anh ly nước lọc.

Cát Chi nhanh nhẹn chạy đi rót nước. Wind buông đũa nhìn hân:

- Dragon Lee! Tớ có chuyện muốn nói!

Hân điềm nhiên uống nước rồi bảo:

- Nó đi!

Thế là Wind kể lại tường tận chuyện những tấm ảnh. Nghe xong câu chuyện, mặt hân ngu chưa từng thấy:

- Tớ hiểu lắm cô ấy sao?

Khả Di vừa ăn vừa trêu hân:

- Vậy anh mau ăn đi rồi đi xin lỗi người ta!

- Đã tìm được cô ấy chưa??

- Vẫn chưa. - King lắc đầu.

Cát Chi đặt trước mặt hắn một phần cơm to tướng bắt buộc hắn phải ăn cho hết. Ăn xong, năm người ra sofa ngồi làm việc. Hắn gọi điện nhờ sự trợ giúp của các Bang Hội khác. King và Wind làm việc bằng máy tính cố gắng xác định vị trí của nó.

*2 tiếng sau:

Hắn đặt điện thoại xuống bàn:

- Tớ đã cố hết sức để nhờ vả rồi!

King và Wind ngả ra sau ghế:

- Vẫn không tìm được gì cả.

Về mặt người nào người nấy đều rất khó coi. Chẳng lẽ chịu bó tay như vậy sao????

.....hết chap 30.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thực sự em là ai?????

.....

*Ở một nơi cách đó không xa:

Nó mơ màng từ từ tỉnh giấc sau cơn mê. Nó không cựa quậy được vì tay chân đã bị trói chặt, miệng còn bị dán chặt lại bởi băng keo. Nó nhìn xung quanh, đây là một nhà kho rộng và khá là sạch sẽ. Một tên mặt nạ xuất hiện trước mặt và bước đến nâng cằm nó lên:

- Em thật xinh đẹp! Nếu em không phải là bạn gái của thằng Dragon Lee đó thì có lẽ anh đã yêu em!

Nó lắc đầu nguầy nguậy như thể muốn thoát ra khỏi bàn tay kinh tởm đó.

- Ừm...um...um..

- Sao? Em muốn nói à?

Hắn tháo miếng băng keo ra khỏi miệng nó.

- Sao lại bắt tôi hả??? Thả tôi ra!!!!

Do chiếc mặt nạ chỉ che được nửa khuôn mặt nên nụ cười để được thể hiện rất rõ ràng:

- Bởi vì em là điểm yếu duy nhất của Dragon Lee! Em biết không hôm qua đến giờ nó đã gọi cho em 52 cuộc gọi rồi đấy!

- Anh chính là kẻ nổ phát súng hôm đó?

- Đúng vậy!

Nó cười đắc ý:

- Và tên thật của anh là Đường Chấn Hàn?

Tên mặt nạ sùng sốt:

- Sa...sao em biết?

Nó lại cười, nụ cười cho thấy nó đã nắm mọi thứ trong lòng bàn tay:

- Hôm anh giờ trò trong quán bar, lúc kéo tôi vào người, động tác của anh rất nhanh chứng tỏ anh có thân thủ rất khá. Nếu là bình thường, thì tôi có thể hạ anh rồi nhưng lực ở cánh tay anh có một sức mạnh không bình thường chút nào khiến cho tôi không động thủ được. Anh giả vờ để Dragon Lee mục đích muốn mọi người biết anh không có võ. Hôm đánh nhau với Dragon Lee ở nhà kho, anh toàn dùng tay để phòng ngự và tấn công, tôi lại càng chắc chắn hơn nữa. Và điều đặc biệt ở đây là....- nó ngưng một lát nhìn vào hắn-cái nụ cười đều của anh đấy! Tôi nói đúng chứ anh Đường Chấn Hàn và bà chị Rose đang ở trong căn phòng kia.

"Bóp...bóp...bóp

"

Rose vừa đi ra vừa vỗ tay tán thưởng nó. Chấn Hàn cũng gỡ bỏ cái mặt nạ xuống:

- Em thông minh thật đấy!

Nó nhếch mép:

- Quá khen! Nhưng làm sao thông minh bằng hai người, lên kế hoạch ly gián bắt cóc hoàn hảo thế kia mà!

Rose ngồi xuống cái ghế sofa trước mặt nó:

- Sao cô biết tôi đang ở trong căn phòng kia?

Nó lại cười nửa miệng:

- Mùi nước hoa, chiếc bông tai và cái túi xách.

Rose giật mình nhìn xung quanh. Đúng là lúc này khi đến đây, cô ngửi thấy mùi ẩm mốc nên đã lấy nước hoa ra xịt lung tung. Cô vứt luôn cái túi xách hàng ngày hay dùng lên ghế sofa đang ngồi. Không may khi định bước vào căn kia để tránh mặt nó, cô vô tình làm rơi chiếc bông tai hồng ngọc mà hôm cô về nước đã đeo. Chỉ một lần ấy thôi mà nó nhớ tận bây giờ. Rose nhìn nó:

- Tôi không ngờ chất xám cô nhiều vậy đấy!

Nó cười khinh bỉ rồi quay mặt sang hướng khác. Chấn Hàn cầm cái điện thoại của nó lên:

- Bây giờ thì em gọi thằng Dragon Lee ấy đến đây nhé!

Mặt nó xám lại quay sang nhìn Chấn Hàn:

- Để làm gì?

- Anh sẽ cho thằng đó biết thế nào là sống không bằng chết! - Chấn Hàn lại cười đều.

- Dây thần kinh số 7 anh có vấn đề à? Đừng có mơ tôi sẽ gọi cho hắn. - nó đáp.

Rose đứng phắt dậy:

- Anh đang nói gì đó? Kế hoạch đâu phải như vậy. Em cấm anh làm hại Dragon Lee!

Chấn Hàn trừng mắt nhìn Rose:

- Vậy cô tưởng tôi muốn giúp cô thật à? Cô hết giá trị lợi dụng rồi! Khôn hồn thì ngồi im đó còn không tôi sẽ cho cô chết chung với bọn chúng!

- Anh là một tên cáo già!

"Cạch

"

Rose chìa thẳng ngòi súng vào đầu Chấn Hàn:

- Anh nghĩ tôi chịu để yên vậy à?

Chấn Hàn nhếch mép nhìn Rose đầy thách thức. Bỗng nó la lên:

- Rose! Cẩn thận!

"Bóp

"

"Phịch

"

Một tên thuộc hạ tấn công Rose từ phía sau, Rose ngã đi. Chấn Hàn ra lệnh:

- Trói cô ta lại!

Chấn Hàn tiến lại gần nó:

- Bây giờ thì em mau gọi thằng đó đến đây!

Nếu gọi hấn đến thế nào Chấn Hàn cũng dùng nó uy hiếp hấn, và cô thế hấn sẽ bị hành hạ đến chết không chừng. Mặc dù còn rất giận hấn nhưng nó nỡ lòng nào để người nó yêu gặp nguy hiểm chứ. Nó im lặng.

Chấn Hàn ấn nút gọi, vừa thấy số nó hấn liền bắt máy:

- Alô! Tiểu Vy! Em đang ở đâu vậy?

- Từ từ nào Bang Chủ!

- Đây là thằng nào? Tiểu Vy đâu?

- Muốn nghe giọng cô ta phải không?

Chấn Hàn đưa cái điện thoại về phía nó:

- Nào lên tiếng đi chứ!

Nó mím môi im lặng. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc:

- Tiểu Vy em có ở đó không?

Nó nghe tiếng của hấn thì nước mắt trực trào ra. Nó muốn trả lời lắm chứ nhưng tình cảnh này thì không được, nó vẫn im lặng. Giọng hấn hét lên ở đầu dây bên kia:

- Anh xin em lên tiếng đi mà!!!!

Chấn Hàn bắt đầu mất kiên nhẫn:

- Mau mở miệng đi! Anh không muốn phải dùng biện pháp mạnh với em đâu!

Nó li lợm mím chặt hai bờ môi. Nó làm Chấn Hàn tức giận.

"Bốp

"

Chấn Hàn vung tay tát thật mạnh vào mặt nó. Hấn cũng nghe thấy tiếng tát nhưng vẫn không nghe nó lên tiếng. Hấn lo không tả được. Nó đau như muốn khóc thét lên được nhưng nó vẫn cố im lặng. Hết cách, Chấn Hàn rút trong người ra một cây dao và kê vào mặt nó.

- Đừng mà! - nó không kìm nổi hoảng sợ nên hét lên.

Hấn nghe thấy rồi, nghe thấy tiếng nó rồi. Nó đang bị người ta hành hạ:

- Tiểu Vy! Tiểu Vy! Alô...Alô...

"Tút..tút...tút

"

Bên kia cúp máy, hấn nhìn mọi người lo lắng:

- Tiểu Vy đang ở trong tay Chấn Hàn!

Mọi người bắt đầu lo lắng, hoảng sợ. Nó đang gặp nguy hiểm. Chấn Hàn gửi cho hấn lời nhắn.

"Muốn cứu nó thì đến lãnh địa Thổ Long Bang ngay bây giờ. Nên nhớ đây chỉ đi một mình, nếu có thêm ai thì chuẩn bị nhận xác nó.

"

Hấn nhận được tin nhắn thì buông điện thoại xuống bàn. Nó thà chịu đau đớn như vậy mà cũng không chịu lên tiếng. King và Wind đều xem qua lời nhắn. Họ tức tốc triển khai kế hoạch, triệu tập anh em. Hấn lấy áo khoát rồi quay sang Wind và King:

- Mọi việc nhờ hai cậu!

- Ok. - cả hai đồng thanh.

Hấn lấy mô tô phóng đi. Cát Chi và Khả Di đòi theo nhưng Wind ngăn cản vì chuyện này rất nguy hiểm. King và Wind trang bị súng và đạn. Tập hợp gấp các anh em và chuẩn bị lên đường. Cát Chi vội chạy lên phòng xách xuống một cái vali nhỏ. King ngờ người chẳng hiểu chuyện gì. Trong chiếc vali ấy gồm một chiếc máy tính xách tay loại siêu nhỏ và tối tân nhất, một vài cái đĩa mềm, vài bộ đàm và một số thiết bị định vị. Ba người mất mớ to hết cỡ đang nhìn cái người ở trước mặt. Cát Chi khởi động máy tính và đeo micro có tai nghe vào. Tay cô làm việc trên máy vì tính với tốc độ chóng mặt. Trông Cát Chi nghiêm chỉnh hơn hấn. Cát Chi hỏi trong khi mắt vẫn dán vào laptop:

- Lần này phải nhờ đến Khả Di! Anh Wind trang bị súng cho Khả Di đi!

Wind bảo thuộc hạ chuẩn bị thêm súng và đạn cho Khả Di. Cát Chi tiếp:

- Ba người đeo bộ đàm và gắn tai nghe vào!

Lập tức họ nhận được mấy bộ đàm từ Cát Chi. Cô tiếp:

- Em đã hack tất cả hệ thống camera của lãnh địa Thổ Long Bang rồi. Bộ đàm của ba người được nối với micro của em, em sẽ hỗ trợ mọi người từ xa.

Cô quay màn hình máy tính sang ba người:

- Đây là bản đồ lãnh địa Thổ Long Bang, muốn đến nhà kho phải vượt qua biệt thự của Đường Đông Khanh. Nơi đây được canh chừng rất nghiêm ngặt và lực lượng ở đây rất hùng mạnh. Biệt thự có 4 tầng, mỗi người phụ trách một tầng. Phải cố gắng hạ những tên lính gác thật nhanh. Ở mỗi hành lang đều có camera nên mọi người phải chờ chỉ thị của em rồi hãy hành động. Giờ thì ba người đi được rồi. À em quên mất, mọi người cầm lấy cái này!

Cát Chi đưa cho ba người một tuýp kẹo cao su và ba cây súng hơi đồ chơi. Ba người không hiểu nhưng cũng nhận lấy. Cát Chi tiếp tục lạch cạch với bàn phím máy tính và nhắc nhở:

- Cô gắng hết sức cẩn thận nha!

Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Cát Chi, cả ba người không khỏi giật mình. King túa mồ hôi nhìn Cát Chi:

- Thực sự em là ai??

Cát Chi nháy mắt tinh nghịch:

- Khi nào xong xuôi em sẽ giải thích sau nha!

.....hết chap 31....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nguy hiểm cận kề (phần đầu)

.....

Ba người cùng với vài trăm anh em lên đường. Tất cả đều là sát thủ đã qua đào tạo và đều mang súng. Cát Chi thì vẫn cận kề bên máy vi tính làm việc hết công suất.

Hắn ngừng trước cổng biệt thự của Đường Đông Khanh, cánh cổng được kích hoạt và mở ra. Thuộc hạ của Chấn Hàn đưa hắn đến nhà kho bằng một con đường khác ngắn hơn.

"Rầm"

Hắn đập tung cánh cửa, Chấn Hàn đã đứng sẵn ở đấy nhếch mép với hắn:

- Chào mừng mày đến với lãnh địa Thổ Long Bang!!!

- Nhóc đâu? - Hắn đáp ngắn gọn.

Chấn Hàn ra lệnh cho thuộc hạ dắt nó ra. Vừa thấy nó, hắn không kìm nổi lo lắng khi thấy má nó đỏ ửng:

- Em không sao chứ, Tiểu Vy?

Nó ngờ ngàng khi hắn đến đây, nó vừa khóc vừa quát:

- Anh cứ đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh đâu, đi khỏi đây mau!

Hắn trừng mắt nhìn Chấn Hàn:

- Tao phải làm gì mày mới chịu tha cô ấy?

Chấn Hàn chìa súng vào đầu nó:

- Tao muốn mày để anh em tao vận động tay chân một chút được chứ?

- KHÔNG! ĐỪNG MÀ! - Nó gào lên.

Chấn Hàn ghì súng vào đầu nó, gần giọng:

- Mày đánh trả tao sẽ bóp cò!

- Được! Tao đồng ý!

Thế là 10 tên đàn em của Chấn Hàn lao vào đánh đập hấn không thương tiếc. Nó hét lên nhưng không có tác dụng gì:

- DỪNG LẠI ĐI! ANH ẤY SẼ CHẾT MẮT! Hức...hức...

Nước mắt nó rơi nhiều vô kể khi nhìn hấn nằm dưới sàn bị người ta đánh đập. Người hấn bắt đầu xuất hiện vết thương, máu rỉ ra ở khóe miệng. Chấn Hàn ra lệnh:

- Dừng lại!

Đồng loạt 10 tên đàn em tản ra. Hấn khó nhọc gượng dậy nhìn về phía nó:

- Ngốc! Đừng khóc!

Nước mắt nó nóng hổi trên gò má. Hấn điềm tĩnh nhìn Chấn Hàn:

- Mày còn muốn gì nữa?

Chấn Hàn cười nửa miệng:

- Tao muốn Hắc Long Bang sụp đổ! Tao muốn mày phải chết!

Hấn cười khinh bỉ:

- Dựa vào mày ư?

Chấn Hàn tức giận quơ lấy thanh sắt gần đó tiến về phía hấn:

- Được rồi! Hôm nay mày phải chết!

- KHÔNG ĐƯỢC! TÔI XIN ANH! ĐỪNG..... - Nó dùng hết sức để hét.

"Bốp"

Hấn gục xuống sàn nhà, máu từ đầu chảy ra nhiều vô kể. Chấn Hàn quăng cây sắt sang một bên:

- Trói nó lại nhốt chung với con bé đó! - nói rồi Chấn Hàn nhìn sang nó - Thấy hai người yêu nhau nên cho hai người chết chung vậy!

Chấn Hàn bấm một cái nút điều khiển trên tay..

"Tít...tít...tít"

Nó xám mặt nhìn Chấn Hàn:

- Tiếng này....chẳng lẽ là...bom!

Chấn Hàn nhìn nó cười thích thú:

- Em lại nói đúng nữa rồi đấy! Minh chơi một trò chơi nhé! Nếu trong vòng một tiếng nữa không ai kịp cứu ba người thì chuyện gì xảy ra chắc em sẽ đoán được nhỉ?

Tên đàn em vứt hấn vào người nó rồi cùng Chấn Hàn bỏ đi. Cánh cửa nhà kho khép lại nhưng cánh cửa tử thần đang dần hé ra. Bên kia tường là Rose đang mê man chưa tỉnh lại. Nó phải làm sao đây???

King, Khả Di và Wind đã đến trước cổng. Wind nói vào bộ đàm:

- Làm sao để mở cổng hả Cát Chi?

Bên kia đầu dây vang lên tiếng Cát Chi:

"Mọi người lui ra! Em sẽ mở cổng bằng hệ thống kích hoạt."

Thế là cánh cổng nhanh chóng được mở ra. Wind phân công rồi hỏi Cát Chi:

- Tiếp theo làm gì?

"Đợi em một lát"

*Chú ý: Trong "..." là lời thoại của Cát Chi nha các bạn.

Do cả ba bộ đàm được nối với micro của Cát Chi nên cô trực tiếp phân công:

"Khả Di biết leo tường đúng không? Cậu dùng các vật dụng trong cốp xe tớ đã để sẵn leo lên tầng ba nha."

- Ồ được rồi! - Khả Di gật đầu rồi chạy đi lấy dây.

"Chồng à! Em giao cho anh tầng hai, lang can khá thấp nên không cần dùng dây! Cần thận anh nhé!"

Cát Chi ngọt ngào làm King chờ người gặt đầu cái rụp:

- Ồ ờ anh biết rồi! Vợ ỉu!

"Anh Wind dẫn theo anh em tấng công tấng dưới nha! Cố lên"

- Ok anh biết rồi!

"Mọi người khẩn trương lên, nếu không Tiểu Vy và anh Dragon Lee sẽ gặp nguy hiểm mất! Mọi người có biết vì sao thiết bị định vị trong chiếc nhẫn của nó không?"

- Tại sao? - cả ba đồng thanh.

Cát Chi phán tiếp một câu làm cả ba chết điếng:

"Bởi vì gần chỗ cậu ấy có một vật gây nhiễu sóng, hình như là kích nổ từ xa, em nghi ngờ đó là bom."

- Cái gì????

Wind mở to mắt, miệng há hốc. King hỏi:

- Em có truy ra là còn bao nhiêu thời gian nữa không?

"Ưm còn khoảng 40 phút"

Khả Di ngâm ngùi nhìn Wind:

- Anh à! Cần thận nha!

Wind ôm lấy cô, hôn lên tóc cô:

- Em cũng vậy nhé Khả Di! Anh yêu em!

"Stop! Thôi dừng cái đi! Đóng phim Hàn Quốc à? Mau làm việc đi!"

Mọi người tức tốc tản ra. Ba người theo khu vực mà Cát Chi phân công. Số anh em thì tán công chính diện. Cô nàng Khả Di quăng dây và nhanh nhẹn leo lên tầng thứ 3. Khi đã yeen vị trên nền đất, cô nói vào bộ đàm:

- Phải làm gì tiếp theo?

"Có hai tên đang chuẩn bị rẽ sang hướng của cậu. Gắn bộ phận âm thanh vào súng để tránh kinh động vào những tên khác."

Cô nhẹ nhàng nép vào góc tường tra bộ phận *** thanh vào và chờ đợi.

"Cộp...cộp...cộp"

Tiếng bước chân của bọn chúng làm cô thấy căng thẳng, cô vỗ nhẹ ngực để tự trấn an mình. Cô hít một hơi thật sâu.

"Chúu...chúu"

Hai tên ấy té phịch xuống đất, Khả Di thở phào nhẹ nhõm.

Về phần King, anh leo lên cái cây bên cạnh tầng hai. Định nhả sang thì Cát Chi ngăn lại:

"Khoan đã! Có hai tên đang đến, anh cẩn thận!"

King nép vào tán cây và móc súng tra bộ phận hãm thanh vào. Anh mỉm cười tự tin, anh nhanh chóng tặg ổi tên một phát rồi nhảy sang tầng hai.

Còn Wind, anh dẫn theo Luân và Phi tiến vào tầng dưới. Cát Chi bảo:

"Anh có mạng lựu đạn cay chứ?"

- Ok đây rồi! Sao hả em?

"Căn phòng cách anh khoảng năm bước chân là phòng của mấy tên lính gác đấy! Anh biết phải làm gì rồi chứ?"

- Cảm ơn em!

Anh khoát tay ra hiệu cho Luân và Phi đến hai cái cữ sổ. Anh tháo ngòi ném lựu đạn vào trong đồng loạt cùng Luân và Phi giữ chặt cửa. Không tên nào có thể thoát ra ngoài hay hít thở gì. 10 tên vệ sĩ ngất xỉu không sót một tên. Xem ra Wind là người thành công mỹ mãn nhất. Các bạn đang đọc truyện tạo

Cả ba tiếp tục hạ gục những tên còn lại trên chặng đường của mình theo chỉ thị của Cát Chi. Cô hối thúc:

"Chỉ còn 20 nữa thôi! Nhanh lên mọi người!"

Cả ba dùng hết sức giải quyết nốt những tên còn lại và tiến lên tầng 4. Trong khi King và Wind đang chạy gấp rút lên chỗ Khả Di thì cô vẫn chỉ mới được 3/4 đoạn đường. Khả Di đang cầm đầu chạy về phía trước thì nghe Cát Chi hét lên:

"Khả Di! Dừng lại ngay!"

Khả Di lập tức thối lui nhưng theo quán tính, cô vẫn lao đến phía trước và đâm sầm vào một người to con.

"Cẩn thận!" - Cát Chi lại hét lên.

"Rầm!"

Wind vừa chạy vừa hỏi:

- Cát Chi, xảy ra chuyện gì vậy? Khả Di bị sao?

"Anh và King nhanh lên! Khả Di đã chạm mặt Kevin rồi!"

- Kevin sao??? - hai người đồng thanh.

*Kevin: 23 tuổi là sát thủ chuyên nghiệp kiêm vệ sĩ thân tín của Đường Đông Khanh. Giỏi võ, ra tay rất tàn ác không kiên nhẫn bắt kì ai.

Nghe đến cái tên Kevin, hai anh lo lắng tăng tốc, hy vọng là không có gì đáng tiếc xảy ra.

Về phần Khả Di, cô lấy li bì bình tĩnh ngồi dậy. Điều đập vào mắt cô trước tiên là gương mặt đẹp trai nhưng đằng đằng sát khí đang nhìn cô.

- Cô là ai?

"Dừng đôi co với hắn! Cố gắng thoát thân đi Khả Di!"

Khả Di nghiêng rằng:

- Dừng nói nhiều!

Nói rồi cô xông vào tấn công Kevin, Kevin không hề hấn gì và khóa tay cô từ phía sau, thì thầm:

- Cô là người của Hắc Long Bang đúng chứ? Tôi không quen đánh con gái nhưng tôi không thể nhân nhượng cho cô được!

Kevin xô mạnh Khả Di té xuống đất, cô bắt đầu cảm thấy hoang mang.

"Đừng lo! Anh Wind sắp đến rồi cố gắng cầm cự nhé Khả Di!" - Cát Chi cũng lo lắng không kém nhưng cố lên tiếng trấn an Khả Di.

Khả Di tiếp tục tấn công nhưng Kevin nhanh chóng né đòn và tát mạnh vào mặt khiến cô ngã xuống đất. Máu đã rỉ ra ở khóe miệng. Kevin móc súng ra chĩa thẳng về phía cô và lên đạn. Mặt Kevin vẫn không chút cảm xúc:

- Tôi nghĩ tình cô là con gái nên cho cô chết nhẹ nhàng vậy.

Khả Di nhắm mắt chờ đợi cái chết, trong lòng không ngừng gọi tên Wind: "Chí Phong à! Em sợ lắm!"

"Cạch"

Kevin lên đạn.

"Bật"

King nhào đến ôm Kevin té nhào xuống đất. Cây súng Kevin văng ra xa. Wind chạy đến ôm Khả Di vào lòng:

- Không sao! Anh đến rồi!

Khả Di sợ đến chảy cả nước mắt hai tay bấu chặt lấy Wind. Hai người ôm nhau như chưa từng được ôm.

"Phịch"

King té nằm sải lai trước mặt làm gián đoạn chuyện tình rò men tịc của hai người.

- Kevin đánh gần chết rồi nè! Ồ ĐÓ MÀ ÔM! - King mắng rồi ôm bụng.

Wind giật mình, Khả Di buông anh ra và bảo:

- Anh đến giúp King một tay đi!

Wind vào trận và những màn võ Karate đẹp mắt diễn ra, lại thêm King tiếp sức. Người ta nói hai đánh một không chột cũng què là đúng. Kevin nhanh chóng bị hạ gục và bị trói lại. Cát Chi ra lệnh:

"Mau đến tầng 4 nhanh lên mọi người!"

.....hết chap 32.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nguy hiểm cận kề (phần cuối)

.....

Cả ba người tức tốc chạy lên tầng bốn, Cát Chi bảo căn phòng cuối hành lang là phòng của Đường Đông Khanh. Cả ba đang tiến về phía đó thì Cát Chi ngăn cản

"Dừng lại!!!"

- Có chuyện gì vậy? - Wind thắc mắc.

"Trước phòng ông ta có hệ thống bẫy tự động. Chỉ cần chạm vào các tia lazer thì những cái bẫy sẽ hện ra."

- Vậy mình làm sao hả vợ? - King hỏi.

"Anh lấy kẹo cao su ra nhai đi"

- Giờ này hả? - King ngạc nhiên.

"Nhanh đi mà!"

King không hiểu chuyện gì nhưng cũng làm theo.

"Bây giờ thì lấy bả kẹo cho vào khẩu súng hơi!"

- Xong rồi!

"Ồ phía cuối hành lang có một cái công tắc màu đỏ trên tường, anh nhắm đường để trật nhé!"

King bắn không dịch một li nào, Khả Di thắc mắc:

"bắt"

"tít...tít...tít"

- Sao mình không dùng súng thật luôn hả Cát Chi?

"Úm vì đạn được làm bằng chì nên tia lazer sẽ nhận dạng được nhưng còn kẹo cao su thì không."

- Oa! Vợ yêu giỏi quá! - Hai mắt King sáng lên ngưỡng mộ.

"Được rồi! Mọi người đến trước phòng đi nhưng đừng dùng tay mở cửa!"

Wind hỏi khi cả ba đã đứng trước cửa phòng:

- Giờ làm sao để mở cửa đây?

"Trên tay cầm có điện đẩy! Anh Wind dùng chân phá cửa nhé!"

- Nếu thuộc hạ của ông ta hoặc ông ta vô tình cầm vào thì sao? - King hỏi.

"Họ đều mang găng tay mà! Chồng ngốc thế!"

Khả Di gật gù:

- Đúng là lúc này Kevin có mang đấy!

Wind giờ chân lên thù thế.

"Rầm"

Cánh cửa bay tuốt vào trong. Tên cáo già đang ngồi nơi bàn làm việc cười đắc ý, sau lưng là 20 tên cận vệ mặt hầm hầm.

Cả ba định xông vào cho cái đám ấy một trận thì Cát Chi nhắc nhở:

"Đừng vội! Trong phòng có thiết bị bẫy tự động giống bên ngoài đấy!"

Đường Đông Khanh cười rạng rỡ:

- Chào mừng các siêu anh hùng! Đến đây cùng nói chuyện nào!

Wind nhếch miệng:

- Thôi cái điệu bộ đó được rồi!

"Mọi người vô hiệu hóa hệ thống ấy bằng cách lúc này đi."

Kính nhai kẹo làm Đường Đông Khanh ngạc nhiên hết cỡ. Ông ta cười nham hiểm:

- Các cô cậu xông vào đây làm loạn mà còn bình tĩnh như thế kia ư?

King bắn một phát trúng ngay cái công tắc trong góc tường.

"Tít...tít...tít"

Đường Đông Khanh thay đổi nét mặt:

- Chúng mày khá lắm! Xử chúng nó đi!!!

Thế là 20 tên thuộc hạ móc súng chĩa vào ba người mà bóp cò.

"Đoàng...đoàng...đoàng"

Nhanh như cắt, ba người lăn lộn rồi nép vào góc lấy súng ra bắn trả. Mỗi người hai cây súng đầy đạn xả vào bọn kia. King là thiên tài bắn súng nên viên nào của anh cũng phải khiến một tên ngã xuống. Anh hạ được hơn 12 tên. Cuộc đọ sức giữa hai bên diễn ra và xác người nằm ngổn ngang trong phòng. Đường Đông Khanh vẫn ngồi đó như không có gì xảy ra. Wind phát giác thấy súng của Khả Di hết đạn, cô đang bối rối nạp đạn vào súng. Một tên đang hướng họng súng về phía Khả Di, Wind lập tức nhào đến đỡ lấy viên đạn đó cho cô và thuận tay bắn trả. Cuối cùng trận chiến cũng kết thúc, Khả Di rung rung nước mắt:

- Anh không sao chứ?

- Không sao đâu! Chỉ gim trúng cách tay thôi! - Wind cười.

Cả ba đứng dậy đối mặt với Đường Đông Khanh. Ông ta đã xám ngoét mặt giận dữ nhìn cả đám thuộc hạ đã bị hạ gục nằm dưới đất:

- Đúng là lũ ăn hại!

- Tôi nghĩ ông nên đầu hàng! - King nói.

- Còn lâu. - Đường Đông Khanh cười nham hiểm.

- Định giờ trò gì đây? - Khả Di nhướn miệng.

Ông ta giờ ngón tay ấn cái nút màu xanh trên bàn miệng cười đắc thắng.

"Tít"

Không có phản ứng. Nụ cười trên miệng ông tắt ngấm và thay vào đó là gương mặt sượng ngắt. Ông ta vội ấn thêm vài cái nữa nhưng vẫn không hiện tượng. Ông túa mồ hôi ả liên tục. Cả ba khoải chí khoanh tay đứng xem ông ta làm trò khi. Màn hình tivi trên tường hiện lên hình ảnh một cô gái đội mũ lưỡi trai màu đen, vành nón thêu hai chữ CC bằng chỉ trắng. Cô ta có mái tóc nâu được uốn thành những lọn nhỏ và đang đeo tai nghe có micro. Cái nón che gần hết khuôn mặt chỉ lộ được làn môi hồng đang nhếch miệng cười khẩy:

- Sao? Vận hành không được đúng không?

Đường Đông Khanh tức giận quát lên:

- Mày là ai?

Cả ba cùng hướng mắt về phía màn hình tivi. Cô gái lại nhếch miệng tạo nên một đường cong tuyệt đẹp:

- Sao mau quên thế? Chỉ mới hai năm không gặp nhau thôi mà!

Đường Đông Khanh như chợt nhớ chuyện gì đó, ông lấp bắp:

- Cô...cô...là...nữ hoàng..hack...hacker CC!

- Ông bắt đầu thông minh ra rồi đấy! Hình như hai năm trước tôi đã từng ghé thăm ông một lần!

Ba người tròn mắt mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

- Mái tóc này trông quen quá! - Khả Di.

- Mình nghe giọng nói này ở đâu rồi thì phải! - Wind.

- Làn môi đó.... - King.

Cuối cùng, cả ba đều thốt lên:

- Chẳng lẽ là.....

Đường Đông Khanh cười chua chát:

- Tôi không ngờ cô lại đến đây một lần nữa!

- Ông dùng thủ đoạn dơ bẩn chiếm đoạt biết bao nhiêu công ty hại họ đổ nợ, gia đình lâm vào bế tắc. Hai năm trước tôi đã từng cảnh cáo ông nhưng ông vẫn chứng nào tật nấy. Giờ là lúc ông phải trả giá, đàn em của ông đã bị chế ngự tốt nhất là ông nên đầu hàng để tránh mất mạng.

Đường Đông Khanh khụy xuống đất, ông cười nhạt như tự chế nhạo bản thân:

- Không ngờ Đường Đông Khanh ta lại có ngày bị một con nhóc miệng còn hôi sữa hạ gục mà không động đến một chút sức lực.

King ra lệnh cho đàn em trói ông ta lại và dắt ra ngoài. Màn hình tivi tắt phụt và giọng nói Cát Chi vang lên trong bộ đàm:

"Nguy rồi! Mọi người mau đến nhà kho, chỉ còn 8 phút thôi!"

Cả ba lại chạy thục mạng đến đấy, mong sao quả bom đừng vội nổ.

Hắn đang dựa đầu vào vai nó, máu chảy ra làm cả vùng vai nó lem luốc toàn là một màu đỏ. Nó nói trong nước mắt:

- Anh à! Anh tỉnh dậy nhìn em đi! Đừng ngủ mà! Em sẽ ngoan không bỏ đi thế nữa đâu! Hức...hức...

Hắn thều thào:

- Em đừng khóc! Anh xin lỗi!

Nó lại khóc nhiều hơn. Thấy hắn đầy vết thương, lòng nó đau quặn quại. Nó quay sang Rose:

- Rose! Rose!

Phải một lúc sau, Rose mới cựa quậy và từ từ mở mắt. Rose thấy hắn đang chảy máu thì không khỏi lo lắng:

- Anh bị sao vậy?

Hắn thờ yếu ớt trên vai nó. Nó nhìn sang cái gầm bàn gỗ bên cạnh, chỉ ba phút nữa thôi nó và hắn sẽ được đoàn tụ bên ba mẹ. Sự sống của ba người đang bị đe dọa trầm trọng bởi những tiếng tí tí từ trần. Nó không biết nên làm gì bây giờ nữa.

"Rầm"

Wind dùng chân phá cửa, anh ôm chỗ tay bị trúng đạn chạy đến chỗ của nó và hắn:

- Không sao chứ?

- Anh đưa anh ấy ra ngoài giúp em mau lên! Làm ơn!

Do bị thương nên Wind cời trói khá chậm chạp, máu ở tay anh ngày một nhiều. Nó khiến anh thấy buốt và mất dần sức lực. Anh nghe nó nói vậy thì không suy nghĩ gì thêm và diu hắn ra ngoài. Nếu cố gắng cời trói cho từng người thì e rằng cả đám sẽ chết chung mất. Khả Di và King đang đánh nhau với Chấn Hàn. Vừa đặt hắn xuống đất, hắn cố dùng chút sức lực còn lại thốt lên:

- Ma...mau..vào...cứu...cô ấy!

Wind vừa quay sang thì:

"Bùm...âm...âm"

Wind nhào đến che chắn cho hắn khỏi những mảnh vụn văng tung tóe. Khả Di và King đứng hình tại chỗ. Tiếng nổ vang vọng khắp nơi. Mặt hắn trở nên vô hồn, King và Khả Di cũng vừa chạy tới.

- Cô ấy....cô ấy....đã ra ngoài rồi đúng không? - hắn hỏi trong vô thức.

- Tớ xin lỗi! Thực sự xin lỗi! - Wind cúi đầu với hắn.

- TẠI SAO KHÔNG CỨU CÔ ẤY TRƯỚC HẢ???? - hắn hét lên và một giọt nước mắt đồng thời lăn dài trên má.

- Nhóc bắt bằng mọi giá phải mang cậu ra trước! Tớ... - Wind buồn xoa.

Hắn gào lên:

- Tớ phải đi cứu cô ấy! - Hắn bỏ dậy nhưng King ngăn lại.

- Cậu đừng có như vậy được không? Sự thật thì nhóc đã chết rồi!

Khả Di khóc nức nở gục đầu vào vai Wind, cô trách bản thân vô dụng vì không cứu được bạn mình. Bên kia Cát Chi cố che tiếng nấc, cô nghe lắm mà phải không? Nó không chết, nó không thể chết như vậy được.

- KHÔNG! KHÔNG!..... - hắn hét lên rồi bất tỉnh vì mất quá nhiều máu và sức.

Mọi người tức tốc đưa hắn vào bệnh viện..

.....hết chap 33.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cái kết!

.....

*2 ngày sau:

Hắn mơ màng tỉnh dần sau cơn mê, hắn cũng không biết là mình đã hôn mê bao lâu. Xung quanh toàn một màu trắng toát. Hắn cố nhớ lại mọi chuyện, cố gắng bứt dứt hết tất cả những sợi dây rồi leo xuống giường. Đầu hắn đau lắm nhưng lòng hắn còn đau hơn. Nó đau rồi? Hắn phải đi tìm nó.....

- Nằm xuống đó!

Tiếng ai vậy? Phòng này có người sao? Hắn quay lưng lại, hắn có nhìn lầm không? Người mặc bộ quần áo bệnh nhân đang ngồi trên ghế sofa đó chẳng phải là nó sao? Hắn mặc kệ vết thương đang đau mà chạy đến ôm chầm lấy nó, ôm đến mức nó suýt ngẹt thở. Giọng hắn run run:

- A...anh có đa...đang nằm mơ không?

Nó nhéo thật mạnh vào hông hắn làm hắn phải la lên:

- Á! Đau anh...

- Vậy thì chắc hong phải mơ đâu! - nó cười tinh nghịch.

Hắn buông nó ra đối mặt với nó:

- Kể anh nghe đi! Làm sao em có thể thoát khỏi đó?

Hắn vòng tay qua eo nó kéo nó vào người, nó cũng lấy tay câu cổ hắn âu yếm. Nó bắt đầu kể lại ngày hôm đó.

*Flashback:

Mồ hôi nó đổ ướt cả tay, nhờ vậy nên sau khi Wind diu hắn đi thì nó cũng tự cời trói xong. Nó chạy sang chỗ Rose cời trói cho cô nàng. Rose hất tay:

- Tôi không cần! Cô đi đi!

Nó vẫn ngoan cố cời trói mặc kệ cô vùng vẫy. Nó đổ mồ hôi nhìn thời gian trên quả bom, không còn lâu nữa đâu. Rose bật khóc:

- Tôi là một đứa con gái xấu xa! Cô để tôi chết đi!

Nó nhanh tay cời trói và mắng:

- Cô không được chết khi tôi chưa cho phép!

Rose nghẹn ngào:

- Tại sao tôi hại cô như vậy mà cô còn tốt với tôi chứ?

- Bởi vì tôi là Nguyệt Tiểu Vy! Đi thôi!

Nó nắm tay Rose kéo đi, cô nhìn nó cười trong nước mắt. Nhìn lại chỉ còn 30 giây cuối cùng thôi nhưng phải băng qua một căn phòng mới đến cửa ra vào. Cả hai đều đang yếu sức nên chắc không kịp mất. Nó nảy ra ý định phá cái cửa sổ bên cạnh. Nếu như không phá nổi thì cả hai phải chết. Rose nhìn nó gật đầu. Nó đứng thủ thế rồi tung một cước bằng tất cả sức lực còn lại. Cánh cửa sổ bay mất tiêu. Cả hai nắm tay nhau cầm đầu chạy như bay. Nó cần đến:

- Sau khi ra khỏi đi đếm từ một đến ba thì nằm xuống nhé!

Cả hai chạy hết tốc lực về phía bụi cây sau khi đã thoát khỏi căn nhà.

- 1.....2.....3!

"Bùm...ùm...ùm"

Nó và Rose nhào tới phía trước. Cả hai không sao cả nhưng nó bị kiệt sức nên ngất xỉu. Rose lập tức đưa nó vào bệnh viện.

.....end flashbasck.....

Hắn nhìn nó trách móc:

- Sao em lại chịu đựng thế hả? - hắn lấy tay sờ má nó - Nếu em lên tiếng thì đã không sao rồi?

- Tại em giận anh thì lên tiếng làm gì?

Hắn nhìn nó cười triu mến, nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai làm cho tim nó đập loạn xạ. Hắn ôm nó vào lòng mà thủ thỉ:

- Cảm ơn em!

- Tại sao?

- Vì đã không rời bỏ anh.

Nó tựa đầu êm ái lên cái lồng ngực vững chắc ấy, nở nụ cười hạnh phúc. Hắn lại nhìn nó, nhìn một cách tha thiết. Một nụ hôn bất chợt nhẹ nhàng đặt lên môi nó. Cả hai đang đắm chìm trong hạnh phúc thì:

"Rầm"

Cánh cửa phòng mở tung và theo đó là 7 tên nhiều chuyện té nằm chồng lên nhau. Người nào người nấy xoa lưng, xoa mông mà rên rĩ. Ánh mắt của hắn sắc hơn dao quét qua từng người làm cả bọn vừa cười ngố vừa cầu nguyện. Rose đánh trống lảng:

- Hôm nay thời tiết đẹp quá ha!

Đám mây đen ùn ùn kéo đến trên đỉnh đầu của hắn. Cả bọn nuốt nước bọt cái ực, Cát Chi giải vây:

- Tiểu Vy! Tớ đến thăm cậu nè!

Hắn vẫn không đổi thái độ mà trừng trừng con mắt nhìn cả bọn nằm mỗi người một dáng trên sàn nhà. King thì thào:

- Tớ đếm từ 1 đến 3 ai không chạy thì bỏ mạng ráng chịu đấy!

Hắn quát lên làm cả bọn dựng cả lông gà, lông vịt:

- MÁY CẬU RÌNH VẬY MÀ COI ĐƯỢC HÀ???????

Hàn Quân rối rít:

- Sorry Bang Chủ! Ngài là người lớn rộng lượng không chấp nhất kẻ nhỏ! Xin ngài thứ lỗi!

Cả bọn đứng lên sắp hàng ngang đồng loạt cúi đầu tỏ vẻ ăn năn. Nó cười xuê xoa:

- Thôi bỏ qua đi anh!

Hắn đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn cả bọn:

- Nề tình nhóc tớ không truy cứu nữa đấy nhé!

Cả bọn đồng thanh:

- Tạ ơn Bang Chủ!

Cả bọn xúm xích lại hỏi han nó mà không ai thèm hỏi han hấn trong khi hấn bị thương nặng hơn nó. Nó nhìn Wind thắc mắc:

- Sao anh lại mặc đồ bệnh nhân?

Khả Di câu tay Wind:

- Anh ấy bị trúng đạn ấy mà!

Hấn lên tiếng:

- Hôm ấy ba cậu giỏi lắm! Cho tớ cảm ơn!

King, Wind và Khả Di đồng thanh:

- Không chỉ có bọn tớ thôi đâu!

Cát Chi giật bắn người, quay sang cười gượng:

- Mọi...mọi người nó...nói vậy là sao?

- Mau khai thật đi! Thực ra cậu là ai? - Khả Di hắng giọng.

- Há???? - Quân và San đồng thanh.

- Tớ...thì...tớ...là Cát Chi! - Chi lấp bắp.

King nhíu mày:

- Nếu em chỉ đơn giản là Cát Chi thì không thể sử dụng vi tính thành thạo như vậy và lại còn nắm rõ lãnh địa Thổ Long Bang trong lòng bàn tay nữa!

- Hôm ấy trông em nghiêm túc và rất chuyên nghiệp! - Wind.

- Mọi người biết nữ hoàng Hacker CC chứ? - hấn lên tiếng - Người mà làm cho giới kinh tế lẫn chính trị đều sợ hãi ấy.

Hàn Quân khoanh tay:

- Tớ biết! Người đã từng làm cho 30 công ty làm ăn phi pháp sụp đổ chỉ bằng một thao tác enter trên máy tính.

Khả Di cũng bàn bạc sôi nổi:

- Ba em từng nói những kẻ làm chuyện dơ bẩn trong giới chính trị khi nghe đến cái tên CC thì chỉ có nước từ chức.

- Mọi thông tin về cô ta FBI còn không thể nào điều tra được nên danh tính cô ta vẫn còn là một ẩn số. - San San bảo.

- Cái kẻ đã làm trái đất chao đảo đang hiện diện ở đây! - hấn tóm gọn.

- Chẳng lẽ là..... - cả bọn đồng thanh.

Mọi ánh mắt đổ dồn về Cát Chi. Bây giờ cô không nói một tiếng nào chỉ cúi mặt.

- La...là cậu sao? - nó hỏi.

Cô ngước mặt lên cười vô tội:

- Yes! It's me!

- TRỜI!!!! - lại đồng thanh.

Rose sững sốt đến cực độ:

- Không ngờ nữ hoàng Hacker CC chỉ mới 17 tuổi!

Cả bọn nhìn Cát Chi như sinh vật lạ. Hấn căn dặn:

- Không ai được hé nửa lời, nếu không Cát Chi sẽ gặp nguy hiểm đấy!

7 người gạt đầu cái rụp. Nó lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng:

- Nè, chơi với nhau từ nhỏ đến giờ cậu có thả virus vào người tớ không đó?

Nguyên phòng bệnh cười rộ lên vui vẻ. Bác sĩ phải vào phòng dẹp loạn:

- Các cô cậu giữ im lặng giúp!

Ông bác sĩ già đôn hậu nhìn hấn:

- Vết thương khá sâu nên cậu phải nằm ở đây theo dõi vài ngày! Đây là thuốc của cậu!

- Cảm ơn! - hấn đáp cộc lốc.

Mọi người ra lại tiếp tục nói chuyện rôm rả. Căn phòng tràn ngập tiếng cười. Nhưng đầu đó vẫn còn có những ánh mắt buồn chất chứa dòng tâm sự không thể nói ra.

.....hết chap 34.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lại phải rời xa!!!

.....

*2 ngày sau:

Hấn vẫn phải ở trong bệnh viện và nó thì ngày đêm túc trực bên hấn. Bây giờ đêm đã khuya nên hấn đã ngủ, nó thì vẫn thức ngồi bên giường bệnh của hấn. Bỗng nó nhận được tin nhắn từ Rose:

Rose: Ra ngoài gặp tôi một lát được không?

Nó rón rén đi ra khỏi phòng. Rose đang ngồi trên ghế đá, bên cạnh là cái vali to đùng. Ánh mắt Rose đượm buồn.

- Có chuyện gì vậy? Sao khuya thế? - nó vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế đá.

Rose cười tươi nhìn sang một bên nhường chỗ. Nó chỉ vào cái vali:

- Là sao?

Rose cười buồn:

- Một lát nữa tôi sẽ lên máy bay để trở về Mĩ.

- Sao chị đi gấp vậy?

- À tôi phải tiếp tục học để lấy bằng bác sĩ!

- Chị lên đường bình an nhé!

Nó cười hồn nhiên làm Rose chạnh lòng:

- Tôi...tôi...xin lỗi! Tiểu Vy!

- Tôi đã quên mấy chuyện đó từ lâu rồi! *lại cười*

Cả hai im lặng hồi lâu, bỗng cô nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Tôi phải đi đây!

Nó cũng đứng dậy:

- Tạm biệt chị!

Rose ôm nhẹ lấy nó, thủ thủ:

- Cô thật sự xứng đáng với ngôi vị chính thê! Sống thật hạnh phúc nhé!

Rose quay lưng bước đi trong khi nó vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Cô nhường hạnh phúc lại cho nó sao? Nó vẫy tay cho đến khi xe cô đi khuất rồi trở về phòng ngủ. Về phần Rose, cô ngồi trên xe mà nước mắt lăn dài.

"Tiểu Vy, Dragon Lee! Chúc hai người hạnh phúc!"

Ngày hôm sau, hấn xuất viện về nhà. Bà quản gia nấu không biết bao nhiêu là món. Đây cũng được coi là bữa tiệc tiễn Hàn Quân đi. Họ ăn uống nói chuyện đến tận khuya. Sau gần cuối truyện mà ra đi tùm lum hết vậy ta?

*3 ngày sau:

Tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ ở sân bay để tiễn Hàn Quân duy chỉ còn thiếu San San. Hàn Quân mong ngóng mãi rồi nhìn đồng hồ:

- Đến giờ rồi! Minh đi đây! Mọi người ở lại giữ sức khỏe nha!

Hấn bắt tay với Hàn Quân:

- Chúc cậu thành công và sớm trở về!

- Cho tớ xin lỗi vì những việc mà ba và anh tớ đã gây ra! - Quân cúi đầu.

Nói rồi anh kéo vali về phía cổng soát vé. Mọi người cùng nhau quay về.

"Bộp"

Một cô gái mặc quần jean, áo khoác ngoài. Cô ta đội mũ lưỡi trai và đeo một cái kính mát báng to che gần hết gương mặt. Cô kéo vali bước đi một cách gấp gáp nên đụng trúng nó.

- Ô xin lỗi cô có sao không? - cô ta rồi rít.

Nó lắc đầu, cô ta vội vàng quay đi. Cả đám nhìn cô ta với ánh mắt cực kì khó hiểu.

*1 năm sau:

Hôm nay là ngày tựu trường trung học. Một năm trước San San bỗng dưng chuyển trường gấp làm tựu nó buồn xoa. Ba người bạn hấn thì chẳng thấy gì là hứng thú vì họ đã có bằng đại học lâu lắm rồi.

*Tại nhà hấn:

Nó ngả người ra ghế sofa reo lên:

- Từ nay sẽ không còn đi học nữa! Quá khỏe! Hehe...

Hấn khoanh tay nhìn nó:

- Nhớ hôm nay là ngày gì không?

Nó đưa cái mặt ngây ngô nhìn hấn:

- Ngày gì nhỉ?

- Ai mà là chủ nợ của em chắc lời to lắm nhỉ?

- À thì ra là ngày hết hạn hợp đồng! Vậy em chuyển về nhà em đây! - nó hí ha hí hửng chạy lên lầu.

- ĐÚNG LẠI ĐÓ! - hấn quát lên.

Nó cười méo xệch nhìn hấn:

- Em đùa tí ấy mà!

- Em mắc nợ anh suốt đời!...Lo mà trả đi! - hấn cười nguy hiểm

- Mắc cái gì chứ?

- Ờ.... thì... tại.... - hấn bí đường nói.

- Hong có ờ thì tại mà là gì hết á.... Nhảm nhí!

Nó định bỏ lên lầu thì ông quản gia bước vào đưa cho nó lá thư.

- Thưa cô có thư!

- Dạ cảm ơn ông!

Nó bóc thư ra đọc, đọc xong mặt nó tái méc.

- Anh...anh... đọc.... giúp em!

Nó run run đưa lá thư cho hấn.

- Chúc mừng cô Nguyệt Tiểu Vy đã nhận được học bổng của đại học Hiroshita (Nhật Bản). Thời gian nhập học bắt đầu vào ngày xx tháng xx năm xxxx.

Nó nhảy cẫng lên sung sướng ôm lấy hấn:

- Em đậu rồi này! Hhiihi.....Vui quá!

Hấn vừa buồn vừa vui, cảm xúc thật hỗn độn. Vui vì nó rất thành công trên con đường tương lai còn buồn là vì sắp phải xa nó. Chưa đầy một tháng nữa là nó phải đi du học rồi..

*Trước ngày nó đi:

Nó và hấn tay trong tay cùng nhau đi dạo trong vườn, cả hai ngồi lên chiếc xích đu quen thuộc. Nó nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hấn.

- Em đi học đúng 4 năm là phải về đây! Đừng để anh phải sang tận bên ấy bắt về biết chưa? - hấn nói.

- Còn anh cố gắng quản lí Bang hội và công ty cho tốt đi! Ở đó mà nói người ta!

Hấn xoa xoa đầu nó rồi ôm nó vào lòng.

- Anh không biết bản thân sẽ chịu đựng nổi khi không gặp em không nữa! Nhóc à!

Sáng hôm sau, mọi người có mặt đầu đủ tại sân bay để tiễn nó đi. Khả Di và Cát Chi khóc bù lu bù loa. Nó ôm từng người một rồi kéo vali bước đi, mọi người nhìn bóng nó khuất sau cánh cổng rồi lâm lũ trở về. Nó bước đi mà nước mắt không ngừng rơi:

"Em sẽ nhớ mọi người nhiều lắm! Hãy sống thật hạnh phúc nha các bạn của em!"

Hấn trở về phòng với tâm trạng cũng không khá chút nào nếu không phải nói là nặng nề. Hấn vào phòng nó nằm phịch lên giường, mọi thứ vẫn vậy. Tự dưng hôm nay căn phòng lại yên ắng quá nhỉ? Sự im lặng khiến người ta chực rơi nước mắt. Có lẽ nó đã mang theo con gấu hấn đã tặng. Hấn thấy cái laptop trên bàn vẫn còn bật, hấn định tắt thì thấy có một file đang mở. Hấn nhấp vào đó và kéo ghế ngồi xuống. Một đoạn phim ngắn do nó tự quay được mở lên.

- Anh yêu à mà không chồng yêu mới phải! Hãy cố gắng hoàn thiện bản thân anh nhé. Anh hãy cười nhiều lên vì anh cười rất ư là đẹp trai! Em tin chắc rằng suốt đời này em sẽ không gặp được nụ cười nào đẹp như thế đâu. Không được tán tỉnh bất cứ cô nào đấy, em sẽ buồn lắm! Anh đã từng nói với em là anh sẽ không chịu đựng nổi nếu em đi đúng không? Em nghĩ em mới thực sự là người phải nói câu đó. Em sẽ không chắc là mình sẽ không bay gấp về nước và bấm chuông nhà anh lúc 12 giờ khuya đâu nhé. Hi hi.... Một câu cuối thôi nha: Em yêu anh nhiều lắm!

Màn hình tắt phụt, hấn cười một mình rồi xách cái laptop về phòng. Thời gian cứ thế trôi qua nhanh chóng. Hấn làm việc tất bật ngày đêm để tâm trí không phải nhớ đến nó.

Hắc Long Bang trở thành Bang hội tầm cỡ thế giới. Công ty Hắc Long ngày càng lớn mạnh và mở thêm nhiều chi nhánh. Hấn lọt vào top 10 người trẻ tuổi và giàu có nhất thế giới. Trong khi đó ở xứ người, tên tuổi của nó cũng vang danh khắp nơi: Nữ luật sư thực tập trẻ tuổi giải quyết thành công vụ tố tụng Quốc Hội Nhật Bản chỉ trong một ngày.

Wind là cổ đông lớn trong công ty của hấn và cũng chính thức trở thành Phó Bang Chủ Hắc Long Bang. King cũng trở thành Phó Bang Chủ và cùng Cát Chi đầu tư vào lĩnh vực vi tính và phần mềm. Nhờ các phần mềm do Cát Chi tạo ra và tài lãnh đạo điều hành công ty của King nên công ty của hai người nhanh chóng phát triển. Bỗng chốc cả hai trở thành tỷ phú. Về phần Khả Di, cô thừa kế tập đoàn mỹ phẩm Trương Thị của dòng họ, đây vốn là một tập đoàn lớn nên có chỗ đứng rất vững trên thế giới. Ai ai cũng có cuộc sống riêng khá thành công và hạnh phúc.

.....hết chap 35.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bang Chủ phu nhân!!!!

.....

*Đài Loan 4 năm sau:

Tại một ngôi biệt thự sang trọng có một người đàn ông đang đọc báo (nói vậy thôi chứ mới 23 tuổi à) và một người phụ nữ đang nấu ăn gần đấy (vợ thì 22). Bên cạnh là chiếc nôi có một cậu bé con siêu kute và siêu baby chỉ mới được một tuổi rưỡi.

- Anh ăn đi rồi còn đến công ty!

Vừa nói cô vừa để thức ăn sáng lên bàn cho chồng.

- Cảm ơn em! Bà xã!

Anh kéo vợ lại hôn lên môi cô. Xem ra đời sống hôn nhân của họ rất hạnh phúc thì phải.

- Dạ cô cậu chủ có khách! - người hầu vào báo lại.

Hắn tiến vào nhà với nụ cười nhẹ chào buổi sáng. Mang trên người bộ vest đen lịch lãm, giày da bóng loáng, đồng hồ hàng hiệu. Đúng mẫu người đàn ông mà phụ nữ ao ước. Vẫn mái tóc nâu style Hàn Quốc, vẫn gương mặt điển trai lạnh lùng nhưng đã cố gắng cười nhiều hơn trước. Hắn kéo ghế ngồi xuống:

- Cát Chi à! Anh có việc cần nhờ em giúp này!

Cô bung thêm một phần thức ăn ra mời hắn rồi cũng ngồi xuống:

- Chuyện gì thế anh?

- Hôm trước công ty đối tác đã trao cái đĩa mềm chứa dữ liệu dự án mới. Em giúp anh vô hiệu hóa cái đĩa ấy được chứ?

- Chuyện nhỏ! - Cát Chi nháy mắt.

- Cậu nói công ty JA ấy hả? - King hỏi. (anh cũng là cổ đông trong công ty hắn)

Hắn gật đầu, King tiếp:

- À mà nghe nói nửa tháng nữa nhóc về phải không?

Hắn mỉm cười gật đầu, Cát Chi trêu:

- Người ta không còn là nhóc nữa đâu! Em đọc báo hay tin Tiểu Vy thắng liên tiếp mấy vụ kiện trong giới chính trị bên Nhật khi còn là thực tập sinh đấy!

King trầm trồ:

- Đúng là Tiểu Vy có khác! Hay mình mời nhóc làm cố vấn pháp luật cho công ty mình hén! (ở đây nói công ty của hắn).

- Chuyện đó là dĩ nhiên rồi! - hắn.

Cát Chi xem đồng hồ rồi thông báo:

- Đến giờ rồi! Em đến công ty nha!

Cả ba chia tay nhau trước cổng. Cát Chi đến công ty CC còn hắn và King thì đến công ty Hắc Long.

*4:00 pm tại sân bay:

Một cô gái mặc váy trắng ngang gối, trên người khoát thêm chiếc áo jean. Mái tóc nâu được uốn nhẹ phần đuôi bay bồng bềnh trong gió. Cặp kính mát bản to che gần hết khuôn mặt nhưng người ta không khó nhận ra vẻ đẹp kiều sa của cô. Cô kéo vali bước đi trong ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người.

*Tại nhà hắn:

"Tính...toang"

Ông quản gia tức tốc chạy ra mở cửa nhưng khi nhìn thấy người phía sau cánh cửa, ông không khỏi ngỡ ngàng mà thốt lên:

- Cô...cô....

*Công ty Hắc Long:

Đến giờ tan ca mà hắn vẫn còn ngồi trên bàn làm việc. Tự dưng hắn thấy nhớ nó da diết, ước gì giờ này có nó bên cạnh. Hắn nhẹ nhàng ngả người ra sau ghế suy nghĩ vu vơ. Từ lần đầu cả hai chạm trán ở sân bay, nó trở thành vệ sĩ của hắn. Lần bị nó gạt đứng đợi suốt hai tiếng đồng hồ, hiền máu nuôi máu. Lần hắn chở nó trên xe mô tô. Lần đầu tiên cả hai hôn nhau rồi lần xem phim ma. Nói chung không biết bao nhiêu là lần nữa. Lần nó đỡ đạn cho hắn rồi những hiểu lầm xảy ra. Nó bị bắt cóc và cả hai đã xem chết cùng nhau. Cuộc tình của nó và hắn đã được vun đắp không biết bao nhiêu là thứ. Nước mắt có, máu cũng có....

"Cộc...cộc"

Tiếng gõ cửa làm cắt ngang những dòng suy nghĩ.

- Vào đi!

King lộ đầu vào:

- Không về hả? Hơn 8h rồi đấy!

Hắn đứng lên lấy áo vest rồi đi ra cửa.

- Ủ về thôi!

Hắn và King mỗi người đi một hướng, ai về nhà này.

Sau khi đã đỗ xe trong gara, hắn cầm cái áo vest một mình bước lên lầu. Ông quản gia chạy đến báo:

- Cậu chủ, có người gửi quà cho cậu tôi để nó trên phòng!

Hắn hơi bất ngờ liếc mắt qua lại để suy nghĩ nhưng không biết là ai. Hắn gạt đầu qua loa rồi đi lên lầu. Mở cửa phòng đưa mắt tìm kiếm nhưng chẳng thấy bất cứ hộp quà nào. Hắn lăm băm chữi ông quản gia khùng rồi bước vào phòng tắm.

15 phút sau hắn trở ra chỉ với duy nhất cái khăn tắm quấn ở thân dưới. Cơ bụng sáu múi hiện ra và những giọt nước trên tóc lăn xuống ngực trông hắn quyến rũ và menly vô cùng (tg xem xịt máu mũi). Đang định bật tivi thì bất chợt nhận ra phía ban công có bóng dáng của một người con gái, Hắn nghi hoặc hai con mắt đảo qua đảo lại, mà ư? Bậy! Hay là yêu tinh (cha này xàm). Người con gái mặc váy trắng kèm theo cái áo khoát mỏng đang đứng hóng gió bất ngờ quay lại.

Hắn sững sờ. Là nó. Hắn nhào đến ôm chầm lấy nó. Nó đẩy hắn ra và mặt đối mặt. Hắn thần thờ ngắm nó, nó xinh đẹp sắc sảo hơn trước rất nhiều. Nó quàng tay qua cổ hắn cười tươi:

- Đạo này sexy nhể? Nhớ em lắm đúng không?

Hắn siết chặt eo nó nhìn nó âu yếm:

- Nhớ muốn điên luôn ấy chứ! Sao em về sớm thế?

- Em cố gắng hoàn thành việc học một cách sớm nhất để về gặp anh nè! Em không muốn điên vì nhớ anh đâu!

Hắn cười nham hiểm:

- Là em nói nhớ anh đấy nhể!

Bất giác nó rung mình, chưa kịp phát giác đã bị hắn nhắc bông đặt lên giường. Mặt hắn kề sát mặt nó:

- Đêm nay làm chính thê của anh nhể! Hahaha....

- Áaaa! Dragon Lee anh là đồ xấu xa! Dragon Lee chết tiệt!!!!!!!!!!

*Tại một nơi khác:

Tiếng trẻ con khóc vang vọng cả một căn phòng. Trên chiếc giường bên cạnh chiếc nôi đứa bé là cặp vợ chồng trẻ đang ngủ say sưa. Người vợ lay lay chồng mình giọng ngái ngủ:

- Anh à! Con khóc kìa!

Người chồng cũng đang mê ngủ:

- Em dỗ nó đi anh buồn ngủ quá!

Người vợ gọi mãi mà người chồng không chịu thức, cô tức tỉnh cả ngủ. Thế là cô ngồi dậy đập anh một phát lọt xuống giường. Người chồng lồm cồm bò dậy thấy gương mặt đang rực lửa của vợ thì quýnh quýnh lên:

- Anh dậy! Anh dậy rồi nè!

Anh chạy đến cái nôi bế đứa bé lên đi qua đi lại. Không những nó không nín mà còn rống to hơn. Người vợ ngồi dậy bước đến bên chồng:

- Anh không làm con nín được sao?

- Anh bó tay rồi!

Người vợ nhìn đứa bé:

- Nín đi không là xoi karate nhể!

Ngay lúc đó có một người hầu gõ cửa.

- Vào đi!

- Thưa cậu có chuyện gì vậy ạ?

Người chồng nhăn nhó mặt mày:

- Ken nó khóc quài không chịu nín trong khi tôi buồn ngủ sắp chết rồi đây!

- Vậy cậu để tôi dỗ nó cho!

Sau khi giao đứa bé cho cô người đem về phòng, hai vợ chồng lên giường ngủ tiếp. Người vợ cần nhân:

- Tất cả là tại anh mà ra cả!

- Sao tại anh? - người chồng chưng hửng.

- Tại anh mới có bé Ken chứ còn gì nữa! Dương Chí Phong đáng ghét!

Mọi người biết ai rồi nhé!

*Sáng hôm sau tại nhà hân:

Ánh nắng chói chang rọi vào phòng làm nó tỉnh giấc. Nó phát giác biết mình không mặc gì trên người và cảnh tượng quần áo nằm ngổn ngang dưới đất nhanh chóng đập vào mắt nó. Quay sang bên cạnh là tên ác quỷ đang đội lốt thiên thần đang ngủ say như chết.

- Ê Dragon Lee!

Hân dụi dụi mắt vào cổ nó giọng còn say ke:

- Anh mệt lắm! Cho anh ngủ tí nữa!

Mặt nó tối sầm lại và giọng nấc đăm lên:

"Bốp"

Hân bị nó tán vào đầu một phát muốn văng hai con mắt ra ngoài. Hân ngồi bật dậy xoa xoa đầu:

- Ui da! Sao em đánh anh?

- Anh làm chuyện tội lỗi xong ngủ ngon quá ha!

Nó vớ tay lấy cái khăn quần ngang người rồi bước xuống giường. Vừa đi được vài bước thì nó khụy xuống. Hân tức tốc chạy lại đỡ nó:

- Em sao vậy?

Nó nhăn nhó:

- Đau!

Hân cười tinh nghịch:

- Anh xin lỗi! Anh bế em nha!

Hân hôn nhẹ vào má nó rồi nhấc bổng nó lên bế nó vào nhà vệ sinh. Ngày hôm đó nó thông báo cho Cát Chi và Khả Di sang nhà chơi. Cả 3 gặp nhau vui mừng không thể tả được. Cát Chi dắt theo bé Từ Minh còn Khả Di thì bế bé Ken đến nhà nó. Ba người bọn hân thì đến công ty làm việc như thường ngày. Riêng hân mỗi lần nghĩ lại cái vết tích trên giường do cả hai gây ra thì lại cười như thằng điên. Thiên và Wind cũng lấy làm lạ. Nó trở thành cố vấn pháp luật cho công ty hân. Mọi chuyện lại đầu vào đây!

.....hết chap 36.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chú Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Happy ending

.....

Hôm nay là ngày Hàn Quân và Rose về nước nè mọi người. 6 người tội nó đã túc trực ở sân bay đúng giờ hẹn có cả bé Từ Minh và bé Ken nữa. Từ phía cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông hết sức là đẹp trai trong bộ vest lịch lãm đang đẩy mở hành lí, bên cạnh là một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang đẩy chiếc xe nôi. Tên ui Hàn Quân dắt ai về vậy ta???

Hai người đó tiến về phía chỗ tội nó đang đứng. Cả bọn xém đột quy khi nhận ra cô gái đó là San San. Bọn hân thì bắt tay Hàn Quân còn tội nó thì chen lấn, xô đẩy để giành ôm San San. Làm mẹ hết rồi mà vậy đấy!

- Sao San đi mà hong nói lời nào hết vậy? Tội này nhớ San lắm đấy! - nó trách móc.

- Thì chẳng phải bây giờ mình đã về rồi sao? - San cười tươi.

Cát Chi chỉ tay vào đứa bé gái chưa đầy một tuổi đang nằm trong nôi:

- Con ai vậy?

- Con của mình với Hàn Quân chứ ai!

- HẢ??????? - cả ba đồng thanh.

San San chợt nhận ra đối với tụi nó đây là một chuyện không tưởng thì phải. Cô cười xuề xòa nhưng tụi nó nào chịu bỏ qua.

- Hóa ra là trốn sang ấy làm vợ làm mẹ người ta!!!! - Khả Di trêu.

San San đánh trống lảng chỉ vào Ken và Tử Minh:

- Con trai của Wind và Kìng đây hả? Đẹp trai quá đi!

Khả Di và Cát Chi hếch mũi gật đầu. San San quay sang nó:

- Còn cậu và Dragon Lee đâu? Hai người cho ra cái gì rồi?

- Mình mới về nước có một tuần mà!

Lúc này bốn người bọn hấn mới đi lại chỗ tụi nó. Hàn Quân quàng vai San San:

- Mọi người đang nói gì vậy?

- Nói xấu một số người ấy mà! Đi du học mà lúc về mang theo một baby! Học gì vậy ta???? À học làm vợ chồng!!! - Nó châm chọc.

Cả đám bật cười lên. Khả Di hỏi:

- Mà San qua bên đó khi nào?

San và Quân cùng bật cười, San nhìn nó:

- Hôm Quân đi cậu đụng trúng mình mà không nhớ à?

- Lẽ nào là con nhỏ trời nóng gần 80 độ mà trùm kín mít đó? - nó ngạc nhiên.

Cả đám lại một phen cười vỡ bụng. San gật đầu, Quân tiếp:

- Học chung với nhau gần hai tháng mình mới phát hiện ra cô ấy đấy!

- Và ở chung với nhau 4 năm thì mới có nhóc con nằm trong nôi đấy! - nó lại trêu.

Mọi người cười nói rất vui vẻ, hấn hỏi:

- Cậu về đây có dự định gì không?

- Tổ đã tiếp quản công ty của mẹ tớ bên Anh rồi! Nhưng bà muốn mở rộng quy mô nên bảo tớ về đây tiếp quản dự án này! Công nghệ sản xuất ô tô bên Anh cũng khá phát triển, tớ muốn thử điều đó ở Đài Loan xem sao! Mong được mọi người giúp đỡ!

Bồng Kìng reo lên:

- Ai như Rose kia!

Nhìn theo hướng Kìng đang chỉ thì thấy Rose đang đẩy xe nôi, bên cạnh là một người đàn ông to cao đẹp trai đang đẩy hành lý. Wind nói:

- Chẳng phải là Brian sao? Cha đó làm gì ở đây vậy?

- Tớ tưởng Brian liệt giường rồi chứ! Sao bây giờ lại xuất hiện cùng Rose nhỉ?

Họ tiến về phía tụi nó và bọn hấn. Rose cười tươi nhìn Brian:

- Ông xã à! Mình được đón tiếp long trọng quá nhỉ? Bang Chủ kiêm chủ tịch Hắc Long Bang này, nữ luật sư tài năng nổi tiếng này, Chủ tịch tập đoàn mỹ phẩm Trương thị, Chủ hãng máy tính CC này, Giám đốc tập đoàn sản xuất ô tô đẳng cấp thế giới nữa! Vinh dự cho vợ chồng mình quá ha!

Cả bọn xùi xuống, sắc mặt thay đổi, đồng loạt quay lưng và đồng loạt lên tiếng:

- VỀ!!!!

Rose vẫy vẫy tay:

- Ấy ấy đùa mà! Đừng bỏ đi vậy chứ!

- Chắc zui đấy! - hấn lạnh giọng.

Nó hỏi:

- Chẳng phải Brian hôn mê sao? Sao bây giờ khỏe re vậy?

- Nhờ Rose chăm sóc nên mới khỏe mạnh vậy nè! Có thêm nhóc này nữa! - Brian vừa nói vừa giơ cô bé xinh xắn trên tay ra trước mặt mọi người.

- Hai năm trước mình tốt nghiệp bác sĩ nên được ba Brian thuê về để điều trị riêng cho anh ấy! Cứ tưởng anh ấy sẽ không tỉnh lại nữa ai ngờ lại có kì tích xuất hiện. - Rose cười và kể lại.

- Thì ra là vậy! Điều trị mà ra nhóc con này luôn á hả? Hay vậy ta!!! - hình như nó rất là giỏi trong việc chọc ghẹo người khác.

- Còn nữ luật sư thì sao? Tụi này có baby hết rồi đấy nhá! - Rose cũng đâu phải tay vừa.

Nó ngượng mà không biết đáp sao cho phải. Nó cười cười mà mặt thì ửng hồng lên. Hấn quảng vai nó trịnh trọng thông báo:

- Một tháng nữa tụi này sẽ làm đám cưới!

- Woa!!! - tất cả đồng thanh.

Trong khi đó Từ Minh nhìn Hani con của Rose cười tít mắt, miệng thì chảy cả dãi trông đáng yêu phết (có khi nào di truyền từ King không nhỉ? Thấy gái là sáng mắt!). Còn cô bé Hani chả thèm nhìn anh Từ Minh lấy một cái, cô chu chu cái môi rồi quay sang hướng khác(cái khoản kiêu kỳ chắc giống mẹ Rose nà).

Mọi người trông thấy thì cười rộ cả lên, có khi nào đây là một cặp trong tương lai không nhỉ???

*1 tháng sau:

Tại một bãi biển đẹp bậc nhất cả nước đang diễn ra một lễ cưới vô cùng lãng mạn. Chú rể điển trai đang khoát tay cô dâu xinh gái. Sau khi trả lời cha xứ và trao nhẫn cho nhau, cả hai trao cho nhau nụ hôn thật nóng bỏng. Hôn lễ của chàng Bang Chủ đẹp trai giàu có nhất nhì thế giới với nữ luật sư tài năng xinh đẹp nhanh chóng lên trang đầu của hầu khắp các mặt báo. Bạn bè của cô dâu chú rể thì ồ ồ thôi khỏi chê, toàn là đẹp trai đẹp gái hong à. Quan khách ai cũng trầm trồ trước những thiên thần xinh đẹp tài giỏi mà thượng đế đã mang đến thế giới.

*2 tháng sau đám cưới:

- Cát Chi! Ta khát nước!

Lập tức Cát Chi bung đến một ly nước dâng lên cho nó.

- Quân à! Ta muốn ăn trái cây!

Hàn Quân cũng nhẹ nhàng bung đĩa trái cây để trước mặt nó.

- Khả Di đâu rồi? Truyện Conan của ta đâu?

- Dạ dạ có liền đây ạ! - Khả Di tức tốc chạy từ cửa vào đưa cho nó cuốn truyện vừa mới xuất bản còn nóng hổi.

- Brian!!!!!! Chỗ này còn bụi không nè, hút cho sạch đi!

Brian xách cái máy hút bụi lại ngay chỗ nó vừa ra lệnh, đường đường là chủ tịch tập đoàn đá quý Phi Hổ mà bỗng chốc trở thành nô tì như vậy đấy!

- Đồ ăn trưa xong chưa vậy San San??? - nó hỏi.

- Dạ sắp xong rồi đây ạ! - San ở trong bếp nói vọng ra.

- Wind!!!! King!!!! Lo lau nhà đi! Hú hí cái gì????? - nó quát làm hai anh hết hồn.

- Rose đi mua thuốc dưỡng thai còn chưa về nữa à? Lâu vậy không biết!!! - nó lật lật mấy trang truyện.

Vâng! Các bạn không biết tại sao nó lại được uy quyền thế phải không? Sau hai tháng đám cưới thì nó có thai, thế nên cả đám đều trở thành nô lệ của nó. Thế các bạn có muốn biết vì sao mọi người lại nể sợ nó như vậy không? Sẵn đây tác giả trình bày luôn! Trong khi nó đang ngồi chéo chân thành thoi vừa đọc truyện vừa ăn trái cây thì Bang Chủ Hắc Long Bang tức chồng của nó đang ngồi bên cạnh nó lau lau mấy cây súng ấy mà. Chắc tại lâu ngày không dùng nên sợ bám bụi. Vậy là hiểu rồi hén! Hèn gì nó lại bá đạo như vậy! Có ngon thì chống đối đi, hấn ột viên là coi như đời tàn!!!!!!

*8 tháng sau đó:

- Áaaaaaaa! Đau quá! Dragon Lee đáng ghét! Đồ chết tiệt! Tại anh mà em có thai đó!!!!!! (có kiểu đồ thừa như vậy nữa hả ta????)

- Anh xin em! Ráng chịu một lát đi! Sắp tới bệnh viện rồi, vợ yêu à! - hấn đồ mờ hôi hột lái xe.

Cái miệng của nó bằng tám cái loa phát thanh cộng lại không gnuwfng quát mắng hấn. Ôi còn gì là hình tượng Bang Chủ.

- Áaaaaa đau quá! Hức.....hức..... Dragon Lee đồ đáng ghét!!!!!!!!!!!!

Hắn đi qua đi lại trước phòng sinh, bên ngoài là cả đám đang ngồi chờ.

- Áaaaaaa.....

Tiếng nó hét vang vọng khắp bệnh viện. King lắc đầu:

- Lúc trước Cát Chi sinh con đâu có la hét dữ vậy!

- Cậu biết cái nết của Tiểu Vy mà!!!! - Wind thở dài.

Sau 4 tiếng đồng hồ làm loạn phòng sinh, vật dụng y tế lăn lóc dưới đất, bác sĩ y tá thì sai lại vì bị nó đập trúng. Nó hạ sinh được một cặp song sinh một trai một gái xinh đẹp như thiên thần. Hắn được làm cha thì vui không thể tả, một giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má. Mọi người xúm xích lại, mấy ông chồng thì bu quanh hai đứa nhỏ, mấy cô vợ thì bu xung quanh nó.

- Sao cưng? Cảm giác sinh em bé như thế nào? - Rose cười đều.

- It

's terrible! - nó lắc đầu nguầy nguậy.

Cả phòng bệnh cười rầm rộ lên. Hắn bế hai đứa nhóc đến bên cạnh nó:

- Em xem con giống anh như đúc này!

- Giống em chứ! - nó cãi.

- Giống anh mà!

- Giống em!

- Thôi đi! Giống ai cũng tốt hết á! Đừng giống hàng xóm là được rồi! - King nói làm mọi người được một phen cười vỡ bụng.

Đứa con trai tên là Lý Khánh Luân còn đứa con gái tên là Lý Khánh Hà (tên đẹp hong mọi người???)

Chắc đứa con trai sẽ kế nhiệm ngôi vị Bang chủ còn đứa con gái sẽ là chủ tịch công ty Hắc Long trong tương lai mọi người nhỉ???

!!!!!!!Kết thúc có hậu nha!!!!!!!!!!!!

.....THE END.....

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.